

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

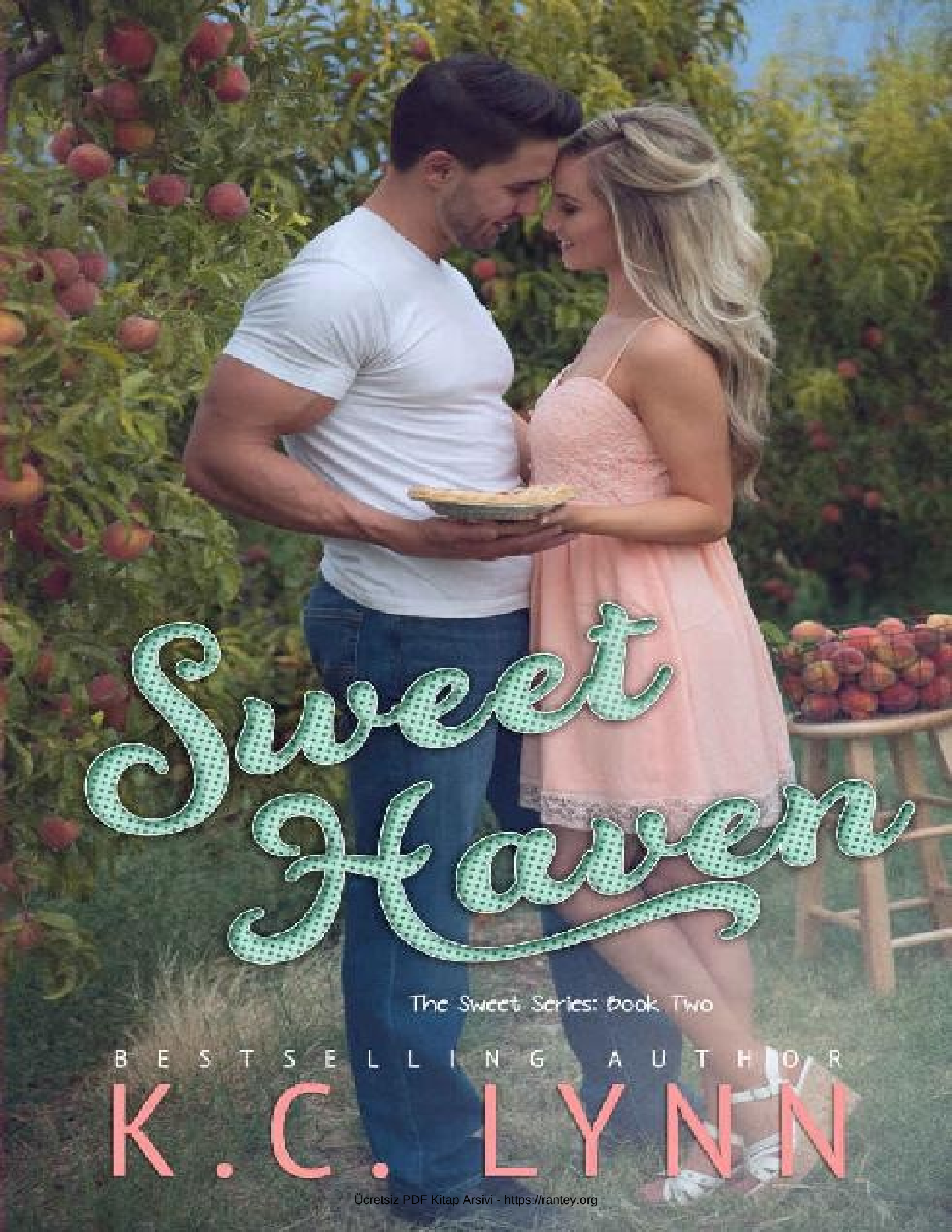
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple stands in a lush peach orchard. The man, wearing a white t-shirt and blue jeans, holds a pie in a rustic bowl. The woman, with long blonde hair, wears a light pink lace dress and white sandals. They are looking at each other affectionately. The background is filled with green leaves and ripe red peaches. To the right, a wooden stool holds a basket of peaches.

Sweet Haven

The Sweet Series: Book Two

BESTSELLING AUTHOR

K.C. LYNN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Tatlı Cennet

K.C. LYNN

K.C. Lynn tarafından yayınlandı

Sweet Haven Telif Hakkı © 2016 K.C. LYNN

Kindle Edition

Birinci Baskı: 2016

Düzenleme: Wild Rose

Editing Formatlama: BB e-

Kitaplar

Kapak Tasarımı: Cover to Cover Designs

Kapak Görseli Sara Eirew Fotoğrafçılık

Kapak Modelleri: Tiffany Marie ve Justin Edwards

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın yazarının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması ve kullanımı, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Adanmışlık

Bu hikâye kayınvalidem Gisele'e ithaf edilmiştir. Bunu yapmak için doğru kitabı bekledim. Jase ve Samantha'nın hikâyesini ve paylaştıkları aşkı yazarken sık sık seni ve Les'i düşündüm. Çünkü Samantha ve Jase gibi birbiri için yaratılmış iki insan varsa, o da siz ikinizsiniz.

Çıktığım bu yolculukta beni her zaman desteklediğiniz için teşekkür ederim, ama en önemlisi, bana kocamı -ruh eşimi- verdiğiniz için teşekkür ederim.

Sam ve Jase senin için.

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif

Hakkı Sayfası İthaf

Önsöz Bölüm

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

PROLOGUE

Sam

Dünyadaki yerinizi bulmaya çalışmak zor olabilir.

Bir kızın sahip olabileceği en iyi ailede büyüdüm. Ailem beni sevgi ve şefkat yağmuruna tuttu. Ağabeyim beni korudu ve bana güçlü olmanın ne demek olduğunu gösterdi. Ve güzel, yetenekli kız kardeşim benim en iyi arkadaşımdı.

Orası benim yerimdi, evimdi.

Sonra birer birer gittiler, çünkü evleri başka bir yere dönüşmüştü. Tanıdığım tek ev artık yoktu ve ben hala benimkinin nerede olduğundan emin değildim.

Bir noktada onu bulmaya çalışırken kayboldum. Karanlık bir dönemdi ve bir daha asla yaşamak istemediğim bir dönemdi.

Sonra bir gün hayatıma girdi, kardeşimin rakibi. Büyük egosu, çılgın yakışıklılığı ve alaycı tavırlarıyla.

Benim adım Samantha Evans ve bu benim yerimi nasıl bulduğumun hikâyesi.

Benim evim.

Benim tatlı cennetim.

BÖLÜM 1

Sam

Elimde tepsimle bara doğru ilerlerken müzik ayaklarımın altında titreşiyor. "Yedinci masa için üç Corona, iki Jack and Coke ve bir tornavidaya ihtiyacım var," diyorum tezgâhın arkasındaki arkadaşım Zoey'ye.

"Anladım." Üç bardağı sıraya dizerek siparişi doldurmaya başlar. "Beni bir kez daha kurtardığın için sana ne kadar teşekkür etsem az Sam. Bugünlerde güvenilir bir yardımcı bulmak imkansız görünüyor, özellikle de Cuma geceleri."

Ona gülümseyerek karşılık veriyorum, iyi garson bulmakta ne kadar zorlandığını düşünüp üzüliyorum. Zoey en iyi arkadaşlarımdan biri ve Silver Creek'te başarılı bir spor barı olan Overtime'ın sahibi. Ona ne zaman yardım edebilsem yapıyorum, özellikle de çalışma saatlerim günlük işimle çakışmadığı için. Ayrıca beni meşgul ediyor ve aklımı başka şeylerle meşgul etmemi sağlıyor. Düşünmekten hoşlanmadığım şeyleri.

"Elimden geldiğince yardım etmekten mutluluk duyacağımı biliyorsun. Cuma gecelerim hiç olaylı geçmiyor."

Bunun doğru olduğunu bildiği için kıkırdıyor. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, yoksa bu gece başım fena halde belada olurdu. Benden temelli ayrıldığında destek bulmak zor olacak," diye ekliyor, Charleston'a taşınacağımdan bahsederken. İlk iki içkiyi tepsime yerleştirirken gülümsemesi soluyor. "Seni çok özleyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Ben de seni özleyeceğim," diye itiraf ediyorum, boğazım düğümlenmeye başlıyor. "Ama hâlâ birlikte geçireceğimiz üç ay daha var. Ziyarete geleceğime söz veriyorum ve sen de beni görmeye gelebilirsin."

"Biliyorum, ama aynı olmayacak." Üç Corona'nın kapağını açıp önüme koydu ve yanındaki limonlara uzandı. "Oraya vardığında yapmanı istediğim ilk şey kardeşinin spor salonuna gidip kendine seksi bir dövüşçü bulman. Eğer iki tane bulursan birini bana yolla."

"Evet doğru, Sawyer'ın nasıl olduğunu bilirsin. Randevu bulabileceğim son yer onun spor salonu olacak."

"Şu koruyucu ağabey olayını aşması gerekecek. Randevu trenine geri dönmenin zamanı geldi Sam. Artık o iki zamanlı pislik de aradan çıktığine göre."

Grant'ten bahsedince midem düğümleniyor.

Zoey tepkiyi sezmişti. "Özür dilerim, konuyu ona getirmek istememiştim." Başımı salladım. "Üzülme. Sorun değil."

Aslında, iyi değil. Grant'le ilgili hiçbir şey iyi değildi. Eğer geri dönüp ona aptalca verdiğim yedi ayı değiştirebilseydim, değiştirirdim. Ama yapamam. Tek yapabileceğim hayatıma devam etmek ve bir daha asla o kadar alçalmamak. Ailemle tekrar birlikte olmak yardımcı olacaktır. Onları çok özledim.

Düşüncelerimi bir kenara iterek, siparişimi vermek için tıklım tıklım dolu bara dönmeden önce Zoey'e mükemmelleştirilmiş sahte gülümsememi gösterdim. Yıpranmış parke zemini dolduran kabinler ve yüksek masalarla gerçekten harika bir yer, akşam hangi spor müsabakası varsa onu izlemeye hevesli spor meraklılarından oluşan bir labirent yaratıyor. Çoğu yerel spor takımı ya zaferlerini kutlamak ya da üzüntülerini bastırmak için buraya geliyor.

Her bir içkiyi bekleyen müşterilerin önüne koyarken, arkamdaki masaya oturanlar yüzünden arkamda bir kalabalık hissediyorum. Onları parlak bir gülümsemeyle selamlamak için arkamı dönüyorum ama bakışlarım, kızların uğruna külotlarını bir çırpıda indirdiği bir çift seksi çikolata kahverengi gözle çarpışınca sönüyor.

Jase Crawford, kardeşimin ezeli düşmanı.

Bakışları pervasızca vücudumda geziniyor ve yavaşça yüzüme doğru tırmanmadan önce tenimi karıncalandırıyor. Dik duruyorum, onun incelemesi altında kaymayı reddediyorum, tam olarak istediği şeyin bu olduğunu biliyorum. Dolgun dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme oynuyor, ama bana bakarken gözlerindeki düşmanlık ipucunu inkar etmek mümkün değil.

Seksi piç.

Hayır, seksi değil. O sadece bir piç.

Belki biraz seksi... ya da çok. Ama kesinlikle seksi olmaktan çok piç.

İçimdeki tartışmadan sıkılmış bir halde bakışlarımı ondan uzaklaştırıp grubun geri kalanına odaklanıyorum. Birlikte olduğu birkaç kişinin Jake Ryan, Cam Phillips ve Austin Hawke olduğunu görünce gülümsemem geri geliyor. İtfaiye istasyonunda onunla birlikte çalışıyorlar ve Sawyer'ın çocukluk arkadaşları.

"Bu küçük Evans değil mi?" diye övünüyor Cam, beni ilk karşılayan kişi

olarak.

"Selam çocuklar. Sizi gördüğüme sevindim."

"Sen de," diyor Austin. "İşler nasıl gidiyor?" "İyi, teşekkürler, ya sen?"

Omuz silkiyor. "Şikayet edemem. Peki ya kardeşin? Konuşmayalı epey oldu."

"Harika gidiyor. Charleston'da güzel ailesiyle birlikte hayallerini yaşıyor. Hatta geçen sezon yeğenimin hokeydeki ilk yılında koçluk yaptı. Babam onun doğuştan yetenekli olduğuna ve NHL'in yeni efsanesi olacağına yemin ediyor," diye gururlu bir gülümsemeyle anlatıyorum.

Solumdan gelen bir homurtu konuşmamızı böldü.

Başımı çevirip o büyüleyici kahverengi gözlere bakıyorum. "Söyleyecek bir şeyin mi var, Crawford?"

Eğer ailem hakkında kaba bir yorum yaparsa, o güzel yüzünü mahvederim.

"Hayır, hiçbir şeyim yok," diye cevap veriyor sinir bozucu bir sırtışla.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Tekrar konuştuğunda onu kovmak için dönüyorum. "Ancak, *mükemmel* aileniz hakkında övünmeyi bitirdiğinizde bir içki içmek isterim."

Onun seksi yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi tokatlamak için içimden bir istek gelirken yumruklarım iki yanımda sıkılıyor. Onu görmezden gelmeyi seçerek dikkatimi Austin'e geri veriyorum ve gözlerinin eğlenceyle parladığını görüyorum.

"Sana ne getireyim, Austin?"

Kıkırdayarak bana siparişini verdi.

Önce Cam'e, sonra Jake'e yöneliyorum ve masada Jase hariç herkese doğru ilerliyorum. Siparişlerini aldıktan sonra, ancak o zaman onu kabul ediyorum.

"Sen mi?" Gözlerimi kaçırarak soruyorum. Eğer ona bakarsam, yaralama suçundan tutuklanabilirim...

Onun vücudunu düşünme Sam.

"Sonunda bana sorduğun için teşekkürler, Peaches."

Bu lakap karşısında dişlerim gıcırıyor. Onunla karşılaştığım son birkaç seferde bana bu şekilde hitap etmeye başladı ama nedenini bilmiyorum. Bu beni deli ediyor.

"Bir şişe Bud alacağım."

Uzaklaşmaya başladığımda bileğimi nazikçe yakalıyor ve beni olduğum yerde durduruyor. Dokunuşu, başımdan pembe boyalı ayak tırnaklarımın ucuna kadar tüm bedenimi yakan bir cehennemi ateşliyor. Bakışlarımı indiriyorum

Gözleriyle buluşmadan önce parmaklarının tenimi kavurduğu yerde, derin karanlık irislerde kayboluyorum.

"Hazır başlamışken bana bir menü getir."

Onun küçümseyici ses tonu k a r ş ı s ı n d a kendime geldim ve öfkeyle gözlerimi kısıtım.

Ona bir şeyler getireceğim.

Elimi geri çekerek bara yöneliyorum ve tepsimi büyük bir gürültüyle yere çarpıyorum.

Zoey kaşlarını kaldırarak Sezar yaptığı yerden bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim, neden?" Söylüyorum.

"Çünkü yanakların kızarmış ve birinin kafasını koparmak üzereymişsin gibi görünüyorsun."

"Öyleyim."

"Kim?"

Başımı salladım. "Bunun için endişelenme."

Endişe yüz ifadesini sıkıştırıyor. "Eğer biri sana sorun çıkarıyorsa Sam, sadece bir kelime söyle ve onun kızı gitsin."

"Hayır, sorun yok," diye onu temin ediyorum. "Sadece Jase Crawford. O adam beni deli ediyor."

Gülümseyerek omzumun üzerinden bakıyor. "Ah, seksi ateş çocukları evde." Dikkatini tekrar bana vermeden önce hepsine el sallarken parmakları havada dans ediyor. "Jase ile ne oldu?"

"Her bir düğmeme basıyor."

"Keşke benimkini de itse, özellikle de bacaklarımın arasındakini."

Ne kadar sinirlenmiş olsam da gülmekten kendimi alamıyorum. Bana gülümsemesinden niyetinin bu olduğu anlaşılıyor.

"Bunu söylediğini duymasına asla izin verme. Egosunun beslenmesine ihtiyacı yok." "Doğru, ama biraz kibirli olacak kadar ateşli olduğunu kabul etmelisin."

Hepsi öyle."

"Hey, sen kimin tarafındasın?" Savunmacı bir şekilde soruyorum.

"Senin. Her zaman senin, ama ikinizin arasında bir taraf olmamalı, Sam. Sorun o ve Sawyer arasında. Her zaman öyleydi."

"Aynen öyle. Kardeşimden nefret ediyor, tabii ki bu beni de etkiliyor. Babalarımızın da birbirlerinin yanında olmaya dayanamadıklarını unutmayalım."

Yine de nedenini hiç anlamadım.

"Tamam. Anladım. Anlıyorum," diyor. "Tara'yı onların masasına atayabilirim. Eminim bir grup seksi itfaiyeciye hizmet etmekte hiçbir sorun yaşamayacaktır."

"Hayır!" Teklifini hemen reddediyorum. "Ona bu zevki tattırmayacağım. Onunla başa çıkabilirim."

"Emin
misin?"

"Kesinlikle."

Omuz silkiyor. "Tamam, fikrini değiştirirsen bana haber ver." "Haber veririm. Teşekkürler."

Siparişlerini ona iletip, o içkileri doldururken bekliyorum. Barın sabit gürültüsünü kahkaha sesleri böldüğünde arkama bakıyorum ve onların masasından geldiğini görüyorum. Kendimi durduramayıp gözlerim hemen Jase'inkilere kilitleniyor. Bana öyle bir göz kırptıyor ki kanım tehlikeli bir sıcaklığa ulaşıyor.

Arkamı döndüğümde gözlerim Zoey'nin yanındaki Tabasco şişesine takılıyor. Bir fikir oluşurken dudaklarımda bir gülümseme dans ediyor. "Şunu bana uzatır mısın?"

"Ne?" diye soruyor, dikkatini bana çevirerek.

Yanındaki sosu işaret ediyorum. "Bu."

Bana verdiğinde, kapağını açıyorum ve Budweiser şişesine birkaç damla damlatıp ağzını ıslatıyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Ateşe ateşe karşılık veriyorum," diyorum ona, gülümsememin yayıldığını hissederek. "Oh kahretsin. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Merak etmeyin. Sadece biraz acı sos. Zararı yok. Faul yok."

Başını sallıyor ama içinden bir kıkırdama kaçıyor. "İyi, ama bu sefer tek başınasın."

"Merak etme. Ben hallederim," diye söz veriyorum omzunun üzerinden işaret etmeden önce. "Benim de bir menüye ihtiyacım var, lütfen."

Bana bir tane uzattıktan sonra kolumun altına sıkıştırıyorum ve tepsimi kaldırıp masalarına doğru ilerliyorum. Önce Jase'in yanında durduğumda gülümsemem ışıldıyor. Birasını önüne koyduktan sonra kolumun altındaki ince kitapçığı alıyorum.

"Menünüz," diye anons ediyorum ve elimdeki içki tepsisini kaybetmeden olabildiğince büyük bir güçle göğsüne vuruyorum.

Bana kızların bayıldığı o gamzelerini gösteriyor. "Teşekkürler, Peaches."

"Sorun değil, *şekerparem*," diye karşılık veriyorum, o ve masadaki diğer herkes kıkırdıyor.

Bir dakika sonra bunun ne kadar komik olduğunu düşündüğünü göreceğiz.

Geri kalan içkileri dağıtırken onu gözümün önünden ayırmıyorum.

Sonuncuyu Cam'in önüne koyduğumda birayı kaptığını ve şişeyi dudaklarına götürdüğünü görüyorum.

Saniyeler içinde ağzına dolan her şeyi geri kusuyor. "Ne oluyor lan?" diye tükürüyor ve elinin tersiyle dudaklarını siliyor.

"Biranda bir sorun mu var, Jase?" Ses tonumda tatlı bir masumiyetten başka bir şey yokken soruyorum.

Öfkeli gözlerini benimkilere dikti. "Buraya ne koydun böyle?" "Sadece sipariş ettiğin Tabasco. O sendin, değil mi?" Soruyorum, dokunarak alt dudağım. "Ya da belki başka biriydi..."

Masanın etrafında kahkahalar patlıyor; en gürültüsü Cam'inki. "Bu hayatımda gördüğüm en güzel şey."

Jake bana başıyla onay verirken Austin masanın üzerinden uzanıp yumruğunu bana doğru uzatıyor. "İşte Evans'ın ruhu."

Kendimle gurur duyarak onunla parmaklarımı tokuşturuyorum. Ancak Jase pek de eğlenmiş görünmüyor. Düpedüz kızgın görünüyor.

Hissettiğimden daha büyük bir cesaretle ona doğru yürüyorum ve ellerimi sandalyesinin iki yanına koyuyorum. Yakınına eğilerek, onun çekici erkeksi kokusunun duyularımı istila edişini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bak ne diyeceğim, Crawford. Eğer ağzın biraz sıcaksa neden bara gidip kendine biraz su *getirmiyorsun*?"

Bakışları ağzıma düşmeden önce gözlerinde karanlık bir şey parlıyor. Bir elini boynumun arkasına atıp beni kendine doğru çektiğinde dudaklarımdan bir nefes çıkıyor. O kadar yakın ki sıcak nefesinin dudaklarımda fısıldadığını hissedebiliyorum.

"Az önce bir savaş başlattın, küçük kız. Umarım hazırlıklısındır."

Kuruyan boğazımı yutkunarak geçiştiriyorum, kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışıyorum ve onun beni sinirlendirmesine izin vermiyorum. "Hayır, Jase, sadece bitirdim." Yeni tıraş edilmiş çenesine nazik bir tokat atıyorum. "Şimdi sana bir bira daha getireyim... acı sos hariç."

Bana daha önce verdiği göz kırpsının aynısını ona da veriyorum, sonra elinin altından çekilip uzaklaşıyorum. Bara doğru ilerlerken adımlarım yavaş ve sahte bir güvenle atılıyor. Tezgâha ulaştığımda ciğerlerime hapsolmuş hava nihayet serbest kalıyor.

"Tanrım Murphy. Bu da neydi böyle?" Zoey kendini yelpazeleyerek soruyor. "Ona dil çıkaracağını sanmıştım."

"Ben de öyle," diye ağır bir nefesle itiraf ediyorum.

Bir kahkaha krizine girmeden önce saniyeler geçti.

"Tanrım, Zoey." Elim hâlâ onun dokunuşuyla yandığım boynumun arkasına gidiyor. Adamın kadınlar üzerinde böyle bir etki yaratacak kadar sihirbaz olduğuna yemin edebilirim.

"Sana ateşli olduğunu söylemiştim."

"Evet, çok seksi. Ve kibirli ve sinir bozucu ve-"

Kıkırdarak elini kaldırıyor. "Ne demek istediğini anladım."

Başımı sallayarak son beş dakikayı zihnimden ve bedenimden silmeye çalışıyorum. "Bana bir şişe daha Bud getir lütfen. Bu gece ayrılmadan önce ödeyeceğim."

Bana kaşlarını çatıyor ama dediğimi yapıyor, kapağı açıyor.

"Teşekkürler." Şişeyi alıp masalarına dönmeye başladım. Birkaç kızın onlara katıldığını görünce adımlarım duraksıyor, biri Stephanie Taylor. Kasabanın bisikletçisi ve Jase'in eski sevgilisi. Yanına sokulup kollarını Jase'in pazularından birine doluyor. Adam karşılık vermiyor ama onu itmiyor da.

Midemin çukurunda hastalıklı bir his oluşuyor. Beni hiçbir şekilde etkilememesi gereken bir his çünkü Jase benim için hiç kimse değil. Ona katlanamıyorum.

Neden umurumda olsun ki?

Çünkü Stephanie'den hoşlanmıyorum. Sawyer ve Jase'in birbirlerinden nefret etmesi onun suçu. Sawyer onunla yattığında Jase ile ayrıldıklarını düşünmesini sağladı. Yine de Sawyer'ın ona bulaşmakla aptallık ettiğini kabul etmeliyim. O kızın beladan başka bir şey olmadığını herkes biliyor.

Masalarına vardığımda göz temasından kaçınıyorum ve eski birayı almadan önce yeni birayı Jase'in önüne koyuyorum. Planım, sürtük konuşana kadar hareket etmeye devam etmek.

"Burada çalışmaya ne zaman başladın?" diye soruyor patronluk taslayan bir ses tonuyla. "Çocuk bakıcısı olduğumu sanıyordum."

Ben bir okul öncesi öğretmeniyim ve o da bunu biliyor, ama onu düzeltmeye zahmet etmiyorum. Onun yerine arkamı dönüp Jase'e yapışmasını görmezden geliyorum. "Arkadaşımın senin gibi fahişelerin hastalıklarını yaymadığından emin olmak için bu gece ekstra yardıma ihtiyacı var."

Masanın etrafında boğuk kıkırdamalar duyuluyor.

Gözleri nefretle kısıldı. "Her zaman gittiğin oyun parkına geri dön ve böyle yerleri gerçek kadınlara bırak."

"O çocukları sizin gibilere her zaman tercih ederim. Onların IQ'su çok daha yüksek ve sınıfları da öyle." Onunla daha fazla zaman kaybetmek istemediğim için uzaklaşmaya başlıyorum, ancak bir sonraki söylediği şey beni olduğum yerde donduruyor.

"Ailen nasıl Samantha? Bekle, doğru ya, hepsi seni terk etti çünkü sana katlanamıyorlardı."

Göğsüme dolan acıya karşı deli gibi savaşıyorum. O yanılıyor. Neden bahsettiğini bilmiyor. Mantıken bunu biliyorum ama bu acımı dindirmiyor. Tam olarak nereye vuracağını biliyordu.

"Kapa çeneni, Stephanie."

Şaşırtıcı bir şekilde, sert sözler Jase'den geliyor. Diğer çocuklardan birkaçı da ona sataşmaya başladı ama ben duymak için etrafta dolaşmıyorum. Sözlerinin ne kadar incittiğini görmesini istemediğim için devam ediyorum.

Sonraki bir saat boyunca onların masasından vebadan kaçır gibi kaçtım ve masayı Tara'ya devrettim. O kaltağın yakınında olmak için kendime güvenemem. Genelde şiddet yanlısı biri değilimdir ama onun için bir istisna yapabilirim.

Arka tarafta temizlenmesi gereken birkaç boş masa görünce temizleyici şişesini ve bulaşık bezimi alıp o tarafa yöneliyorum. Birini silerken gözlerimin sırtıma dikildiğini hissediyorum. Omzumun üzerinden baktığımda Jase'in beni izlediğini görüyorum. Bana bakarken bakışlarında bir şey var, daha önce ondan hiç görmediğim bir şey. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama büyüleyici, görünmez bir mıknatıs gibi beni içine çekiyor. Kendimi o kadar kaptırıyorum ki, çok geç olana kadar yalnız olmadığımı fark etmiyorum.

"Merhaba, Samantha."

Vücudumdaki tüm kaslar kasılıyor; bu muhteşem ses midemi bulandırıyor. Doğrulup Grant'i bulmak için döndüm. Dünyada görmek isteyeceğim son kişi. Onun yerine bisiklet sürtüğünü bile tercih ederim.

Beni tepeden tırnağa süzüyor, burnu tiksintiyle kırışıyor. Şaşırmadım. Uzun, dalgalı saçlarım, jean eteğim ve siyah atletim asla onun standartlarına uymazdı. Neyse ki artık onun standartları umurumda değil.

Tabii ki tertemiz durumda. Her zamanki iş kıyafetlerini giymiş ve açık kahverengi saçlarının tek bir teli bile yerinde değil.

Açıkçası, ofiste başka bir geç gece.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ondan bir adım geri çekiliyorum, sırtımın duvarla buluştuğunu hissediyorum ve köşeye sıkıştığımı hemen fark ediyorum. Onunla uğraşırken kesinlikle istediğim bir şey değil.

"Burada ne yapıyorsun?" Hoşbeşi es geçerek soruyorum.

"Seni görmeye geldim. Aramalarımı reddettiğin için başka seçeneğim yoktu." Sesi sakın ama kristal mavisi gözlerindeki öfkeyi inkâr etmek mümkün değil. Dürüst olmak gerekirse, eskiden beni çok korkutan ve hâlâ da korkutan bir öfke ama bunu ona asla belli etmem.

Ona bir daha asla üzerimde bu gücü vermeyeceğim.

"Birbimize söyleyecek başka bir şeyimiz yok."

"Evet, biliyoruz. Artık buna bir son vermelisin Samantha. Aptal bir ergen gibi davranıyorsun."

Tam adımı kullanırken dişlerim gıcırıyor, beni bir çocuk gibi azarlıyor.

"Öfke nöbetini atlatmanın zamanı geldi ve-"

"Bu bir öfke nöbeti değil," diye çıkışıyorum. "Bitti Grant."

"Cehennemdeyiz!" Gözleri öfkeyle parlayarak bana yaklaşırken korku göğsümü kavıyor.

Sakin ol, Sam. Sana dokunmayacak. Burada olmaz. Bir daha asla.

"Her şey yolunda mı?"

Başım yana kayıyor, Jase'i görünce içimi beklenmedik bir rahatlama kaplıyor.

"Peki," diye cevap veriyor Grant ben daha cevap vermeden, sesi buz gibi. "Sakıncası yoksa bir konuşma yapıyoruz."

"Aslında, işimiz bitti." Bulunduğum köşeden sıyrılıp Jase'e yaklaşma fırsatını değerlendiriyorum. "Grant de tam gidiyordu."

Öfkeli bakışlarını üzerimde hissedince gözlerim yere düşüyor, sessizlik havada ağır ağır asılı kalıyor.

"Pekâlâ," diyor Grant, sesi benim bildiğimden çok daha sakın çıkıyor. "Bunu başka bir zaman konuşuruz Samantha."

Başımı sallıyorum ama çoktan arkasını dönüp gittiği için anlamsız. Titrek bir nefes alıyorum, elim midemdeki bulantıya dayanıyor.

Er ya da geç ortaya çıkacağını bilmeliydim.

Yanımda duran kişiye dikkat kesildim ve gözlerinin başımın yan tarafında delikler açtığını hissettim.

"Tüm bunların ne hakkında olduğunu bana söylemek ister misin?"

"Önemli değil," diye mırıldanıyorum, doğru zamanda ortaya çıkanın o olması gerektiği için utançtan boğazım yanıyor.

"Gerçekten mi? Bu yüzden mi şu anda titriyorsun?"

Titreyen ellerime bakıyorum, Grant'in beni bu kadar sinirlendirmesine izin verdiğim için kendime kızıyorum. El bezini daha sıkı tutarak yanından geçmek için hamle yapıyorum ama bana izin vermiyor.

Parmakları kolumu nazıkçe kavırıyor. "Sam..."

"Bırak gitsin, Jase." Kolumu çekerek uzaklaştım ve biraz yalnız kalmak için arka tarafa yöneldim. Soğukkanlılığımı tekrar bulabilmem birkaç dakikamı alıyor. Vardiyamı bitirmek için geri döndüğümde Grant'i düşünmemeye çalışıyorum ama bu imkânsız. İçimde çok fazla duygu fırtınası kopuyor, özellikle de pişmanlık.

Ortalık sakinleşince Zoey eve gitmemi teklif etti. Kabul ettim çünkü zaten şu anda pek işe yaramıyorum. Kafam artık yerinde değil ve sanırım o da bunu hissediyor. Grant'in içeri girdiğini görmediği çok açık; aksi takdirde kışına tekme basardı.

Ona sarıldıktan sonra ceketimi ve çantamı alıp Jase'in sabote ettiğim birasının parasını ödüyorum. Ayrılmadan önce son bir kez masalarına bakıyorum ama onu orada göremiyorum. İlk aklıma gelen Stephanie'yle gittiği oluyor ama onu tuvaletin yanındaki uzak köşede görüyorum. Diğerlerine el sallayarak veda ettikten sonra karanlık geceye doğru yola çıkıyorum.

Arabamı park ettiğim binanın köşesini döndüğümde, Grant'in orada durup beni beklediğini görünce sert bir şekilde duruyorum.

BÖLÜM 2

Jase

Banyodan çıkar çıkmaz Stephanie tarafından karşılandım. "İşte buradasın. Nereye gittiğini merak ediyordum," diye mırıldanıyor boğucu bir sesle ama bu sadece dişlerimin gıcırdamasına neden oluyor.

O kaltak bütün gece sinirimi bozdu.

"Ne istiyorsun?" Bu gece her düşüncemi işgal eden tek kızı bulmak için başının üstüne bakarken ses tonum sıkılmış bir şekilde soruyorum.

Sahte göğüslerini koluma bastırırken eli göğsüme doğru ilerliyor. "Benimle eve gel."

Sonunda bakışlarıyla buluştum. "O yollardan geçtim. Hatırladın mı Steph?"

Bana baştan çıkarıcı bir gülümseme veriyor. "Hiç unutmadım. Eğer bize biraz şans verersen bunu tekrar yaşayabiliriz."

Hiç sanmıyorum. Ne şimdi, ne de başka zaman.

"Pas geçeceğim... Tıpkı son elli seferde olduğu gibi."

Alay etmesine aldırmadan devam ediyorum ve beni çıldırtan ama tamamen farklı bir şekilde olan diğer kızı aramaya gidiyorum. Dalgalı sarı saçları ve bir erkeğin beline dolanması gereken uzun bacakları arıyorum. Benimkini değil tabii ki. Hayatta olmaz. Aletim onu ve şeftali kokusunu ne kadar isterse istesin.

Bu asla olmayacak.

Onu hiçbir yerde bulamayınca Zoey'nin olduğu bara gittim. "Hey, Sam nerede?"

Bana kaşlarını çatıyor. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü onunla konuşmam gerekiyor."

Bir dakika boyunca bana baktı, niyetime güvenmediği belliydi. Onu suçladığımı söyleyemem.

"Ona eve gitmesini söyledim," diye cevaplıyor sonunda. "Kendinde değil gibiydi. Sen bu konuda bir şey bilmiyorsun, değil mi Jase?"

Evet, bir şey biliyorum ama onun düşündüğü bu değil.

Ona bunu söylemek yerine teşekkürlerimi sunup kapıya doğru ilerliyorum, içimdeki bu hissi atamıyorum. Kafamın içinde parıldayan yeşil gözler beliriyor, daha bir saat önce dehşetle açılmış gözler. Ne kadar numara yaptığı umurumda değil. Ne gördüğümü biliyorum. O pahalı takım elbiseli dangalak her kimse ondan dehşete düşmüştü.

Sıcak gece havasına adım atarak, onu yakalamayı umarak otoparkı tarıyorum.

"Arabaya bin, hemen!"

"Hayır. Sana işimizin bittiğini söyledim Grant. Şimdi beni yalnız bırak."

Titrek sesini tanıyarak sola doğru daldım, adımlarım hızlıydı ama yeterince hızlı değildi. Köşeyi döndüğüm anda tokadı duyuyorum. Yüzü yana kayarken, eli narin yanağına dayanırken havada yankılanıyor.

Ne oluyor lan?

Sadece bir saniyeliğine sersemledim. Öfke damarlarıma acımasızca pompalanıyor ve beni harekete geçiriyor. Ayaklarım kalp atışlarımın öfkeli ritmine uyarak betona vuruyor. Sam'in yanından geçerek onu yere seriyorum. Yüzüne darbe üstüne darbe indirirken yumruklarım sert ve hızlı, küçük kemiklerin paramparça olduğunu hissediyorum.

"Nasıl buldun, pislik?" Her vuruşta acımasızca öğütüyorum. "Jase, dur!"

Sam'in sesi uzaklardan geliyor ve kulaklarımda yankılanıyor. beni tüketen öfke. "Lütfen. Onu öldüreceksin!"

Korku dolu çılgılığı nihayet etrafımı saran öfkeli sisi delip geçiyor. Darbelerimi durdurup gömleğini yumrukluyorum ve parçalanmış yüzünü kendime doğru çekiyorum, göğsüm öfkeyle kabarıyor. "Eğer bir daha onun yanına yaklaşırsan, seni öldürürüm."

Bir gözü bana bakıyor, diğeri çoktan şişip kapanmış, ama bu beni tatmin etmiyor. O çok daha fazlasını hak ediyor.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tükürüyor, bu sırada ağzından kan fışkırıyor.

"Bunu işim haline getirdim. Ona bir daha bulaşma yoksa bir dahaki sefere çekip gitmene izin vermem."

Gömleğini bırakarak Sam'in beni geri çekmesine izin veriyorum. Ayağa kalkmaya çabaladıktan sonra dikkati Sam'e kayıyor. Onun önüne geçip görüşünü engelliyorum. "Fikrimi değiştirip işini bitirmeden önce defol git buradan."

Lexus'una binip uzaklaşmadan önce sanki bu ona bir nebze saygınlık kazandıracakmış gibi takım elbisesini düzeltiyor.

Sam'e dönüyorum, eli bir kez daha yanağına dayanmış. "Bir bakayım." Bileğine uzanıyorum ama o geri çekiliyor.

"Sorun yok. Ben iyiyim," diye titreyerek nefes alıyor, sesi hiç de iyi gelmiyor. Kendini mi yoksa beni mi ikna etmeye çalıştığından emin değilim.

"Emin misin?"

Biraz telaşla başını sallıyor ve çok geçmeden göğsünden ilk hıçkırık kopuyor. Elleriyle yüzünü kapatırken omuzlarının titreyişini izliyorum, acısı içimi dışıma çıkarıyor. Bu sefer ona uzandığımda geri çekilmiyor. Yüzünü göğsüme gömüp gözyaşlarıyla gömleğimi ıslatırken kollarım narin bedenini sarıyor.

"Sorun yok," diye yalan söylüyorum, ellerim ince sırtında bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Her şey yolunda değil ve gitmeyecek. En azından o bok parçası için.

Dakikalar geçtikten sonra küçük bir adım geri atıyorum ve parmağımı çenesinin altına sokuyorum. "Bir bakayım Sam." Öfkeden başka bir şey hissetmediğim halde sesimi sakın tutuyorum.

Yüzünü yukarı kaldırmama izin veriyor, her zamanki ışıltılı yeşil gözleri şimdi acıyla ve utanca benzeyen bir şeyle dolu. Sadece bu bile o pisliği tekrar dövmek istememe neden oluyor ama bundan daha da kötüsü pürüzsüz yanağında oluşan kızgın kırmızı iz. Asla taşımaması gereken bir iz.

Damarlarımda yoğun bir öfkeyle bir kolumu ona sararken diğer kolumla cebimden telefonumu çıkarıp karakoldaki numarayı tuşluyorum.

"Silver Creek Polis Departmanı."

"Bir ihbarda bulunmam gerekiyor-

"

Cümlemi tamamlayamadan telefonum elimden alındı. Sam bir adım geri çekilip aramayı sonlandırdı.

"Bunu neden yaptın?"

"Polis yok," diyor sessizce, telefonumu bana geri verirken sesi duygusallıktan boğuklaşıyor.

"Sen neden bahsediyorsun? Bunu rapor etmelisin."

Başını sallıyor. "Fark etmez."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü bana inanmayacaklar," diye tersliyor.

"Elbette yapacaklar. Bunun olduğunu gördüm. Tanrı aşkına, bunu kanıtlayacak bir işaretin var."

"Bu konuda bana güvenir misin? Neden bahsettiğimi biliyorum. Bunu defalarca yaşadım."

Bu itiraf damarlarımda yeni bir ısı dalgasına neden oluyor, öfke beni kör ediyor ve yakıyor.

Bu bilgiyi ağzından kaçırdığı için pişman olduğu çok açık. Başını sallayarak yanımdan geçip arabasının kapısına doğru ilerliyor.

"Sam, bekle. Gitme," diyorum arkasından yaklaşıp. "Şu anda sadece yalnız kalmak istiyorum."

Anahtarları bulmak için çantasını karıştırmasını izliyorum ve anahtarları alırken elinin yaprak gibi titrediğini fark ediyorum. O kadar ki yere düşüyorlar. "Kahretsin!"

Onları almak için eğilmek üzereydi ama ben daha hızlıydım ve o alamadan onları kaptım. "Seni eve götüreceğim."

"Hayır. Sorun yok. Ben iyi olacağım." Burnunu çekerek anahtarlara uzanıyor ama ben onları sıkı avucumun içinde tutuyorum.

"Bu şekilde araba kullanmana izin vermiyorum. Ya seni eve bırakmama izin verirsin ya da sana bir taksi çağırırım."

Umarım onu götürmeme izin verir çünkü eve sağ salim vardığını bilmeden bu gece uyuyamam.

Sonunda bakışlarımla buluşuyor, normalde ondan gördüğüm o her zaman var olan ateş tükürüğü şimdi gözlerinde yanıyor. Geri adım atmayı reddederek bakışlarını tutuyorum.

Yorgun bir iç çekişle rahatlıyor. "Peki, her neyse. Şu anda seninle tartışacak enerjim yok."

Bu küçük zafer için şükrederek onun pratik, muhafazakâr arabasının sürücü koltuğuna tırmanıyorum ve içeri girer girmez duyularıma sızan şeftali kokusunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bana adresini söylemek dışında sessizliğini koruyor. Yol boyunca pencereden dışarı bakıyor, gözyaşlarını silmek için elinin tersini yanaklarında gezdiriyor. Sessizlik muhtemelen iyi bir şey, çünkü zaman geçtikçe daha da sinirleniyorum.

Bu pislik de kim oluyor? Bir zamanlar erkek arkadaşı olduğu belli, ama neden onun gibi bir pislikle birlikte olsun ki? Onu iyi tanımıyor olabilirim ama yıllardır karşılaştığım Samantha Evans hiçbir pislığe katlanacak bir kıza benzemiyor. Kahretsin, sadece

Bu gece ona zor anlar yaşattığım için taşaklarımı koparacağını düşündüm. O da bana karşılık vermekten çekinmedi. Nasıl oldu da onun gibi bir adamla birlikte oldu? Ve ailesi tüm bunların neresinde?

Bu düşünce bana Stephanie'nin bu akşam ona yaptığı yorumu hatırlattı. Bize arkasını dönmüştü ama masadaki herkes ondan akan acıyı hissedebiliyordu. Bu beni kızdırdı, sadece Stephanie'ye karşı değil tüm ailesine karşı ve onları sevmemek için başka bir nedene ihtiyacım yoktu.

Benim için fark etmemeli. Beni ilgilendirmez. Beni ilgilendirmez ama elimde değil.

Apartmanın önüne geldiğimizde beni park yerine yönlendirdi. Dışarı çıkınca arabasının önünde buluşuyoruz ve anahtarları ona geri veriyorum.

"Teşekkürler," diyor usulca, bakışları yere sabitlenmiş bir halde. "Eve nasıl gideceksin?"

"Ben yürüyeceğim."

"İstersen benim arabamı alabilirsin, ben de yarın alırım." "Sorun değil, yürürüm."

Başını sallıyor, gözleri yerde kalıyor. "Dinle, Jase. Bu gece gördüklerini kimseye anlatmazsan gerçekten minnettar olurum."

Sarışın başının tepesine bakıyorum, çenem sinirlenerek esniyor.

"Gerçekten mi Sam? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Sonunda başını kaldırıyor, duygusal gözleri öfkeyle kısılıyor. "Ne söylememi bekliyorsun? Bunun benim için gerçekten kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Onu ihbar edeceğini ve suç duyurusunda bulunacağını söylemeni istiyorum." "Sana fark etmeyeceğini söyledim! Bunun neresini anlamıyorsun?"

"Deniyorum ama hiç mantıklı gelmiyor. Olanları gördüm. İfade vereceğim."

"İfadenizin bir önemi yok. O çok etkili biri, Jase."

"Saçmalık."

"Bu doğru."

"Gerçekten bunu yanına mı bırakacaksın? Ya geri gelirse?"

"Eminim yapmaz. Ona yaptıklarından sonra olmaz. Egosu çok zedelenmiş."

"Gerçekten bu riski almak istiyor musun?"

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes veriyor. "Bak. Gerçekten fazla seçeneğim yok. İnan bana, polise gitmenin bir faydası olmaz. Aksine, durumu daha da kötüleştirebilir. Ayrıca, burada sadece birkaç ayım kaldı, sonra gideceğim."

Son bilgi üzerine gerildim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Aileme daha yakın olmak için bu yaz Charleston'a taşınyorum," diye fısıldıyor, nedense bu bilgiyi duyunca göğsüm daralıyor. "Bu gerçekleştiğinde, onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacağım."

"Evet, onun yerine başkasının başına gelecek, ama en azından sen temize çıktın." Bu belden aşağı bir vuruş ve bunu biliyorum ama şu anda umursamayacak kadar kızgınım.

Dişleri gıcırıyor ama gözlerine dolan karanlık acıyı inkar etmek mümkün değil. "Anlamamı beklemiyorum."

"Ve senin de böyle bir tip olmanı beklemiyordum."

Kahretsin! Neden çenemi kapatamıyorum?

"Bu ne tür?"

"Bir paspas." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyor, pişmanlık söylendikleri anda içimi parçalıyor.

"Siktir git," diye feryat ediyor, parmağını göğsüme sıkıştırıyor, ama zümrüt gözlerinde parlayan yaşlar beni tam kalbimden vuruyor.

"Sam, dinle ben-"

"Hayır, *sen dinle*. Beni tanımıyorsun ya da hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. O yüzden yargını alıp kışına sokabilirsin!" Olduğu yerde dönerek içeri girdi ve bu sırada hıçkırıklara boğuldu. "Siktir!" Yumruğum bir ağaca çarpıyor ama acı koluma yayılıyor.

göğsümdeki yanma hissini hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. Peşinden gitmeyi düşünüyorum ama bu işi daha da berbat etmeden önce kayıplarımı azaltmaya karar veriyorum.

Binanın etrafından dolaşıp o pisliğin arabasının görünürde olmadığından emin olduktan sonra eve doğru uzun yürüyüşüme başlıyorum. Aradan geçen bir saat boyunca temiz hava içimdeki yangını dindirmek için hiçbir şey yapmıyor, çünkü tüm bu süre boyunca tek görebildiğim onun hüzünlü yeşil gözleri oluyor.

Sebebin olduğum bir üzüntü.

BÖLÜM 3

Sam

Ertesi sabah yatağıma uzandım ve tavana baktım, önceki geceyi düşündükçe utanç ve aşağılanma içimi yakıyordu. Grant'le karşılaşmak yeterince kötüydü ama Jase'in yaptıklarına tanık olması yaraya tuz basmıştı.

*Öyle bir tip olmanı
beklemiyordum. Ne tipiymiş o?
Paspas.*

Yorumu gerçekten canımı yaktı ama haksız bir değerlendirme değildi. Bir zamanlar zayıf biriydim. Tek istediğim birilerine ait olmak, ailemdeki herkes gibi yerimi bulmaktı. Zamanı gelmişti. Jesse ve Sawyer benim yaşımdan çok önce büyümüş ve hayatlarına devam etmişlerdi. Onlar ailemin sonsuza dek onların evi olacağına güvenmiyorlardı ve benim de aynısını yapmamın zamanı gelmişti. Colorado'nun en gözde bekârı olan çekici Grant Fleming, istediği kadını seçebileceği bir zamanda bana çıkma teklif ettiğinde aklım başımdan gitti. Ben hep arka planda kaldım, özellikle de ailemde. Sawyer ve Jesse yıldızlardı, karizmatik kişilikleri ve yetenekleri her zaman parlıyordu. Sawyer ve Jesse'de sevdiğim ve hayran olduğum pek çok şeyden biri de bu.

ama ben hiç öyle olmadım.

Grant bana romantik jestler yağdırmaya başladığında, sert ve hızlı bir şekilde düştüm. Sonunda yerimi bulduğumu sanmıştım. Bulmak için bir insana ihtiyacım var mıydı? Hayır, ama küçüklüğümden beri tek istediğim büyümek, delicesine aşık olmak ve bir aile kurmaktı. Bu benim kaderimdi. Bunu iliklerime kadar hissettim, hala da hissediyorum. Grant'in o kişi olabileceğini düşünmüştüm ama öyle olmadığını çabucak öğrendim.

Bana ilk kez elini sürdüğünde onu terk ettim. Üç gün boyunca kendimi odama kilitledim ve gözyaşlarım tükenene kadar ağladım. Sonra pişman olduğuna inandığım için ona ikinci bir şans verdim. Bu olaydan dolayı çok yıkılmış görünüyordu ve bir daha asla olmayacağına söz verdi. Ama yapmadım.

O *kişi* olabileceğimi hiç düşünmemiştim ama çok ikna ediciydi. Vuruşları çok azdı ama başka şekillerde acı çektirmekte çok iyiydi. Her zaman en çok canımı yakacak şeyi söylemeyi bilirdi. Aileme olan sevgimi her zaman bana karşı kullandı ve hala evde yaşadığım için olgunlaşmadığımı söyledi.

Bir gece ailemin Sawyer ve Grace'e daha yakın bir yere taşınmak istediklerini ama beni geride bırakmak istemediklerini konuşmalarına kulak misafiri olmam da yardımcı olmadı. İşte o zaman hayatıma devam etmem gerektiğini anladım. Onlar öyle görmese bile, onlara daha fazla yük olmayı reddediyordum.

Onlarla gitmeyi gerçekten çok istiyordum ama önce kendi başıma denemem gerekiyordu. Veda etmek çok zordu. Onları çok özledim ama her şey değişmek üzere. Yakında onlarla yeniden bir araya geleceğim. Eğer bu beni güçsüz yapıyorsa, öyle olsun. Bazı insanlar ailelerinden uzakta yaşayabilir ve bu harika bir şeydir ama ben öyle değilim. Onları hayatımda istiyorum. Yeğenlerimi düzenli olarak görmek istiyorum. Annemle babamın birlikte yaşlanmalarını izleyebilmek istiyorum. Keşke Jesse'yi de oraya taşınmaya ikna edebilseydim ama bunun olmayacağını biliyorum. Los Angeles'ı seviyor ve olduğu yerde mutlu ama mümkün olduğunca çok ziyaret etmeye çalışıyor, bu da yardımcı oluyor.

Düşüncelerimden sıyrılıp komodinin üzerindeki telefonuma uzanıyorum ve ailemin evini arıyorum, seslerini duymaya her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Babam ikinci zil sesinde cevap veriyor. "Sammy! Kızım nasıl?"

Neşeli, boğuk sesi yüzüme bir gülümseme getiriyor ama yanağımdaki donuk acıyla bu gülümseme sönüyor. Dün gece yaşanan felaketin bir hatırlatıcısı.

"Hey, baba. Ben iyiyim. Sadece uyandım ve sizi özledim, bu yüzden kontrol edeyim dedim."

"Biz de seni özledik, tatlım. Sevgilimin güzel yüzünü görmem uzun sürmeyecek."

"Gün sayıyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Çocuklar da gerçekten çok heyecanlı. Hope'un sizin için planladığı bir sürü tarif var ve oğlumuzu bu sonbaharda patenlerin üzerinde görene kadar bekleyin. Sana söylüyorum, o doğuştan yetenekli. Tıpkı kardeşin gibi. Bu çocuk bir yerlere gelecek."

Dudaklarımı bir gülümseme daha süslüyor. "Baba gibi, oğul gibi. Onu iş başında görmek ve o küçük prensese sarılmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de benimkine sarılmak için sabırsızlanıyorum," diyerek kalbimi eritiyor. "Seni özledim, Sammy."

Sert sözleri hem yatıştırıcı hem de acı vericidir. "Ben de baba. Çok fazla," diye fısıldıyorum, boğazım gözyaşlarıyla doluyor.

"İyi misin?"

"Evet. Sadece yorgunum. Dün gece barda Zoey'e yardım ettim."

"Öyle mi? Nasıl geçti?"

"Güzel."

En azından öyle başladı.

"Orada Cam, Jake ve Austin'e rastladım. Sawyer'ı sordular." "Her zaman iyi çocuklar olmuşlardır. Hâlâ oynuyorlar mı?"

"Sanırım öyle. Sanırım itfaiyeyle birlikte bir ekipleri var. Sanırım Jase Crawford başlattı. Dün gece de onlarla birlikteydi," diye ekliyorum, ancak neden ondan bahsetmek zorunda hissettiğimden emin değilim.

"Eminim öyledir." Sözlerindeki düşmanlık hiç de şaşırtıcı değil.

"Baba, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Neden Crawford'larla iyi geçinemiyorsun? Sawyer ve Jase'in neden geçinemediğini anlıyorum ama Bay Crawford'la aranızda ne oldu?"

"Aslında hiçbir şey olmadı," diye söze başladı. "Adam her zaman lanet olası bir asabi olmuştur. Kendi pisliğinin kokmadığını ve kimsenin oğlu kadar iyi olmadığını düşünüyor."

Tanıdığım başka birine çok benziyor.

Bunu yüksek sesle söylemek dilimin ucuna geliyor ama bir Crawford'la ortak bir yönü olduğunu inkâr edeceğini bildiğim için ısııyorum.

Babamı ve erkek kardeşimi bu dünyadaki herkesten daha çok seviyorum ama egolarının sağduyularının önüne geçtiği de bir sır değil. Ancak kalpleri çok daha büyük ve en önemlisi de bu.

"Neden bilmek istiyorsun?" diye soruyor, ses tonunda yoğun bir şüphe var. "Sana sorun çıkarmıyor, değil mi?"

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil." Jase'in bana verdiği sorunlarla başa çıkabilirim... çoğu zaman. "Sadece merak ettim. Dün gece onu görünce aklıma geldi."

"Eğer yaparsa, bana haber ver. Ben icabına bakarım."

Bilmiyor ki, korunmaya ihtiyacım olan son kişi Jase Crawford. O gelmeseydi kim bilir Grant'le işler ne kadar kızışacaktı.

Bu düşünce tekrar üzerime çöküyor ve ruh halimi bozuyor. "Söz veriyorum baba. Her şey yolunda. Neyse, duşa girsem iyi olacak. Anneme selam söyle ve benim için onu öp."

"Yapacağım. Seni seviyorum, Sammy. Yakında tekrar ara."

"Ben de seni seviyorum. Hoşça kal." Telefonu kapattıktan sonra yataktan kalkıp banyoya gidiyorum, kalbim bir kez daha ağırlaşıyor. Aynaya bakmaktan kaçınıyorum, orada olacağını bildiğim izi görmek istemiyorum.

Yaşanan utanç ve acı yeterince hatırlatıcıdır.

BÖLÜM 4

Jase

Bugün izin günüm olması gerekiyordu. Dün rotasyonumun sonuydu ama bir gün daha kalmak için Declan'la takas yaptım çünkü *onun* buraya geleceğini biliyordum - her düşüncemi çalan kız.

Sam bugün okul öncesi sınıfını bir gezi için getiriyor ve ben de onu görmek zorundayım. Onun kederli gözlerini aklımdan çıkaramıyorum. Onun iyi olduğunu bilmeliyim. Umursamaktan nefret ediyorum, umursamak istemiyorum ama söz konusu o olduğunda göğsümdeki organın kendi aklı varmış gibi görünüyor.

Geldiklerinde onları kapıda karşılayan ve gösterinin yapıldığı arka odaya götüren kişi Cam oluyor. Bir yığın çocuk, yüzlerinde heyecanlı gülümsemelerle küçük bedenlerini girişten içeri tıktırıyor. Austin ve Jake odanın ön tarafında dururken ben arka köşede duruyorum.

Sam içeri giriyor, gülümsemesi ıslıl ıslıl, neredeyse bir hafta önce onu harap bir halde bıraktığımdan beri ilk tam nefesimi alma şansını veriyor bana. Ancak, onu tepeden tırnağa süzdüğümde tüm bu hava bir kez daha çalınıyor. Şeftali rengi ayakkabılarından, muhafazakâr beyaz diz boyu eteğine ve içine sokulmuş, mükemmel, ince kıvrımlarının her birini mümkün olan en sık şekilde gösteren şeftali rengi atletine kadar.

Cidden, bu hatunun şeftaliyle ne alıp veremediği var? Onlar gibi kokuyor, o renk giyiniyor. Mükemmel dolgun dudaklarının doğal tonu bile şeftali. Bahse girerim tadı da bir şeftali kadar güzeldir.

Oraya gitme, Crawford. Bir grup çocuğun yanında sertleşmene gerek yok.

Moral konuşması, ıslıtlı yeşil gözleri benimkilerle buluştuğu anda anlamsızlaşıyor. Aramızdaki bağ beni derinden etkiliyor ve doğrudan sikime vuruyor.

Kahretsin.

Gülümsemesi bakışlarıyla birlikte söndüğünde bu kısa sürdü. Gözleri genişledi, burada olmama şaşırdı. Neden şaşırdığından emin değilim. Bu istasyonda çalıştığımı biliyor. Tabii burada olup olmayacağımı kontrol etmediyse. Eğer durum buysa, o zaman yakalandım.

Bakışlarını tutuyorum ve pantolonumla birlikte göğsümün de gerilmesini görmezden gelmeye çalışıyorum. Bir hatun hakkında nasıl bu kadar çok çelişkili duyguya sahip olabiliyorum, hiçbir fikrim yok ama bu beni deli ediyor. Sadece geçen gecenin kapanışına ihtiyacım var. Onun iyi olduğunu ve o adamın onu bir daha rahatsız etmediğini öğrendiğimde, yoluma devam edebilirim.

Sonunda beni kovuyor ve o mükemmel gülümsemesini takınarak dikkatini sınıfa çeviriyor. "Pekâlâ, kızlar ve erkekler. Yerde bir yer seçin." Önündeki boşluğu işaret ediyor, tüm küçük halı farelerini birbirlerini görebilecekleri şekilde sıraya diziyor. Önünde daha fazla yer açmak için onları gıdıklarken içlerinden biri gülüyor. "Güzel. Şimdi, çapraz elma püresi."

Herkes bacak bacak üstüne atıp ellerini kucaklarında kavuştururken her yer sessizliğe bürünür.

"Vay canına, çok iyi dinleyicilersiniz," diye övüyor Cam.

"En iyi öğrencilere sahibim," diyor Sam, içten gülümsemesi tüm istasyonu aydınlatıyor. Bu işin onun alanı olduğu ve işinden keyif aldığı açıkça görülüyor.

"Bunu görebiliyorum. Geldiğiniz için teşekkürler çocuklar. Ben İtfaiyeci Cam. Solumdaki bu çirkin adam da İtfaiyeci Austin."

Onun takdimine hepsi kıkırdıyor.

"Onun yanındaki İtfaiyeci Jake ve arkadaki de İtfaiyeci Jase."

Her bir kafa bana doğru dönerken kısa bir el sallıyorum.

"Bugün size yangın güvenliği ve önleme hakkında bilgi verirken aynı zamanda bazı harika ekipmanlar göstereceğiz. Hazır mısınız?"

Coşkuyla alkışlıyorlar.

Austin, Sam'i ve yanına gelen diğer bayanı oturacak bir yer bulabilmeleri için bir sandalyeyle yakalıyor. Jake ve Cam güvenlik talimatlarına başlarken, benim aklım ve dikkatim Sam'de, onunla konuşmak için onu birkaç dakikalığına nasıl yalnız bırakacağımı düşünüyorum.

Arada bir bana doğru bakıyor, sonra bakışları benimkilerle çarpışınca hızla gözlerini kaçırıyor. Bu bana memnuniyet veriyor.

Benden tamamen habersiz olmadığını biliyorum.

Ardından Cam, teçhizatın yanında diz çökerek giydiğimiz ekipmanı inceliyor. "Üniformamızı neden bu şekilde hazırladığınızı bileniniz var mı?" diye soruyor ve içinde botlar olan, ters çevrilmiş ve gitmeye hazır pantolonları işaret ediyor.

Bütün çocuklar başlarını sallar, dikkatleri onun üzerinde toplanmıştır.

"Çünkü aceleyle çıkmamız gerektiğinde onları giymemizin en hızlı yolu bu" diye açıklıyor. "Görüyorsunuz, zil çaldığında ne yapıyorsak bırakıp süper hızlı olmamız gerekiyor. Ekipman ve teçhizatımızla boğuşarak bir saniyemizi bile boşa harcayamayız. İnsanlar bize güveniyor."

"Çünkü hayatlarını kurtarmak için sana ihtiyaçları var," diyor küçük bir kız.

"Bu doğru." Cam başını sallar. "Ya da evlerine ya da yardım edebileceğimiz her şeye. Daha önce de söylediğim gibi, biz de ilk müdahale ekibiyiz, bu yüzden bazen bir araba kazası ya da bize ihtiyaç duyulan başka bir şey olabilir. Her zaman yangın olmayabilir. Ekipmanın nasıl çalıştığını görmek ister misiniz?"

Hepsi heyecanla başını sallar.

"Bayan Evans'ı içinde görmek ister misiniz?" "Evet!" Tezahürat yapıyorlar.

"Oh hayır." Sam gülerek başını sallar. "Ben böyle iyiyim. Sen devam et ve giy," der ona.

Ona öyle bir sırtıyor ki suratına yumruk atasım geliyor. "Hadi ama. Bunu çocuklar için yap."

"Lütfen, Bayan Evans." Bir grup yalvarıyor.

"Oh, tamam." Sandalyesinden kalkıp Cam'e doğru yürüyor ve ona gönüllü olduğu için şakacı bir dirsek atıyor.

Kıkırdıyor, sonra ona çizmelerini giymesini söylüyor ve giydirmeye başlıyor. İçimde yabancı bir his kabarıyor, onun yanında durup ona dokunabilmesinden nefret ediyorum...

Tanrım, benim neyim var böyle? Ne zamandan beri birini kışkırtıyorum?

Onu giydirirken, üniformanın ısıyı itmek ve içine giren nemi uzaklaştırmak için tasarlanmış iki katmanlı kumaştan nasıl yapıldığını açıklıyor.

"Çiğin gelirse ne olacak?" diye soruyor bir kız.

Cam, soruyu beklemediği belli olan çocuğa bakar. "Şey, tutmak zorundayız. Yangınla mücadele ederken tuvalet molası veremezsiniz."

Bir diğeri "Hiç a l t ı n a işedin mi?" diye soruyor, tüm çocuklar bu soruya kıs kıs gülüyor.

"Evet, öyle mi, İtfaiyeci Cam?" Sam gülümsemesini bastırarak soruyor.

"Hayır, ama İtfaiyeci Jase'in var," diye yalan söylüyor kendini beğenmiş bir sırıtışla.

Bütün çocuklar kahkahalara boğulurken gözlerim ona dikildi.

Pislik.

Herkes bunu aklından çıkardıktan sonra, hava tankını Sam'in sırtına takarak yoluna devam eder.

"Vay canına, bu çok ağır," diye homurdanıyor.

O tökezlerken tüm çocuklar kıs kıs gülüyor ama Cam onu yakalamak için orada. Sinirimi bir kademe daha arttırdı.

Kendimi tamamen kaybetmiş gibi hissederek odadan çıkıyorum ve koridordan mutfağa doğru ilerliyorum. Kendime bir fincan kahve koyuyorum ve kafamı toparlamak için biraz zaman ayırıyorum.

Olması gereken bu değil. Birbirimizi kızdırmaktan zevk alıyoruz. Ben onun damarına basmayı ne kadar seviyorsam o da benimkine basmayı o kadar seviyor, bu hep böyle oldu. Ama o piçin ona vurduğunu gördüğüm gecedен beri, onu algılayışım başka bir şeye dönüştü. Belki de her zaman şımarık bir Evans, düşmanımın kız kardeşi olarak gördüğüm kız, düşündüğüm gibi biri olmadığı içindir. Onda fark ettiğimden daha fazlası var. Ama ne olursa olsun, hiçbir şey onun bir Evans olduğu ve hep öyle kalacağı gerçeğini değiştirmeyecek. Bunu hatırlamam gerek. O kendini beğenmiş kardeşini düşünmek bile kanımı kaynatıyor.

Sessiz koridordan gelen topuk sesleri düşüncelerimi bölüyor. Sam yüzünde beni gördüğü anda kaybolan bir gülümsemeyle mutfağa giriyor. Odanın hemen içinde sert bir şekilde durdu.

"Özür dilerim," diyor sessizce, etrafına bakınarak. "Buranın tuvalet olduğunu sanıyordum."

"Bir sonraki kapı." Devam etmek için odadan çıkarken göğsüm panikle daralıyor. "Sam, bekle."

Duruyor ama sırtı bana dönük, omuzları gergin. Önünde durmak için hareket ediyorum ama bana bakmayı reddediyor.

"Lütfen, bunu bana yapma Jase," diye fısıldıyor. "Burada olmaz. Çocuklarım yanımdayken olmaz."

Nefesimi üflüyorum, sesindeki acı beni bok gibi hissettiriyor. "Kavga etmek istemiyorum. Sadece... İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ben iyiyim. Bu *paspas* kendi başının çaresine bakabilir."

Bunu hak ettiğimi bildiğim için suçluluk duygusu içimde alevleniyor. "Öyle demek istemedim Sam." "Evet, istedin ama benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil. Hiçbir zaman da olmadı." Sam'in Yalan, dudaklarından sorunsuzca akıyor. İkimiz de onun da benim kadar önemsedğini biliyoruz.

Tekrar gitmek için çaba sarf ediyor ama onu durdurmak için bileğini tutuyorum. Tenlerimiz buluştuğunda her zaman hissettiğim o elektrik sarsıntısı beni içten dışa doğru kavuruyor. Gözlerini benimkilere çevirmeden önce elime bakıyor, milyonlarca duygu bana geri yansıyor.

Onu bırakıp bir adım geri çekiliyorum. "Dinle, gitmeden önce sana bir şey söylemem gerekiyor ve muhtemelen bundan hoşlanmayacaksın."

"Ne?" diye soruyor endişeyle.

"Polis departmanından bir arkadaşım ile konuştum."

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Ne yaptın?"

Elimi kaldırdım. "Sadece beni dinle. O iyi bir adam. Ona güveniyorum. Daha önce bildirdiğinde ne olduğunu bilmiyorum. Bu beni ilgilendirmez ama
-"

"Aynen öyle, Jase. Bu seni ilgilendirmez."

"Öyle bir şey yok," diye çıkışıyorum. "Geçmiş öyle olmayabilir ama geçen gece olanlar öyle ve o pişin hiçbir şey olmamış gibi çekip gitmesine izin vermeyeceğim."

Benden uzağa bakıyor, dişleri gıcırıyor.

Nefesimi topluyorum, bunun da geçen geceki gibi bitmesini istemiyorum. "Bak. Arkadaşım onu ziyaret etti ve senden uzak durması için uyardı. Umarım dinler ama dinlemezse Sam, yardıma ihtiyacın olursa ya da onu ihbar etme konusunda fikrini değiştirirsen Denver'a güvenebilirsiniz. O iyi adamlardan biri. Sana sırtını dönmeyecektir." Kartını ona uzattım. "Bunu bir düşün."

Onu alıyor, gözleri sonunda tekrar benimkilerle buluşuyor. "Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor usulca. "Neden umursuyorsun? Benden nefret ettiğin bir sır değil."

Bir adım öne çıkıp onu duvara yaslıyorum. Ellerim başının iki yanında kenetleniyor, şeftalinin tatlı kokusu duyularımı istila ediyor ve öz denetimime zarar veriyor.

Bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

"Birbirimizden nefret etmeyi seviyoruz, Sam." Aslında ondan hiç nefret etmiyorum ama bu maskeyi düşürmezsem ikimiz için de daha iyi olur. "İster inan ister inanma, kardeşinin benim hakkımda kafanı doldurduğu

şeylere rağmen, ben tam bir pislik değilim."

Başımı daha da yaklaştırıp burnumu saten yanağında gezdiriyorum. Dudaklarımı kulağına götürerek ikimize de işkence ettiğimde keskin bir nefes alıyor. Bunu neden yapıyorum? Hiçbir fikrim yok. Belki de ona son kez bu kadar yakın olacağımı bildiğim içindir.

"Seni asla incitmem," diye fısıldıyorum, dudaklarım kulak memesini sıyrıyor. "Ama eğer biri bir daha yaparsa ve ben bunu duyarsam... Onu öldürürüm."

Hızlı nefeslerinin çenemde gezindiğini hissederek duvarı itiyorum ve aptalca bir şey yapmadan, mesela o baştan çıkarıcı dudaklarının tadına bakmadan uzaklaşıyorum.

Ben söyleyeceğimi söyledim. Söylemem gerekeni söyledim, gerisi ona kalmış. Artık hayatıma devam edebilir ve onu bir daha düşünmeyebilirim.

En azından deneyeceğim.

BÖLÜM 5

Sam

Birkaç gün sonra, elimde bir tabak ev yapımı çikolatalı kurabiye ve sınıfımın istasyon için hazırladığı bir teşekkür kartıyla itfaiye istasyonuna gidiyorum. Bu ziyarette kiminle karşılaşacağımı bildiğim için kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atıyor. Jase'i tekrar göreceğim için heyecanlı mıyım yoksa korkuyor muyum bilmiyorum.

Muhtemelen ikisi de.

Uzun uzun düşündükten sonra, ona güvenebileceğimi umarak Şerif Cunningham'ı aramaya karar verdim. Güvenebileceğim ortaya çıktı. Sadece Grant'i ihbar etmekle kalmadım, aynı zamanda hakkında uzaklaştırma emri çıkarttım.

Şerif Cunningham, Jase'in söylediği kadar iyi biriydi. Beni hiç yargılamadı ve istediğim gibi her şeyi gizli tuttu. Ayrıca Grant'i ihbar etmeyi denediğimde beni geri çeviren memuru da soruşturacağını söyledi. Grant ile arkadaş olduklarını sonradan öğrenmiştim.

Verdiğim karar konusunda kendimi iyi hissediyorum. Umarım her şey gizli kalır. İsteyeceğim son şey bunun aileme ya da arkadaşlarıma ulaşması. Bir zamanlar ne kadar zayıf olduğumu bilmelerini istemem.

Ben içeri girdiğimde Austin lobide elinde büyük bir kutu taşıyordu. "Hey, Sam," diye yakışıklı bir gülümsemeyle beni selamlıyor.

"Merhaba. Umarım böyle habersiz uğramamda bir sakınca yoktur."

"Elbette öyle. Halka her zaman açığız" diyerek endişelerimi biraz olsun hafifletti.

"Güzel, çünkü size bunları getirmek istiyordum." Kurabiye tabağını, sargı bezine bantlanmış inşaat kâğıdı parçasıyla birlikte kaldırıyorum. "Geçen gün bizi ağırladığınız için size teşekkür etme şeklim. Çok güzel vakit geçirdik. Çocuklarım anlata anlata bitiremiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sizleri ağırlamaktan keyif aldık," diyor. "Hadi, herkes arkada."

Cam, Jake ve tanımadığım birkaç adamı görmek için onu mutfağa kadar takip ediyorum. Jase'den bir iz olmadığını görünce hayal kırıklığı göğsümde pır pır ediyor ama bunu kabullenmeyi reddederek çabucak bir kenara itiyorum.

"Küçük Evans, bizi şimdiden özledin mi?" Cam masadan kalkıp beni selamlamak için adımlarını atarken bağılıyor.

"Kesinlikle öyle," diyorum ona, egosunu besleyerek. "Ayrıca size bunları getirmek için uğradım." Ona bir tabak kurabiye ve el yapımı bir kart uzattım. "Geçen gün çocuklarıma ve bana bu kadar iyi davrandığın için teşekkürler."

"Hey, ne zaman istersen. Eğlenceliydi. Eşyalarım üzerimdeyken nasıl işediğim sorulduğunda bile," diyor sırtarak.

Kıkırdıyorum, hatırladıkça yanaklarım pembeleşiyor. "Evet, bunun için üzgünüm.

Çocukların o yaşta filtreleri yoktur."

"Bunun için endişelenme. Halledemeyeceğim bir şey değil." Sargı bezini kaldırarak bir kurabiye kapıyor ve hepsini ağzına atıyor. "Bunları sen mi yaptın?"

"Tabii ki."

"Çok iyiler," diye ağzı doluyken iltifat ediyor ve beni gülümsetiyor.

"Hepsini yeme, göt herif." Jake tabağı ondan kapar ve diğer herkes için masaya koyar.

"Sana içecek bir şey getireyim mi Sam?" Austin sorar. "Kahve ya da soda?"

"Kahve harika olur, teşekkürler."

Bana bir fincan doldururken, Jake beni odadaki diğer iki adam olan Declan ve Rubin ile tanıştıyor.

"Onlar çaylak, bizim kadar havalı değiller... henüz," diye takılıyor Cam, Declan'ın şapkasını kafasından indiriyor ve karşılığında şapkasını geri itiyor.

"Çaylak olun ya da olmayın, ikinizle de tanıştığımıza memnun oldum," diyorum gülümseyerek Austin'den dumanı tüten fincanı alırken.

Declan başıyla selam vererek, "Siz de," diye karşılık veriyor. "Geçen gün sizi ve sınıfınızı kaçırdığımız için üzgünüz. Özellikle siz gittikten sonra çok hareketli geçtiğini duyduk."

Gülümsemesi kupamı dudaklarıma götürürken yarı yolda duraklatıyor. "Neden? Ben gittikten sonra ne oldu?"

"Yok bir şey," diyor Cam, sesi eğlenerek. "Sadece Crawford seninle flört ettiğim için kıcıma tekmeyi basmak istedi."

Onu yanlış duyduğuma yemin ederek şok geçiriyorum. "Ne? Bunu neden yapsın ki?"

Omuz silkiyor. "Sen söyle. Fazla mesaideki o geceden beri farklı davranıyor. Seninle aynı saatlerde kimseye tek kelime etmeden ortadan kayboldu. Senin geziye geleceğini öğrenince vardiyasını Declan'la değiştirdi. Daha sonra da seninle flört ettiğim için bana hırçınlaştı."

Jase neden umursasın ki? Benden nefret ediyor.

Birbirimizden nefret etmeyi seviyoruz, Sam.

Güçlü bedeniyle beni duvara yaslayışının anısı aniden beni istila ediyor. Bunu düşünmeden edemiyorum. Vücudum hala yanıyor.

Bütün çocuklar bana bakıyor, bir açıklama bekliyorlar ama benim nutkum tutuluyor. Ne söyleyeceğimi ya da düşüneceğimi bilemiyorum.

"Dikkatli ol Sam," diye uyarıyor Austin, ses tonunda yoğun bir endişe var. "Eğer ağabeyin Crawford'la aranızda bir şeyler olduğunu duyarsa, öfkesinden dünyayı başına yıkar."

"Jase ile aramızda hiçbir şey yok," diyorum onlara.

Cam'in bana attığı sırtışa bakılırsa, benim saçmaladığımı düşünüyor.

"Güzel," diyor Jake. "Senin yerinde olsaydım, bu şekilde devam ederdim. Crawford'u severim, iyi bir arkadaşdır ve kardeşin de öyle, ama bu ikisinin arasında çok fazla husumet var ve her zaman da olacak."

"Stephanie sağ olsun," diye homurdanıyorum.

"Hayır. Bu sadece bardağı taşıran son damla oldu. Bu ikisi ondan önce bile hiç anlaşılmadılar. Ama o kaltak kesinlikle hiçbir şeye yardımcı olmadı."

"Kim bilir," diye araya giriyor Cam. "Belki de aralarındaki bu rekabeti sonsuza dek sona erdirecek kişi Sam olur."

Evet, doğru.

Jase'in o gece neden kaybolduğunun gerçek sebebini bilmiyorlar. Düşündüklerinin yakınından bile geçmiyor. Onlara bunu söylemek yerine konuşmayı başka bir yöne çekiyorum. "Cumartesi gecesi yapılacak büyük bağış kampanyasına hazır mısınız?" Zoey için yapmayı kabul ettikleri açık artırmadan bahsederek soruyorum.

Hepsi inliyor, sesleri pek de heyecanlı çıkmıyor.

"Beni bu saçmalığa ikna etmesine izin verdiğime hâlâ inanamıyorum," diye homurdanıyor Jake.

"Bunu sineye çekeceğiz," diyor Austin, sesi sert. "Bu iyi bir amaç için ve içeri girdiğimizde hokey takımı için yaptığı onca şeyden sonra Zoey'e borçluyuz."

Çok iyi bir amaç için. Çocukların Mucize Merkezi. Zoey'nin serebral palsi hastası küçük kız kardeşi Chrissy nedeniyle kalbine yakın tuttuğu bir yer.

"Zoey'nin bunu gerçekten takdir ettiğini biliyorum ve yakışıklı yüzlerinizle çok para toplayacağınızdan hiç şüphem yok," diye ekliyorum, egolarını okşamak ve darbeyi hafifletmek umuduyla.

"Tüm seksi arkadaşlarıyla birlikte bize teklif vermek için orada olacak mısın?" Cam kaşlarını sallayarak sorar.

"Orada olacağım. Aslında yarın gece Zoey'nin hazırlıklarına yardım edeceğim."

"Biz de. Austin bize sormadan gönüllü oldu ama benim için sorun değil. Zoey ateşli ve bedava bira vermeyi teklif etti, yani her iki taraf da kazanacak."

Austin ona sert bir bakış fırlattığında gülümsememi bastırıyorum. Kimse daha fazla bir şey söyleyemeden havayı delip geçen bir alarm sesi ödümü koparıyor. Herkes ayağa fırlayıp yıldırım hızıyla odadan çıkarken sandalyeleri altlarından fırlıyor.

"Sonra görüşürüz Sam. Kurabiyeler için teşekkürler," diye bağıyor Cam koridorun sonundan.

Kafamı dışarı çıkarıp arkalarından bağıyorum. "Dikkatli olun!"

Çok geçmeden kornaları ve sirenleri çalan itfaiye araçlarının gürültüsünü duyuyorum. Artık bomboş olan mutfağa bakarak, kendi çıkışımı yapmadan önce tüm kahve fincanlarını temizliyor ve eşyaları siliyorum.

Sıcak öğleden sonra güneşinin altında çantamda anahtarlarımı ararken bir tuğla duvara çarpıyorum. Söz konusu duvarı itip ne kadar kaygan ve terli olduğunu fark ettiğimde irkilerek bir nefes alıyorum.

"Kahretsin!" Devrilmeden önce güçlü kollar etrafımı sarıyor, sonra aniden düşünmeden edemediğim o büyüleyici kahverengi gözlere bakıyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyorum aptal gibi, bu basit selamlama kendi kulaklarıma bile nefes nefese geliyor. "Özür dilerim. Seni görmedim."

"Sorun yok." Beni bırakmak için hiçbir çaba göstermiyor. Bunun yerine beni yakınında tutuyor ve bakışları ağızma odaklanarak bana bakıyor.

İstemedi de olsa, dilimi dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkarıyorum. Ondandaki ses patlak veriyor, derinlerinden gelen bir titreşim hissediyorum

Göğsünü. O çıplak göğsü ki şu anda beni içten dışa yakıyor.

Tanrım, neden gömlek giymiyor? Ve onun sıcak tenine karşı olmak neden bu kadar iyi hissettiriyor? Vücudumun her yeri karıncalanıyor, özellikle de bacaklarımın arası.

Bir adım geri çekilerek beni transımdan çıkardı. Ona tam olarak bakabildiğimde küçük ertelemem kısa sürdü. Bronz tenini nemlendiren ter, öğleden sonra güneşini yansıtıyor. Nike koşu ayakkabıları ve bol siyah spor şortuyla koşuya çıktığı belli oluyor. Şort ince beline mükemmel bir şekilde oturuyor ve etkileyici V ve six-pack kaslarını sergiliyor.

Bekle, hayır... Şunu sekiz paket yap. Yüce Tanrım.

Dışarıda tişört giymemesi yasa dışı olmalı. Bronzlaşmış teni ve yağsız kasları ortadayken bir kazaya neden olması kaçınılmaz.

Kendini beğenmiş bir sırtışla bana bakıyor, benim bön bön bakmamla eğleniyor.

Isı yine vücudumu istila ediyor ama tamamen başka bir nedenden dolayı.

Kahretsin, hiç hoş değil. Kendine gel Sam.

"Burada kimse yok. Az önce bir telefon geldi," diyerek garip sessizliği bozuyorum.

"Biliyorum. Buraya gelirken yanlarından geçtim. Bilmek istediğim şey burada ne yaptığın Sam?" Ses tonundan sinirlendiğini mi yoksa gerçekten merak ettiğini mi anlayamıyorum.

"Çocuklarım ve ben geçen gün bizi ağırladığınız için teşekkür etmek amacıyla sizin için kurabiye ve kart yaptık." Sessiz kaldığında, gözlerim kızgınlıkla kısılıyor. *"Bir şey değil."*

Alaycılığım, eskiden suratına yumruk atma isteği uyandıran ama şimdi kalbimin küt küt atmasına neden olan bir sırtış kazandırıyor bana.

Başımı sallayarak devam ediyorum. "Dinle, sana rastladığıma sevindim... kelime oyunu yapmıyorum," diye ekliyorum, bu ifadenin ne kadar gerçekçi olduğunu düşünerek. "Departmandaki arkadaşınla temasa geçtiğimi söylemek istedim."

"Yaptın mı?" Benden bunu beklemediği açık ve ben de onu suçlamıyorum.

"Evet, haklıymışsın. O gerçekten harika biri. Aslında, ben..." Bir nedenden dolayı gergin hissetmeye başladığımda gözlerim yere düşüyor. Muhtemelen utanç hala içimi yakıyor, Grant'le aramızdaki ilişkinin ne kadar değişken olduğunu bilmesinden nefret ediyorum.

Parmağını çenemin altından geçiriyor ve yüzümü tekrar kendisine doğru eğiyor. "Sen ne?"

"Grant hakkında suç duyurusunda bulunmadım ama bana yaptıklarını rapor ettim ve hakkında uzaklaştırma kararı çıkarttım," diye fısıldıyorum.

Bakışlarımı tutuyor, gözlerinde bir şey değişiyor, gurur gibi görünen bir şey. "Bunu yaptığına memnun musun?"

Başımı salladım. "Öyleyim. Bunu daha önce yapmamamın tek nedeni, son yaptığımında memurun onunla arkadaş olması ve... benim için iyi sonuçlanmamasıydı."

Çenesi sertleşiyor, kara gözlerinde öfke alevleniyor.

Grant üzerinde daha fazla durmak istemediğim için hızlıca yoluma devam ediyorum. Bu utanç verici ve unutmak istediğim bir an. "Her neyse, sadece arkadaşının numarasını vermekle kalmayıp o gece bana yardım etmek için devreye girdiğin için teşekkür etmek istedim."

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Herkesin yapacağını yaptım."

"Hayır. Hiç kimse." Grant'in arkadaşları ve meslektaşları gibi hayatımda kaç kişinin olanları görmezden geldiğini düşünüyorum. Hiçbiri karşımda duran adam kadar asil değildi. "Jake, Cam ve Austin gibi insanlar bunu yapardı," diyorum ona. "Kardeşim de öyle."

Sawyer'dan bahsedince geriliyor.

"Bunu duymaktan ne kadar nefret etsen de, Crawford. Kardeşimle senin büyük egolarınızdan daha fazla ortak yönünüz olduğunu öğrenmeye geldim."

Bu konuyu daha fazla detaylandırmak yerine, ağzından çıkacak her türlü kötü şeyi duymak istemediğim için ondan uzaklaşıp gidiyorum. Kardeşimi dinleyemeyecek kadar çok seviyorum ve... Jase Crawford'dan da o kadar nefret etmemeye başlıyorum.

BÖLÜM 6

Jase

Burada olmaması gerekiyordu ama Zoey'le iyi arkadaş olduklarını düşünürsek sanırım buna şaşırmmamalıydım. Bu gece buraya geldi, yumuşak mavi ve beyaz puantiyeli elbisesi, şeftali rengi kokusu ve şeftali rengi dudaklarıyla yürüyen ıslak bir rüya gibi görünüyordu ve beni sahip olamayacağım şeylerle baştan çıkarıyordu. İstememem gereken şeylerle.

Kim süslenmek için böyle giyinir ki zaten?

Samantha Evans gibi klas kadınlar, işte onlar. Son birkaç gündür onu düşünmemeye çalışmak imkânsız hale geldi. Genellikle onunla karşılaşmadan aylar geçirebilirim ama şimdi ne zaman arkamı dönsem ya da gözlerimi kapatsam, o hemen orada.

Bakışları herkesten önce benimkilere kilitlenmişti ve hatta bana dostça bir selam bile vermişti, ben de götün teki olduğum için zar zor kabul ettim. Gözlerinin kararmasından anlaşıldığı kadarıyla bu küçümseme onu sadece hazırlıksız yakalamakla kalmamış, aynı zamanda incitmişti de.

Kendimi bok gibi hissettim ama suçluluk duygumu bir kenara ittim, ikimiz için de en iyisinin bu olduğunu biliyordum. Birbirimizden hoşlanmıyoruz, bu her zaman böyle oldu, aşına olduğum şey bu. İçimden çıkardığı tüm bu diğer duygularla ne yapacağımı bilmiyorum. Özellikle ondan nefret ediyormuşum gibi onu becerme ama sonra onu kollarıma alma ve kimsenin onu incitmesine izin vermeme ihtiyacı kafamı karıştırıyor.

Ondan her zaman etkilenmişimdir, kırmızı kanlı her erkek etkilenir ama ben pek çok kızdan etkileniyorum. Hiçbirinin ona benzemediğini kabul ediyorum ama ne olmuş yani? İstedığımı elde edebilirim, o zaman neden kafamı bu kadar karıştırıyor? Dürüst olmak gerekirse, hep öyleydi. Onda her zaman beni kendine çeken bir şey vardı. Yemin ederim onun o lanet şeftali kokusu. Bağımlılık yapıyor.

Kafamı sallıyorum, çılgın düşüncelerim yüzünden kendimi yumruklamak istiyorum. Biriyle yatmam lazım, benim sorunum bu. Çok uzun zaman oldu. Normalden daha uzun

Ben. Onu kafamdan atmam lazım.

Kahkahası dikkatimi bir taburenin üzerinde durduğu ve süslemeler astığı sahneye çekiyor. Cam onun yanında, tabureyi sallıyor, düştüğünde onu yakalamak için orada oluyor.

Pislik.

"Bak ne diyeceğim, küçük Evans. Bana teklif ver ve seni harika bir randevuya götüreyim" diyor.

Yemin ederim en iyi arkadaşlarımdan birini nakavt etmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

Bana attığı sırtıştan, niyetinin beni kızdırmak olduğu anlaşılıyor.

Jake homurdanıyor. "Evet, tabii. Evans kıcını tekmelemek için buraya kadar geldikten sonra."

"Endişelenmiyorum, onu götürebilirim. Ayrıca, zaten ziyaret için geri dönecek."

Sam kıkırdıyor, başını sallıyor.

"En azından elime çılgın bir yapışkan geçerse beni kurtaracağını söyle."

Başını sallar. "Yapacağım, ama eminim iyi olacaksınız. Kızlar sizin için kendilerini paralayacaklar."

"Oldukça karşı konulmazım."

Bir kıkırdama daha çıkarıyor, yumuşak melodi havayı dolduruyor ve göğsüme hissetmek istemediğim şeyler yapıyor. Bakışlarımdan ağırlığını hissetmiş gibi gözleri benimkileri buluyor.

Gözlerimi kaçırarak yere eğiliyor ve tamir ettiğim masanın altına geri dönüyorum. Elimdeki İngiliz anahtarını sıkıca kavrayıp Cam'in ağzını burnunu kırmayı düşünüyorum. Birkaç dakika sonra, cıvataları gereğinden fazla sıkarken, şeftali kokusuyla birlikte bir çift uzun pürüzsüz bacak yanımda belirliyor.

"Senden düz bir kafa istemem gerekiyordu," diyor kayıtsızca.

Tabii ki Cam onu buraya gönderdi.

Yanımdaki alet kutusuna uzanıp tornavidayı alıyorum ve göz teması kurmadan ona uzatıyorum.

Onu benden alıyor ama gitmek için hiçbir hareket yapmıyor, seksi bacakları görüş alanımda kalıyor. "Yani, buna geri mi döndük, Jase?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Hayır mı? Bana öyle geliyor ki bu gece burada olmamla ilgili bir sorunun var." "Beni rahatsız etmiyor." İkimiz de yalancı bir piç olduğumu biliyoruz. Ben biliyorum.

çok fazla. Sorun da bu zaten.

Sinirli bir ses onu terk eder. "Ne var biliyor musun? İyi o zaman. Bu oyunu oynamak istiyorsan, oynayalım."

Onunla oynamayı ne kadar çok istediğimi bir bilse. O tatlı vücuduna yapacağım şeyleri.

Hışımınla uzaklaştığında düşüncelerim dağılıyor. İşime geri dönüyorum, buradan siktir olup gidebilmek için görevimi aceleye getiriyorum. Gece ilerledikçe sabrım tükenmeye başlıyor. Sam sürekli kıkırdıyor, Cam de buna sebep olmak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Ekstra masaları kurmayı bitirdiğimde Zoey'ye başka neye ihtiyacı olduğunu sormaktan vazgeçtim ve şimdi gitmenin iyi bir zaman olduğuna karar verdim. Eğer gitmezsem, bir kavgaya karışmak zorunda kalacağım. Aletleri metal kutuya gereğinden sert bir şekilde fırlattım, çıkan çınlama sesi herkesin dikkatini üzerime çekti.

"Ben çıkıyorum," diyorum ama sadece Zoey'ye bakıyorum. "Yarın gece görüşürüz."

Bana başını sallayıp teşekkür ettikten sonra kapıya yöneliyorum.

"Bekle, gidiyor musun dostum?" Cam sesleniyor. "Kalıp bira içmeyecek misin?"

Arkamı döndüğümde Sam'in onun hemen yanında durduğunu görüyorum. "Hayır, bu gece için alabileceğimin hepsini aldım."

Gözlerindeki öfkeli acı parıltısını görmezden gelerek devam ediyorum ve kapıyı neredeyse menteşelerinden sökecek kadar büyük bir güçle açıyorum. Gecenin geç saatindeki hava içimdeki cehennemi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Tam köşeyi dönüp park ettiğim yere geldiğimde, hızlı topuk sesleri duyuyorum.

"Jase, bekle!" Sam kamyonetimin yanında bana yetişiyor. Ancak ince parmaklarının kolumu kavradığını hissettiğimde ona geri dönüyorum. "Senin derdin ne?" diye soruyor, gözleri ateş saçıyor. Damarlarımda kükreyen ateşle eşleşiyor.

"Sorunumun ne olduğunu bilmek ister misin Sam?"

"Evet, biliyorum. Belki içini dökersen böyle hıyar gibi davranmayı bırakabilirsin!"

"Tamam. Sana anlatacağım." Ona yaklaşmak gibi bir hata yapıyorum, tatlı kokusu sağduyumun önüne geçiyor. "Lanet şeftalileri sevmiyorum, tamam mı? Onları hiç sevmedim. Kokusunu sevmiyorum, tadını da sevmiyorum. Aslında şeftali ailesindeki her şeyden nefret ederim. O yüzden bana şeftali sevdirmeye çalışmayı bırak!"

Bana bir deli gibi bakıyor, ışıltılı yeşil gözleri kocaman ve şaşkın. "Bunun şeftaliyle ne alakası var?" Başını sallayarak bir elini kaldırdı. "Biliyor musun? Boş ver. Umurumda değil. Neden biliyor musun?" Yanıt vermeme beklemiyor, parmağını göğsüme sıkıştırıyor. "Çünkü pisliklerden nefret ediyorum, *pislik ailesindeki* herkesten nefret ediyorum. O yüzden bunu al ve şeftali nefretini kışına sok." Uzaklaşmak için dönüyor ve bu paniğin göğsüme sızmasına neden oluyor.

"Siktir et." Bileğini kavrayarak onu kendime doğru çekiyorum ve vücudunu istediğim gibi ağzını da istiyorum. Nefesini yutuyorum, şeftali tadı en tatlı uyuşturucu gibi sistemime hücum ediyor.

Parmakları saçlarıma gömülmeden önce sadece bir saniyeliğine afallıyor, dili benimkiyle hararetli bir alıp verme düellosuna girerken saç tellerini sıkıca kavırıyor.

Hırlayarak onu ayaklarından kaldırdım ve kamyonetime yasladım. "Yalan söyledim," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Şeftalileri çok severim. Kokusuna bayılıyorum ve lanet olsun, tadına da bayılıyorum."

"Jase," ismim dudaklarından muhtaç bir iniltiyle dökülüyor.

Ellerimi elbisesinin altından geçirip kışının çıplak yuvarlak memeleriyle buluşuyorum ve ağrıyan sikimi kalçalarının tepesine doğru itiyorum.

"Tanrım, lütfen!"

Onun yalvarışı benim felaketim oldu. Kalçalarımla onu yerinde tutarak arka kapımın koluna uzandım. Kapı açılır açılmaz tökezleyerek içeri giriyorum, karmakarışık acelemizle kapıyı kapatmayı başarırken ağızlarımız hiç ayrılmıyor. Saniyeler içinde onu sırt üstü yatırdım, kalçalarım ayırık bacaklarının arasına yerleşti.

"Çıkar şunu," diye nefes alıyor, gömleğime uzanıyor, elleri benimkiler kadar acil.

Nerede olduğumu unutarak doğruldum ve kafamı lanet olası çatıya çiviledim. "Kahretsin!"

"İyi misin?" diye soruyor, sesi soluk soluğa ama içindeki eğlenceyi inkâr etmek mümkün değil.

"Sikim içine gömüldüğünde öyle olacağım."

Bir kahkaha atıyor ama elimi elbisesine sokup dantelle kaplı amını avuçladığımda ateşli bir inlemeye dönüşüyor.

"Komik bir şey mi var Sam?"

"Hayır, hiçbir şey," dedi pantolonunun altından. "Şu anda olanlarla ilgili komik bir şey yok."

Bu konuda haklı.

Tekrar gömleğime uzandığında, daha fazla eğilerek gömleğimi başımın üzerinden çekmesine izin veriyorum. Açgözlü elleri açıkta kalan etimin her santimini dolaşıyor. "Tanrım, Crawford, bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama gerçekten harika bir vücudun var."

Dürüstlüğüne kıkırdıyorum, bunu söylemenin muhtemelen onu ne kadar öldürdüğünü biliyorum. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse bebeğim, seninkinin ne kadar mükemmel olduğunu söylemekte bir sakınca görmüyorum."

"Hiç görmedin bile," diyor eğlenerek.

"İnan bana, fark etmemek çok zor." Elbisesinin askılarına uzanıyorum ama içinde bulunduğumuz garip açı bunu imkânsız kılıyor. Boğazımdan bir hayal kırıklığı hırıltısı yükseliyor. "Sana yapmak istediğim şey için burada yeterince yer yok."

Bir kolumu belinin altından kıvrarak onu kaldırıyorum, böylece bana sarılıyor ve ağızlarımız tekrar aynı hizaya geliyor. İkimizi de mahvedeceğini bildiğim bir şey için yalvaran bir iniltiyle beni aşağıya çekiyor, ama yine de ona vereceğim ve bu hayatım boyunca yaptığım en iyi şey olacak.

Dudaklarımı boğazının ince sütununda gezdirirken, onu damgalayacak kadar sert bir şekilde ısırp emerken, elbisesini belinde toplayarak hızlıca kıyafetlerini çıkarıyorum. Onun üzerinde iz bırakacağım çünkü onun da benim üzerimde iz bırakacağından adım gibi eminim.

Çoktan yaptı bile.

Göğüslerinin kabarıklığına ulaştığımda, bakmak için geri çekiliyorum ve şeftali rengi bir sütyenle kaplı sıkı ve diri göğüslerini görünce inliyorum.

Yemin ederim, bu hatun benim ölümüm olacak.

"Bana anlatmalısın, bebeğim. Senin şeftali rengiyle derdin ne?" Soruyu dudaklarına karşı soruyorum, bir kez daha onunla ateşli bir öpücüğe kilitleniyorum.

Duracak gibi görünmüyorum. Asla duramayacağımdan korkuyorum. Tadı çok güzel. "Mercan severim," diye açıklıyor, tüm o şeftali kokusunu içime çekerek. "I

Bunun senin için neden bir sorun olduğunu anlamıyorum." "Sorun değil," diye yalan söyledim.

Bu bir sorun. Sürekli şikimi sertleştiren büyük bir sorun.

"Konuşmayı kes, Crawford. Konuşmadığın zaman çok daha seksi oluyorsun."

Göğsümden bir kıkırtı yükseliyor ama hemen ardından bir iniltiye dönüşüyor. "O arsız ağzın bir gün senin de başını belaya sokacak bebeğim."

Sütyenini çıkarıp göğüslerinin yumuşak ağırlığını kavradığımda söylemek üzere olduğu her şey kesiliyor, esnek eti büyük ellerimi dolduruyor. Dokunuşuma doğru eğiliyor, dudaklarından sert bir inilti yükseliyor.

"Tanrım, Sam, çok güzelsin," diye homurdanıyorum. Eğilerek sert pembe bir tomurcuğu ağzıma alıyorum, dilim ateşli uca çarpıyor.

"Aman Tanrım!" Arkasındaki koltuğa yaslanıyor, ince parmakları saçlarımı çekerken sırtı daha da eğiliyor. Bu acı sadece damarlarımdaki ihtiyacı körüklüyor ve son kararlılığımı da paramparça ediyor.

Ellerimiz aynı anda hareket ediyor -benimkiler elbisesinin altına girerken onunkiler kemerime gidiyor. Tangasının ipek kayışlarını yırtıyorum, sonra pantolonumu çıkarmasına yardım ediyorum. Yukarıya doğru ittiğim anda aşağıya iniyor ve beni şimdiye kadar hissettiğim en dar amcığa sokuyor.

Hiç şüphesiz, hayatımın sonsuza dek değiştiğini biliyorum.

Ateş kanımda dolaşıyor ve beni hiç bilmediğim yerlerden yaralıyor.

"Tanrım, Jase. Bu gerçek mi?" diye inliyor, belli ki benimle aynı şeyi hissediyor.

am.

"Evet, bebeğim. Bundan daha gerçek olabileceğini sanmıyorum."

Kıpırdamadan duruyorum, ona alışması için zaman tanırken gözlerim kapanıyor. Bu biraz zaman alıyor.

Ona bir hayvan gibi saldırmamak için kendimi zor tutuyorum.

İlk hareket eden o, kalçaları ileri geri sallanıyor.

"İşte bu kadar. Sür beni, bebeğim. Ne kadar istediğini göster bana." Ellerim onun sıkı kışını kavırıyor, her kaymayı cesaretlendiriyor.

"Bu çok iyi," diye inliyor, amcığı beni sıcak derinliğine daha fazla çekiyor.

"Çok iyi," diye homurdanıyorum. "Bunu benim kadar düşündüğünü söyle bana. Bu daracık amcığını dolduran sikimi düşündüğünü söyle."

"Evet, itiraf etmek istediğimden daha fazla."

Onun dürüst cevabı beni sırtıtmaya itti. "Bunu düşündüğünde, seni sert mi yoksa yavaş mı beceriyordum?"

"Sert," diye nefes nefese bağılıyor. "Sert ve hızlı."

Donup kalıyorum, karanlık ve zengin bir şey yüzeye çıkıyor. "İstediğin bu mu Sam? Seni sertçe becermemi mi?"

Bana başını sallamadan önce dişleri alt dudağına batıyor. "Bir gece için bunu hissetmek istiyorum. İkimizi de mahvetmeden önce bunu sistemlerimizden çıkaralım."

Onu asla sistemimden atamayacağıma dair bir his var içimde ama yine de deneyeceğim. İkimizin de iyiliği için.

Dudaklarım omzunun yumuşak, sıcak yüzeyine doğru hareket ediyor, içine girmeden önce ona bir kez daha şefkat gösteriyorum. Son birkaç haftadır ona duyduğum tüm bastırılmış ihtiyacı serbest bırakıyorum.

Hayır, yıllar.

Yıllarca ona sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim ve bu hayal ettiğim her şeyden daha iyi.

Omuzlarımı tırmalarken zevk çılgınlıkları aramızdaki dar alanı dolduruyor, tırnakları o kadar derine iniyor ki kan çektiğine yemin edebilirim.

Bu sadece beni ateşliyor, bana meydan okuyor.

Beni yaralamasını istiyorum, böylece aynaya her baktığımda bu geceyi, onu hatırlayacağım.

"Tanrım, Jase," diye inliyor, yaklaşan orgazmıyla birlikte amcığı etrafımda çırpınıyor. "Boşalacağım."

"Ver onu bana bebeğim. Sikimin her yerinde hissetmeme izin ver." Aramıza uzanarak parmağımı onun kaygan sıcaklığına sokuyorum, şişmiş sinir demetini buluyorum ve bu onu uçuruyor.

Üstümde paramparça oluşunu izliyorum. Saçları yüzünün etrafında karmakarışık, yanakları pembe ve seksi şeftali rengi dudakları vecd içinde ayrılmıştı.

Şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi ve kendimi onun peşinden gitmeye bırakmadan önce her şeyi hafızama kaydettiğimden emin oluyorum. Ateşli bir zevk uçuşumuna atıldığında boğazımdan bir inilti kopuyor.

Bana doğru düşüyor, nefes almaya çalışırken terden nemlenmiş tenimiz birbirine karışıyor. Yüzünü boynumun kıvrımına çevirdiğinde elim uzun sarı saçlarının arkasına gömülüyor.

"Az önce ne oldu?" diye soruyor nefes nefese, sesi benim kadar şaşkın geliyor.

Cevabım şakağına bir öpücük kondurmak oldu çünkü ona verecek bir cevabım yoktu. Az önce olanlar için söyleyecek sözüm yok. Ama içimde çok güçlü bir his var ki hayatımın geri kalanında lanet şeftalileri hayal

edeceğim.

BÖLÜM 7

Sam

Ben bir hain ve fahişeyim. Kardeşinin düşmanını kamyonetinin arkasında bir fahişe gibi beceren hain bir fahişeyim. Ve bundan hoşlandım.

Hayır, bayıldım!

Aman Tanrım. Nasıl oldu bu? Kafam hâlâ allak bullak. Bir an onun peşinden koşuyordum, böyle bir pislik olduğu için ona aklımın bir parçasını vermeye hazırdım, sonra bir anda sekse aç hayvanlar gibi birbirimizin kıyafetlerini parçalıyorduk. Beni sadece hayalini kurduğum bir şekilde yuttu. Yaşadığım sürece asla unutamayacağım bir şey. Aramızda olanlar, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha fazlasıydı.

Hiç mantıklı değil.

Kendimizi o ana o kadar kaptırmıştık ki prezervatif bile kullanmadık. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Bunun için fazla mantıklıyım ama onunlayken sağduyumu tamamen geçersiz kılıyor.

Gerçekler kafama dank etmeye başladığında bu konu hakkında konuştuk. Neyse ki ben doğum kontrol hapı kullanıyorum ve o da bana temiz olduğunu, itfaiyede düzenli olarak test edildiklerini söyledi. Ayrıca bana daha önce hep bir tane kullandığını söyledi. Ona inandım ve başka hiç kimsenin sahip olmadığı bir parçasına sahip olduğumu bilmekten hastalıklı bir tatmin duyuyorum.

Tanrım, benim neyim var?

Jase'in hiçbirini sevmediğini düşünürsek, kardeşime ya da tüm aileme ihanet etmiş gibi hissediyorum. Ben de dahil. Ama dün gece benden hoşlanmış gibiydi. Kalçalarımın arasındaki ince sızı ve boynumda saçlarımla gizlediğim iz güzel bir hatırlatma.

Olaydan uzun süre sonra kamyonetinde sessizce uzanmıştık, ikimiz de yaptıklarımızla yüzleşmeye çalışırken kolları beni sımsıkı tutuyordu. Hemen ardından gitmemi istemesini bekledim. Bam, bam, teşekkür ederim, hanımefendi, ama hiç de öyle olmadı. Sanırım ikimiz de yapabilseydik bütün gece orada kalırdık ama yapamayacağımızı biliyorduk.

Beni eve bıraktıktan sonra sonsuza kadar hatırlayacağım bir öpücükle beni terk etti. Gecenin önceki saatlerinde paylaştığımız öpücüklerle benzemiyordu. Yavaş, yumuşak ve anlamlıydı. Şimdiye kadar yaşadığım en güzel öpücüktü.

Bu noktaya kadar olan tüm diğer öpücükleri mahvetti ve muhtemelen bundan sonraki tüm öpücükleri de mahvedecek.

Şimdi burada, yirmi dört saat sonra, Fazla Mesai'ye geri dönmüş, tonlarca kadının arasında küçük masalardan birine oturmuş durumdayım. Elimde bir kürek, iyi bir amaç için teklif vermeye hazırım. Ama tek düşünebildiğim, beni bir gecede başkaları için mahveden adam.

Kafamı Jase'in bulutlarından çıkarıp hayatıma devam etmeliyim. Sadece bir geceydi. Muhtemelen çoktan unuttuğu bir gece... Sadece düşüncesi bile midemin çukuruna kurşun yerleşmesine neden oluyor.

"Bunun için hazır mısın, değil misin?" Zoey karşımdaki koltuğa otururken heyecanlı bir gülümsemeyle soruyor, içimdeki karmaşadan habersiz.

"Hazırım," diyorum, küreğimi ve cin toniğimi kaldırıyorum, ihtiyacım olacağından büyük bir yudum alıyorum. Hem de çok. Yine de neden heyecanlı olduğumu biliyorum, bu büyük bir gece ve kız kardeşinin kaldığı Mucize Merkezi'ne yardım için potansiyel olarak çok para toplanabilir.

"Babamdan sana bir çek getirdim," diyorum ona.

Bana minnettar ama hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Bunu yapmak zorunda değildi." "O istedi. Biliyorsun, eğer kabul etseydin çok daha fazlasını verirdi.

o."

"Aileniz Chrissy ve benim için her şeyin ötesine geçti bile.

Onlara hayatım boyunca borçluyum."

Ona bize hiçbir şey borçlu olmadığını söylemek üzereyim ama bozuk plak gibi konuşacağım. Onun yerine uzanıp elini tutuyorum ve nazıkçe sıkıyorum.

Gözleri aniden arkamdaki bir şeye takılıyor ve inliyor. "Sanırım şaşırmamalıyım."

"Ne?"

Bakmam için çenesini kaldırıyor. Koltuğumda dönüyorum, Stephanie'yi görünce kanım ısınıyor.

Harika!

Bahse girerim kime teklif vermeyi planladığını biliyorum... Düşüncesi bile kıskançlıktan kanımı kaynatıyor.

Bizi hemen fark ediyor, bize doğru ilerlerken burnu kalkıyor. Daha doğrusu, gözleri benimkilerle kilitlendiği için bana doğru.

"Samantha," diyor o kibirli ses tonuyla.

"Stephanie," diye karşılık veriyorum.

"Oyun alanından ayrılmaya mı karar verdin?"

Zoey ayağa kalkıp beni savunmaya hazırlanıyor ama ben elimi kaldırarak onu savuşturuyorum. "Aslında ben geldim. İyi bir amaca destek olmak için geldim."

"Peki kimin için teklif veriyorsun?" diye soruyor. Onun oyununu oynamayı reddederek sessiz kaldığımda, gözlerini kısarak kişisel alanıma doğru eğiliyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Jase benim, o yüzden geri çekil."

Neden onun için burada olacağımı düşündüğünü merak ederek gerildim.

"Ben aptal değilim," diyor düşüncelerimi hissederek. "Bu herkes için açık. Ondan uzak dur."

Ona onu alabileceğini söylemek dilimin ucunda ama bu yalan olur. Ona sahip olamayabilirim ama kesinlikle gümüş bir tepside ona vermeyeceğim.

"Kime istersem ona teklif veririm," dedim. "İster Jase olsun, ister diğer adamlardan biri."

"Bunu göreceğiz." Uzaklaşmaya başladı ama Zoey daha fazla uzaklaşmadan onu kolundan yakaladı.

"Herhangi bir soruna yol açarsan Stephanie, seni sadece dışarı attırmakla kalmam, bir daha buraya girmene de izin vermem. Bu gece önemli. Bunu mahvetme."

Kolunu Zoey'nin elinden kurtardı ve çenesini dışarı çıkardı. "Ben de herkes gibi iyi bir amaca destek olmak için buradayım."

Evet doğru, destekleyeceği tek dava dizlerinin üzerine çökmesini gerektiren davadır.

"Güzel. Bu şekilde kalsın," diyor Zoey.

Stephanie burnunu geri çevirerek uzaklaşır, neyse ki odanın diğer ucundaki bir masaya gider.

"Tanrım, ona katlanamıyorum!" Diye bağırdım.

"Biliyorum. Hiçbirimiz yapamayız ama onun parası da herkesinki kadar iyi. Sırf bu yüzden birkaç saatliğine ona katlanabilirim." Tekrar yerine oturdu, gözleri beni olduğum yere mıhladı. "Peki, dün gece Jase'in peşinden hışım ile çıkıp bir daha geri dönmediğinde neler olduğunu bana anlatacak mısın?"

İçkimden bir yudum daha alırken gözlerim onunkilerden uzaklaşıyor. "Evet, bir gün. Sadece bu gece değil."

Henüz kendimle yüzleşemedim, bu yüzden hareketlerimi başkasına açıklamam mümkün değil.

Başını sallayarak kıkırdıyor. "Zaten biliyorum, ama ilginç detaylar için sabırsızlanıyorum."

Oh, onlar çok sulu.

Neyse ki, takım elbiseli bir kadın sahneye çıktığında daha fazlasını söylemek zorunda kalmaktan kurtuldum. "İyi akşamlar hanımlar, bu akşam ilk kez düzenlediğimiz Bir Amaç İçin Randevu müzayedesinde bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Adım Lindy Armstrong, Children's Miracle Center'ın bağış toplama komitesi başkanım ve bu geceki sunucunuz olacağım. Zoey Anderson'a sadece bu muhteşem fikri ortaya atmakla kalmayıp, aynı zamanda kendi işletmesinde ev sahipliği yapmamıza izin verdiği için özel bir teşekkür göndermek istiyorum. Katılım umduğumuzdan çok daha fazla oldu."

Hepimiz alkışlarken Zoey ilgiden rahatsız olmuş bir şekilde utangaç bir gülümseme ve kısa bir el sallama hareketi yapıyor.

"Burada kimler günün iyi beyefendileriyle tanışmaya hazır?"

Bir sonraki alkış turunda gülümsüyorum ve yardım edemiyorum ama tüm çocuklar için üzülüyorum. Cam hariç. O bunu yiyip bitirecek, ama eminim geri kalanlar bir grup kadının zamanları için teklif vermesinden rahatsız olacaklar. Belki de hissetmezler.

Jase olacak mı? Yoksa Cam gibi içine mi çekecek?

Önemli değil Sam. Onu düşünme. Başka birine teklif ver, iyi bir dikkat dağıtıcı olacaktır.

"Sözü daha fazla uzatmadan, lütfen İkinci İtfaiye İstasyonu'nun büyüleyici ve cesur adamlarına hoş geldiniz deyin."

Siyah smokinli on altı şık adam dışarı çıkıp sıraya girerken tüm salon alkışa boğuluyor, kadınlar ıslık çalıp laf atıyor. Gözlerim hemen düşünmeyi bırakmadığım tek adama takılıyor. Dokunuşunu hâlâ tenimin altında hissedebildiğim adama.

Dün gecenin tüm anıları bir anda geri geliyor ve tüm vücudumu ateş basıyor. Gözleri sanki birini arıyormuş gibi kalabalıkta geziniyor. Çok geçmeden benimkilerle kilitleniyorlar. Biz birbirimize bakarken tüm mekân kayboluyor. Karşılıklı bir şey yok.

El sallıyor ya da gülümsüyor ama aramızdaki elektriği inkar etmek mümkün değil. Beni yerimde sabitleyecek kadar güçlü.

Zoey, "Aman Tanrım, çok güzeller," diyerek üzerimdeki büyüğü bozdu. "Sıradan bir adamı olağanüstü gösteren smokin de neyin nesi?"

Ben bir kot pantolon ve tişörtün sadeliğini takdir eden bir kızım ama bu adamların, özellikle de Jase'in bir takım elbiseyi nasıl doldurduğunu inkar etmek mümkün değil. Ama içimden bir ses dışarıda onu iyi göstermeyecek pek bir şey olmadığını söylüyor.

Lindy kuralların üzerinden geçtikten ve nasıl işleyeceğini açıkladıktan sonra, hiç tanışmadığım ama etrafta gördüğüm ilk adam olan Tristan'ı tanıtıyor. Açık artırmayı yetmiş beş dolardan başlatıyor ve Tristan teklif almakta hiç zorlanmıyor. Sonunda beş yüz dolara kadar çıkıyor.

Harika bir başlangıç.

Sonraki üçü de hemen hemen aynı. Cam çağrıldığında, teklifi 1200 dolarla bitiyor.

Zoey heyecanla, "Aman Tanrım, bu çılgınlık," diyor. "Hit olacağını biliyordum."

Sırada Austin var, Zoey'ninki de dahil olmak üzere düzinelerce kürek bir kez daha havaya kalkıyor.

"Hiç sanmıyorum hanımlar. Bu benim," diyor her teklifi kovalayarak.

"Austin'e karşı bir şeyler mi hissediyorsun?" Soruyorum, içimde şok dalgaları dolaşıyor.

Omuz silkiyor. "Tabii ki. Kim istemez ki? Zamanım olsaydı onu çoktan kapmıştım ama bildiğin gibi yok."

Bunun nedeni, anneleri beleşçi olduğu için kız kardeşinin sorumluluğunun yalnızca ona ait olmasıdır.

"Ama bir gece ayırabilirim ve o da onunla olacak."

Austin'le birlikte olmaları beni daha çok mutlu etmezdi çünkü Austin'in ona hak ettiği gibi davranacağını biliyorum. Zoey herkesle ilgilenmek zorunda kalmaya alışkın. Bunun bir değişiklik olarak onun başına geldiğini görmek güzel olurdu ama yıkılması zor bir duvar olurdu. O inatçı biri.

Bin dolar ödeyerek ihaleyi kazandığında yüksek sesle alkışlıyorum. Ancak Jase'in çağrılmasıyla heyecanım kayboluyor. Günaha girmemek için bu iş bitene kadar kendimi banyoya kilitlemeyi düşünüyorum.

Kaldırılan kürekler midemi bulandırıyor, Stephanie tabii ki önde gidiyor ve sürekli teklif yükseltiyor. Atlamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Neyse ki bir bayan onu yetiştirmeye devam ediyor ve Jase'i biriyle çıkarken görmekten ne kadar nefret etsem de, onun yerine herkesi alırım. Ne yazık ki, bayan 1100 dolarda bıraktı.

"On bir yüz," diye duyurdu Lindy. "On iki mi duyuyorum?"

Kalbim çarpıyor ve örtülü sessizlikte avuçlarım terliyor. Stephanie'nin kendini beğenmiş yüzündeki muzaffer gülümseme içime kıskançlık yayıyor.

"On bir yüz bir-iki kez gidiyor-"

İşte o zaman hain bedenim kendi aklına sahip oluyor. Küreğimi havaya kaldırarak ayağa fırladım. "On üç!" Bağıryorum, bacaklarımın altımda titrediğini hissediyorum.

"Evet!" Zoey tıslıyor.

Gözlerim Jase'inkilere kilitleniyor ve kimin daha çok şaşırdığından emin olamıyorum - benim mi yoksa onun mu?

"On üç." Lindy heyecanla beni işaret ediyor. "Bu gece şimdiye kadarki en yüksek teklif. On dört mü duyuyorum?"

"On dört!" Stephanie kızgınlığını belli ederek atıldı.

"On beş!"

"On sekiz!" diye bağıryor ve bana doğru meydan okuyan bir bakış fırlatıyor.

"Getir onu, Sam. Kredi kartımda biraz yer var!" Zoey gıcırıyor.

Zoey'nin parasını asla almam ama yine de onu büyütüyorum, parayı almanın bir yolunu bulacağımı biliyorum. Babamdan istemek zorunda kalsam bile. Evet, bu gerçekten iyi giderdi. Bunu şimdi görebiliyorum. *"Hey, baba, Jase Crawford'dan nefret ettiğini biliyorum ama bana birkaç bin dolar borç verebilir misin? Onunla çıkmak için para ödedim."*

Tanrım, acınacak haldeyim... ama duracak kadar değil.

Bir savaşa dönüşüyor. Küreklerimiz birbiri ardına kalkıyor. Yükseldikçe adrenalinim daha da artıyor.

Jase bana başını sallayarak çekilmemi söylüyor. Onunla çıkmak istediği için mi yoksa o kadar çok harcamamı istemediği için mi bilmiyorum. Umarım ikincisidir çünkü duramıyorum. Onun kazanmasına izin veremem. Bu gururumu ve muhtemelen kalbimi tamamen öldürecek.

Yirmi beş yüz dolara geldiğimizde artık dayanamıyorum ve bu işi sonsuza dek bitirmeyi umarak öne atıyorum. "Dört bin dolar!"

Ölü bir sessizliğe gömülmeden hemen önce odada nefes sesleri duyuluyor, herkes olduğu yerde donup kalıyor.

Lanet olsun!

"Ne halt ediyorsun sen?" Jase sahneden bana bakıyor, sözleri duyulacak kadar yüksek.

"İnanılmaz," diyor Lindy, benim hissettiğim kadar şaşırmış bir sesle. "Dört bin bir kere gidiyor, iki kere... Satıldı!"

Midemdeki düğüm sıkılaşıyor.

Az önce ne yaptım ben?

Stephanie hiç vakit kaybetmeden bana yaklaşıyor. Yüz ifadesi soğukkanlı ama gözleri öfkeli. Birazdan başlayacağından emin olduğum kedi dövüşü için kendimi hazırlıyorum.

"Sadece sen bir randevu almak için bu kadar para ödemek zorunda kalırsın. Öte yandan ben onu zaten bedavaya elde ettim," diye alay ediyor ve bana kendini beğenmiş bir gülümseme atfediyor.

Ona cehenneme gitmesini söyleyemeden gitti ve beni burada bir aptal gibi bıraktı.

"Ona aldırma Sam. Kıskanıyor," diyor Zoey, beni daha iyi hissettirmeye çalışarak.

Etrafıma bakıyorum, bir sonraki teklif çoktan başlamış. Gözlerim yine Jase'e takılıyor ve onun hâlâ aklımı kaçırmışım gibi bana baktığını görüyorum.

Başımı sallayarak masadan çantamı aldım. "Özür dilerim, gitmem gerek. Seni sonra ararım."

Zoey beni geri çağırdığında onu görmezden geldiğim için kendimi kötü hissediyorum ama kendimi tamamen kaybetmeden önce buradan çıkmam gerekiyor. Kapıyı iterek temiz havaya çıkıyorum, serin akşam esintisi yanaklarımı istila eden ateşe karşı hoş bir rahatlama sağlıyor.

Jase benden kısa bir süre sonra çökerek dışarı çıkıyor. Şu anda onunla uğraşamayacağım için arkamı dönüp arabama doğru ilerliyorum.

"Hiç sanmıyorum, bebeğim." Kolumdan tutup beni yüzüne doğru çevirdi. "O da neydi öyle? Delirdin mi sen?"

Kolumu geri çekiyorum, bastırılmış tüm öfkem yüzeye çıkıyor ve dinamit gibi patlıyor. "Evet, öyleyim! Ben deliyim çünkü o beni *delirtiyor* ve sen de öyle. Şimdi burada park yerinde durmuş deli gibi bağıriyorum, ama biliyor musun? Umurumda değil," diye bağıriyorum, aklım bana ne kadar susmamı söylese de tiradımı durduramıyorum. "Herkes her zaman Sam'in ne kadar mantıklı olduğundan bahsediyor. Mantıklı Sam'in

Sonunda kendimi kaybettim. Önce kardeşimin düşmanını kamyonetinin arkasında becerdim, sonra onunla bir randevu için dört bin dolar harcadım, ama en azından bu iyi bir amaç içindi. Yani hepiniz Duyarlı Sam'i alıp kışınıza sokabilirsiniz!" Sözlerimi bitirdiğimde boğazım kurumuş ve göğsüm kabarmıştı.

Jase ne diyeceğini bilemez bir halde bana bakıyor, mükemmel dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor.

Sönmüş bir nefes bırakarak beton binaya yaslanıyorum. "Gerçekten aklımı kaçırdım," diye mırıldanıyorum.

Kıkırdayarak yanıma uzandı. "Er ya da geç hepimiz kaybedeceğiz. Ben dün gece şeftali yüzünden kaybettim," diyor ve bana doğru seksi bir sırıtış fırlatıyor.

"Bunu yapamazdım," diye fısıldayarak itiraf ediyorum. "Kazanmasına izin veremezdim.

Genelde sinsî biri değilimdir ama o içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor." Homurdanıyor. "Evet, bunun için bir yeteneği var."

Ona bakarak, cevabını bilmekten korktuğum bir soruyu sormak için cesaretimi topluyorum. "O kadar para harcadığım için mi üzgünsün yoksa onunla çıkmak istediğin için mi?"

Gözleri kısıldı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Bu yüzden size soruyorum. Sizde daha fazlası olduğunu düşünüyor gibi. Harcadığım para ne olursa olsun, birinin ikinci tercihi olmaktan daha fazla gururum var."

Duvardan itip beni duvara yasladığında hazırlıksız yakalanıyorum, kolları başımın iki yanında beni hapsediyor. "Birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım. Stephanie ve ben yıllardır birlikteyiz. Kardeşini becerdiği gece bitti ve öyle de kaldı."

Dilimin ucuna Sawyer'ı savunmak geliyor ama buna fırsatım olmuyor.

"İkincisi," diyor, eli saçlarımı boynumdan uzaklaştırmak için hareket ediyor ve üzerimde bıraktığı izi gizliyor. Baş parmağı izi okşarken nabzım hızlanıyor. "Sen asla birinin ikinci tercihi olamazsın Sam.

Sen bunun için fazla iyisin."

Yanılıyor. İnsanların ikinci tercihi oldum. Konu başka kadınlara geldiğinde Grant'in birçok kez ikinci tercihi oldum. O zamanlar tam bir aptaldım.

"O kadar paran var mı?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

"Evet," diye yalan söyledim. Bir yolunu bulacağım. Asla geri adım atmam.

"O zaman sanırım sana bir randevu borçluyum," diyor ve karnımda kelebeklerin dans etmesine neden oluyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak etkiyi maskeleyemeye çalışıyorum. "Dört bin dolar için iyi bir tane olsa iyi olur, Crawford."

Sırtarak beni belimden yakalıyor ve sert vücuduna doğru çekiyor. "Güven bana, bebeğim. Her kuruşuna değecek." Sıcak kahverengi gözleri beni esir alırken, ağzı nefesimi çalıyor ve bir yük treni gibi ruhuma çarpıyor.

Bunu nasıl yapıyor?

Şu anda umursamadan kollarımı boynuna doluyorum ve dün gecedan beri düşünmeden edemediğim şeyi alıyorum.

Hırıldayarak dili içeri süzölüyor, benimkiyle erotik bir dans yaparak kalbimi ve duyularımı sarsıyor. Sıcak bir mutluluğun içinde o kadar uzun süre kilitli kalıyoruz ki oksijenle birlikte zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ama umurumda bile değil. Eğer benden çalan oysa, bir daha nefes alıp alamayacağım umurumda değil.

Parmaklarıyla çenemin iki yanını hafifçe kavrayarak geri çekiliyor ama yakınımda kalıyor, dudakları dudaklarımın hemen üzerinde geziniyor.

Yavaşça gözlerimi açıyorum ve onu bana bakarken buluyorum, yoğun bakışları ruhumun derinliklerine işliyor.

"Gelecek Cumartesi saat dörtte seni alacağım. Hazır ol."

Bakışlarım daralıyor, emri şehvetten kaynaklanan sersemliğini kesiyor. Tam bir şey söyleyecekken dudaklarımı bir kez daha hızlı ve sert bir öpücükle çalıyor ve sonra kamyonetine doğru yola koyuluyor.

"Hey! Boş olduğumu nereden biliyorsun? Belki de çoktan planlarım vardır," diye bağıyorum, cüretkârlığı karşısında kanımın ısındığını hissederek.

Bana döndüğünde eli kamyonetinin kolunda duruyor ve o seksi ama rahatsız edici sırtışıyla beni şerefendiriyor. "Eğer istiyorsan iptal et," diyor çok rahat bir şekilde. "Bütün o gece ve ertesi sabah Sam, sen benimsin."

Başka bir şey söylemeden kamyonetine binip uzaklaşıyor ve beni arkasından bakakalıyorum.

Bu ne cüret!

Daireme geldiğinde ve ben orada olmadığımda ne kadar yumuşak olduğunu göreceğiz... Oh, kimi kandırıyorum. Orada bekliyor olacağım, onunla unutulmaz bir gece daha geçireceğime eminim.

Başım çok büyük belada.

BÖLÜM 8

Jase

Birkaç gün Daha sonra, I Yürümek içine benim
çocukluk Eve, benim Pişirmenin tatlı kokusundan
midem hemen guruldamaya başladı.

Uğramak için mükemmel bir gün.

Mutfağa girdiğimde annemi fırından kareler, kekler ve muzlu somun çıkarırken buluyorum. Botlarım muşambaya değdiğinde arkasını dönüyor ve yüzüne içten bir gülümseme yayılıyor.

"Jasiah," diyor, tam adımı kullanarak. "Bugün uğrayacağını bilmiyordum." Fırın eldivenlerini çıkararak yanıma geldi ve yüzümü öpmek için beni aşağı çekti.

"Hey, anne," diye homurdanıyorum, burada bu saçmalığa tanıklık edecek başka kimse olmadığı için şükrediyorum. Yine de ona bu konuda asla bir şey söylemem çünkü duygularını inciteceğini biliyorum. Ve kimse annemin duygularını incitemez, babamın ya da benim gazabım olmadan.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve bana bakıyor. "Yemin ederim seni her gördüğümde daha da yakışıklı oluyorsun. Tıpkı baban gibi" diyor. "Bana ne zaman torun vereceksin?"

Homurdanıyorum ama cevap vermeyi reddediyorum. Her zamanki gibi uzun bir sohbete dönüşecek ve bugün bunun için zamanım yok.

Neyse ki mesajı aldı. "Tamam, seni yalnız bırakacağım." Gülümseyerek yanağıma sert bir vuruş yaptı. "Geldiğine sevindim. Altıncı hissin olmalı. Sen ve istasyondaki arkadaşların için yemek yapıyorum," diyor ve ocaktaki tavalara dönüyor.

Bunları erkeklerle paylaşacağımı düşünüyorsa çıldırmış demektir. Hepsini kendime saklıyorum. Onlar için pişirecek kendi anneleri var.

"Otursana tatlım. İçecek bir şey ister misin?" diye soruyor ve önüme sıcak bir çikolatalı kek koymaya geliyor.

"Böyle iyiyim, yine de teşekkürler."

"Babanı çağırayım. Yine garajda bir şeyler tamir ediyor." Lavabonun üstündeki mutfak penceresine doğru yürür ve pencereyi kaydırarak açar. "Ben! İçeri gel, Jasiah burada."

Ne kadar yüksek sesle konuştuğunu görünce irkiliyorum ve bir kereliğine de olsa bana Jase demesini diliyorum.

Bir dakika sonra babam ellerini yağ lekeli bir havluyla silerek arka kapıdan içeri giriyor. Annemi kucağına alıyor, daldırıyor ve bana doğru gelmeden önce onu uzun uzun öpüyor.

"Selam oğlum, nasılsın?" diye soruyor, beni ayağa kaldırıp hızlı ve sıkı bir şekilde kucaklıyor.

"Hey, baba. Ben iyiyim."

"Seni buraya getiren nedir? Ta şehrin öbür ucundan annenin yemek kokusunu mu aldın?" diye soruyor kıkırdayarak ve masaya oturuyor.

"Hayır, ama belli ki uğramak için iyi bir gündü."

"Her gün ziyaret etmen için iyi bir gün," diye ekliyor annem bana sert bir bakış atarak.

"Hadi ama anne, o kadar uzun zaman olmadı."

"Neredeyse bir ay oldu." İtirazımı engellemek için elini kaldırdı. "Biliyorum. O kadar da uzun bir süre değil ama bu kadar yakın yaşayınca öyle. Elimde olsa yakışıklı yüzünü her gün görmek için her şeyimi verirdim, biliyorsun."

Eğer onun istediği olsaydı, hala evde yaşıyor olurdum.

"İyi tarafından bak, en azından bu yakışıklıyı her gün görebiliyorsun," diyorum babamı işaret ederek.

"Aynen öyle ve benimkinden daha iyisini bulamazsınız."

Annemin gözlerini devirmesine ikimiz de kıkırdıyoruz ama o gülümsemesini gizleyemiyor. "Sanırım bunu tartışamam," diye kabul ediyor ve babamın yanağına hafifçe vuruyor. "Her neyse, bu hafta sonu bağış toplama işi nasıl gitti?"

"Bu... ilginçti." Aslında, cehennem gibi garipti. Ta ki gecenin sonunda Sam'in tadına tekrar bakana kadar. "Çok para toplanmış gibi görünüyor," diye ekliyorum.

"Bu harika. Bu bir randevun olduğu anlamına mı geliyor?" diye umutla soruyor, yüzünü neredeyse neşeli bir gülümseme kaplıyor.

Çünkü ben kimseyle çıkmam... en azından geleneksel olarak, ama Sam farklı bir hikâye. O bir randevuya değer.

O çok daha değerli.

"Evet. Aslında ben de bu yüzden buradayım." Babama baktım. "Birkaç yıl önce dağlara kamp yapmaya gittiğimizde çizdiğimiz rota hâlâ duruyor mu?"

Başını sallıyor. "Emin olabilirsin. Masamın çekmecesinde."

"Onu dağlara kamp yapmaya mı götürüyorsun?" diye soruyor annem, sesi emin değilmiş gibi geliyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum ama başka bir şey söylemiyorum.

"Tamam, iyi, şifreli konuş ama en azından bana adını söyler misin? Onu tanıyor muyum?"

"Evet, onu tanıyorsun..." Onlara kim olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilemediğimden öyle.

"Oh, Jase, bana Stephanie olduğunu söyleme," diyor, küçümseme onu keskinleştiriyor kelimeler.

Homurdanıyorum. "Neyse ki hayır, ama çok yakındı. Sonunda o ve bir başka teklif sahibi kaldı."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Bu kız iyi değil. Hiçbir zaman da olmadı." O bir sürtük ve her zaman pişmanlık duyacağım bir hata.

"Kim o?" diye sordu babam.

"Samantha Evans."

"Gerçekten mi?" diye soruyor annem, gözleri şaşkınlıkla irileşerek. Başımı sallıyorum.

"Bekle, Samantha Evans John Evans'ın kızı mı?" diye sordu, bu konuda pek de heyecanlı görünmüyordu, ki ben de bunu bekliyordum.

"Evet, aynısı."

"Evlat," diye söze başladı. "Dikkatli ol. O kıza karşı bir kinim yok. Onu tanımıyorum bile ama babası pisliğin teki."

"Dinle baba. Anlıyorum. Anlıyorum. Kardeşi de pisliğin teki ama bu randevunun ikisiyle de bir ilgisi yok ve o öyle biri değil. O iyi biri."

O havalı olmaktan çok daha fazlası ama bunu kendime saklıyorum.

"Catherine ile birkaç kez konuştum ve her zaman çok sevecendi, eminim kızı da öyledir."

Babam homurdanıyor. "O ailede sorun kadınlarda değil. Erkeklerde."

John Evans'ı çok iyi tanımasam da ona katılıyorum, ancak kardeşi farklı bir hikaye ve ahmak olmayı

Bir yerde.

"Aranızda ne oldu?" Ona sordum.

Omuz silkiyor. "Aslında hiçbir şey olmadı," diye söze başladı. "Adam sadece kibirli bir orospu çocuğu. Kendi pisliğinin kokmadığını ve kimsenin onun değerli oğlu kadar iyi olmadığını düşünüyor."

"Tanıdığım başka birine benziyor," diye mırıldandı annem.

"Cehenneme kadar yolu var," diye karşılık veriyor babam, iyice sinirlenerek. "Bir şeyde iyi olduğumuzu kabul etmekte sorun yaşamıyor olabiliriz" -ikimizin arasında eliyle işaret ediyor- "ama bu konuda pislik değiliz."

Aynen öyle! Özgüven ile kibir arasında fark vardır. "Nasıl istersen," diye iç geçirdikten sonra parmağıyla beni işaret etti. "Ya Seni doğru yetiştirdim, Jasiah. Bunu kanıtlamanı istiyorum. Ona iyi davran, saygı göster. O bir fetih değil. Ona çiçek götür ve güzel vakit geçirmesini sağla."

"Merak etme anne. Ben hallederim."

Biriyle çıkmayabilirim ama birlikte olduğum kızlara her zaman saygı duyarım. Bu karşılıklı bir anlaşma. Ancak Sam'in farklı olduğunu biliyorum ve onunla ikimizin de asla unutamayacağı bir gün ve akşam geçirmeyi planlıyorum.

BÖLÜM 9

Sam

Kıyafetimi en az bir düzine kez değiştirmiş olmalıyım. Mesajında tek söylediği rahat ve konforlu giyinmemdi. Bana başka bir şey söylemedi. Ne yapacağımıza dair tek bir ipucu bile vermedi. Bunun ne kadar belirsiz olduğunun farkında değil mi? Rahat ve konforlu birçok anlama gelebilir.

Beni delirtmeyi ona bırak.

Yine de karnımda kelebeklerin uçtuğunu inkar edemem. Bütün hafta bunu dört gözle bekledim, sonra da bunun için kendimi azarladım. Bir kez daha. Onunla bir gece daha. Sadece o bağı bir kez daha hissetmek istiyorum.

Canlı hissetmek için.

Bunu açıklamanın en iyi yolu bu. Kamyonetinde geçirdiğim o gece pervasızcaydı ve bana hiç benzemiyordu ama uzun zamandır ilk kez yaşadığımı hissettim. Bugün bizi nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yok ama onu kucaklamayı ve olduğu gibi tadını çıkarmayı planlıyorum.

Sonunda tenime tereyağı gibi yapışan bir çift kesik jean şortta karar kıldım. Sahip olduklarım arasında en rahatları ve özellikle de arka tarafım için çok gurur verici. Yeşil gözlerimi daha belirgin hale getiren dökümlü asker yeşili bir atlele eşleştirdim.

Sadece onun için aldığım yeni Victoria Secret sütyen ve külotumu düşünerek ısınyorum. Tabii bu gece o noktaya gelirsek. Geçen hafta sonu yaptığı ayrılık yorumuna bakılırsa, öyle olacağını tahmin ediyorum. Sadece düşüncesi bile kalçalarımın arasında sıcaklık birikmesine neden oluyor.

Bir kez daha.

Telefonumun çalma sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. Komodinin üzerinden telefonumu kapıyorum ve ekranda kız kardeşimin yüzünü görünce kalbim sevgiyle çarpıyor.

"Bu benim dünyadaki en sevdiğim kız kardeşim değil mi?" diye cevap veriyorum.

"Tek ve biricik." Sesinde duyduğum gülümseme benim yüzümdekiyle eşleşiyor. "Butikte küçük bir erteleme anı var, bu yüzden

arayıp kontrol edeceğim. İşler nasıl?"

"Güzel. Aslında bir randevu için alınmayı bekliyordum," diyorum, ona söylememem gerektiğini biliyordum ama bu konuda biriyle konuşmam gerekiyordu.

"Bir randevu," diye heyecanla bağılıyor. "Kim o? Onu tanıyor muyum?" Bir duraklama oluyor, heyecanı azalıyor. "Sakın bana o iki yüzlü piçle olduğunu söyleme."

"Hayır. Sana söyledim, Grant ile işim bitti."

"Güzel. Kim o zaman?"

"Kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?"

"Aman Tanrım, kimseye söyleyemez miyim? Bu çok çekici. Evet, söz veriyorum."

Şimdi meraktan ölmeden önce söyle bana."

Gülüyorum, onun heyecanı benimkini körüklüyor. "Aslında, o... Jase Crawford."

Uzun bir sessizlik anı oluyor, o kadar uzun ki telefonu kapattığını düşünüyorum. "Jesse? Hâlâ orada mısın?" Sinirli bir şekilde soruyorum.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

İç çekiyorum, heyecanım sönüyor. "Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum. Benim için bile çılgınca ama-"

"Bu delilikten de öte. Düpedüz intihara meyilli. Sawyer öğrenirse ne yapacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Öğrenmeyecek. Bu sadece bir randevu. Büyütülecek bir şey değil."

"Bu çok büyük bir mesele. Bu kardeşimizin düşmanı, Sam. Babamla Bay Crawford'un ezelden beri süregelen küçük rekabetini de unutmayalım. Bu nasıl ortaya çıktı?"

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim," diye itiraf ediyorum, her geçen saniye daha da çelişkili hissediyorum. "Oh, Jesse, kafam çok karışık. Yani, adam beni deli ediyor. Bir dakika önce birbirimize bağırp çağırıyoruz, sonra da kamyonetinin arka koltuğunda birbirimizin kıyafetlerini yırtıp seks yapıyoruz."

"Vay anasını! Onunla yattın mı?" Sesinin tizliği telefonu kulağımdan uzaklaştırmama neden oldu.

"Evet..."

"Kız kardeşim - benim tatlı, masum, küçük kız kardeşim Jase Crawford ile kamyonetinin arkasında seks mi yaptı?"

"Evet," diye tekrarlıyorum yumuşak bir iç çekerek. "Ve dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar yaşadığım en inanılmaz şeylerden biriydi."

"Oh, bahse girerim. O ukala herifin o sikiyle ne yapacağını çok iyi bildiğinden hiç şüphem yok."

İkimiz de bir kahkaha krizine girdik, yanaklarım bu anıyla ısındı ama hemen ayıldım. "Mesele şu ki Jesse. O kadar da pislik biri değil. Yani, bazen evet, ama... bana karşı hep iyi oldu. Bir gece gerçekten birine ihtiyacım olduğunda yanımdaydı."

"Ne oldu?" diye soruyor, sesinde yoğun bir endişe var.

Onunla biraz paylaşmaya karar verdim. Hepsini değil. Grant ile aramızın ne kadar kötü olduğunu asla bilemezler. "Grant bir gece Fazla Mesai'de ortaya çıktı ve her zamanki gibi bir pislikti. Jase ona haddini bildirdi."

Ve yüzünü kırdı.

"O piç kurusu! Keşke Sawyer onun burnunu kırmaktan daha fazlasını yapsaydı," diye homurdanıyor ve Sawyer'ın onu beklenmedik bir şekilde ziyaret ettiği zamandan bahsediyor.

"Jase'in orada olmasına sevindim. Grant bir ipucu almazdı ama sanırım artık aldı."

Bu hafta bana, evinde bıraktığım ve çoğu kırık olan birkaç eşyadan oluşan bir kutu gönderdiğini düşününce, bunu benim onunla olduğu kadar onun da benimle işinin bittiğinin kesin bir işareti olarak kabul ettim.

"Ben de senin için orada olmasına sevindim ama..."

"Ne?" Sözüünü bitirdiğinde soruyorum.

"Seni Sawyer'dan intikam almak için kullanmadığından emin misin?" "Hayır," diyorum ve bu öneriyi hemen reddediyorum.

Olamaz. O böyle bir şey yapmaz ve aramızdaki her neyse onun da bunu hissettiğini biliyorum.

"Bu şimdiye kadar hissettiklerimden çok farklı Jesse. Pervasız ve çılgınca olduğunu biliyorum ama... şu anda buna ihtiyacım var. Bunu açıklayamam."

"Yapmak zorunda değilsin. Sesinde bunu duyabiliyorum. Uzun zamandır duymadığım bir şey," diyor usulca. "Bazen çılgın ve umursamaz olmak iyi bir şeydir. Bu yüzden kardeşimizin öğrenmesinden korkmama rağmen, sana bunu sonuna kadar götürmeni ve tadını çıkarmanı söylüyorum. Özellikle de uzun zamandır görmediğimiz Sam'i bulmak anlamına geliyorsa."

"Onu buluyorum," diye boğuk bir fısıltıyla cevap veriyorum, duygular boğazımı yakıyor. "Neredeyse döndü."

"Güzel."

Kapımın alınması anımızı böldü. "Jesse, bu o. Gitmem gerek."
İ ekiyor. "Pek   . İyi eğlenceler. İyi eğlenceler ve yarın beni tüm
detaylarla arayaca ına söz ver."

"Söz veriyorum."

"Seni seviyorum, Sammy."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım. "Seninle
yarın konuşuruz." "Ho  a kal."

Telefonu kapattıktan sonra o anın a ırlı ından sıyrılıp aynada hızlı bir
kontrol yapıyor ve saçlarını kabartıyorum. Sonra karnım dans ederken
kapıya yöneliyorum ve açmadan önce derin bir nefes alıyorum.

Jase diğer uçta duruyor, üzerinde tam oturan yıpranmış bir kot pantolon
ve geniş omuzlarına uzanan siyah bir ti rt içinde günah kadar seksi
görünüyor. Genellikle  apkayla rtt   koyu renk saçları dağınık ama yine
de mükemmel bir şekilde yerinde duruyor. Parmaklarım, aralarındaki
yumuşak telleri tekrar hissetme isteğiyle kıvrılıyor.

Gözleri beni tepeden tırna a süzerek kendi başına bir yolculuğa çıkıyor.
Bakışları koyula tı ında bir çift  ort ve atlet giymek yerine çıplak
olduğumu düşünebilirsiniz.

"Merhaba," diye selamlıyorum onu, gerginliği kırmaya çalışıyorum ama
sesim gln derecede nefessiz çıkıyor.

Bana o mükemmel beyaz dişlerini gösteriyor. "Merhaba, Peaches... ya
da Sensible Sam," diyerek yüzüme bir gülümseme yerle tiriyor. "Bugün
hangisisin?"

"Sadece Sam. Bu şekilde kalırsak ve ılgın Sam'i kanalize etmezsek
memnun olurum. Sence bunu ba arabilir misin, Crawford?"

İçimde tuhaf şeyler uyandıran bo uk bir kıkırdamayla içeri giriyor ve
beni kendine doğru çekmeden önce bir kolunu belime doluyor. "Evet
bebeğim, sanırım bunu ba arabilirim." Hiçbir uyarıda bulunmadan, aklımı
başımdan alan bir öpücükle a zıma yapı ıyor.

İ çekerek duygularıma yenik d yorum ve kollarımı boynuna
dolayarak iliklerime kadar işleyen sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

Bugün geri durmak yok.

Hırlayarak kapıyı arkasından tekmeliyor ve bana doladı ı koluyla beni
ayağa kaldırıyor. "Bunu tatmayalı tam bir hafta oldu," diyor dudaklarına
karşı. "zlemi im."

İtirafı beni şaşırtıyor. "Ben de," diye itiraf ediyorum, yapmamam gerektiği halde.

"Bu gece bunu telafi edeceğiz," diyor beni tekrar ayağa kaldırırken. "Ama önce..." Elindeki küçük hediye çantasını bana uzattı.

"Bu da ne böyle?" Çantayı ondan alarak soruyorum.

"Bir hediye. Biriyle çıkmıyorum ama madem bu seferlik yapıyorum, bari şık bir şekilde yapayım dedim," diye ekliyor göz kırparak.

Gülümseyerek çantayı açıyorum, içinden düz beyaz bir kutu çıkarıyorum ve kaydırarak açıyorum, içinden zarif bir gümüş bileklik çıkıyor. Üzerinden sarkan tek cam şeftali tılsımı beni kıkırdatıyor. "Şeftalilere karşı garip bir hayranlığın var, Crawford."

"Evet, öyle görünüyor."

Gözlerim onunkilere kayıyor ama orada hiç eğlence bulamıyorum. Onun yerine başka bir şey buluyorum, tarif edilemeyecek kadar derin bir şey.

"Çok güzel, teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, bana böyle bir şey almasına şaşırmış ve duygulanmıştım.

"Annem sana çiçek getirmemi söyledi ama şeftali rengi yoktu, sadece turuncu vardı ve bu yeterince iyi değil. Ayrıca çiçekler zaten ölür," diye ekliyor, bileziği bana takmak için yaklaşırken. "Çiçekçiden çıktıktan sonra bu butiğin önünden geçtim ve bir de baktım ki vitrinde bu bileklik duruyor... üzerinde tek bir şeftali tılsımı var. Hayret bir şey."

Bazı şeylerin nasıl da mükemmel bir anda gerçekleştiğini düşünerek, "Evet, anlaşıldı," diyorum. "Bu gerçekten uzun zamandır birinin benim için yaptığı en güzel şey, Jase."

"Bu çok üzücü Peaches. Her gün böyle şeyleri hak ediyorsun."

Kalbim taşarak ona bakıyorum. "Bazen gerçekten çok iyi oluyorsun."

"Ben her zaman iyiyimdir, anneme sorun."

Gülümsüyorum. Bilekliğime bakıyorum, cam tılsımı parmaklıyorum. "Bunu gerçekten çok seviyorum. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Kolunu boynuma dolayarak başımın tepesine bir öpücük bırakıyor, bu basit jest kalbimi ısıtıyor. "Hadi, gidelim buradan. Gideceğimiz yere varmak için yirmi beş dakikamız var. Geç kalamayız."

"Sonunda bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Hayır ama gitmeden önce parmak arası terliklerini koşu ayakkabısıyla değiştir ve her ihtimale karşı yanına bir kazak al."

Dediğini yapıyorum, ilgim daha da artıyor. "Kıyafetimin geri kalanı tamam mı?" Ayakkabılarımı bağlamak için eğilerek soruyorum.

Alçak bir hırıltı havayı delip geçiyor. Arkama baktığımda onu kıcıma bakarken yakalıyorum. Temiz traşlı çenesini ovuşturuyor... "Evet, bebeğim. Bu mükemmel."

Sesinin kısıklığı midemi bulandırıyor.

Bu uzun bir öğleden sonra olacak.

Gideceğimiz yere giderken, bir tür ipucu için yalvarıyorum ama ağzını sıkı tutuyor ve bana işkence ettiği her anın tadını çıkarıyor. Neyse ki, bir gondoldan dağ manzaralarını keşfedebileceğiniz manzaralı tur istasyonuna varmamız uzun sürmüyor. Jase kamyonetten iniyor ve beni indirmek için yanıma geliyor.

"Beni gondol gezisine mi çıkarıyorsun, Crawford?" Heyecanla soruyorum. Hayatım boyunca burada yaşadım ama hiç binmedim.

"Evet, onun gibi bir şey," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor. Elimi tutarak beni asansörün dışında bizi bekleyen adamın yanına götürüyor. "Jase, seni görmek güzel," diyor elini sıkarak.

"Sana da. Bana yardım ettiğin için teşekkürler." "Sorun değil."

"Bu Samantha Evans," diyor Jase, beni tanıştırırken. "Sam, bu Glen Perkins. Buranın sahibi."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Sen de," diye cevap veriyor ve dikkatini Jase'e vermeden önce elimi sıkıyor. "Hava şu anda senin için mükemmel."

"Öyle," diye başını sallayarak onaylıyor Jase.

Aralarındaki konuşma beni daha da meraklandırdı. "Bert yukarıda bekliyor."

"Harika. Teşekkürler."

"Emin olabilirsin. İyi eğlenceler ve güvende olun." "Ben her zaman güvendedeyim."

Yaşlı adam homurdanıyor, Jase'i bundan daha iyi tanıdığı belli. Jase kıkırdarak beni gondola götürüyor.

"Onun da bizimle gelmesi gerekmiyor mu?" Kapılar kapanırken biraz endişeli hissederek soruyorum.

"Hayır." Bankta oturuyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Daha önce bunlardan birine binmiştin, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Hiç mi?" diye soruyor

inanamayarak. "Acınası, ha?"

Seksi bir sırtışıla beni şereflendiriyor. "Buraya gel."

Uzattığı elini tuttuğumda beni kucağına çekiyor ve işte o zaman tırmanmaya başlıyoruz. İlk sarsıntı beni hazırlıksız yakaladı ve gerildim.

"Endişelenme. Güvendeyiz," diyor ve çıplak omzuma bir öpücük konduruyor.

Ona yaslanıp rahatlıyorum, güçlü kollarında güven buluyorum. Manzara nefes kesici. Öğleden sonra güneşi dağların beyaz örtülerinden yansıyor, keskin tepelerinden yansıyarak Tanrı'nın lütfederek yarattıklarını gözler önüne seriyor.

"Gerçekten çok güzel, değil mi?" Her zaman kanıksadığım şey için yeni bir takdir bulduğumu söylüyorum.

"Sadece bekle. Henüz hiçbir şey görmediniz."

Ona doğru dönüyorum, kolum boynuna dolanıyor. "Buraya sık sık gelir misin?"

"Evet. Her fırsatta." "Ne iş

yapıyorsun?"

"Öğrenmek üzeresin," diye cevap veriyor, hâlâ bana söylemeyi

reddederek. "Deliliğe kanalize olmamakla ilgili yaptığımız o küçük moral konuşmasını hatırlıyor musun?

Sam?"

Hayal kırıklığımla eğlenerek kıkırdıyor. "Onu kilit altında tut, bebeğim. Bu gece daha sonra gelip oynayabilir," diyor pis bir sırtışıla.

Seksi piç.

Zirveye ulaştığımızda, Jase en doğal şeymiş gibi parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve bizi bekleyen adama doğru yürüyor. Ayaklarının etrafında tonlarca ekipman dönüyor, bunlardan biri de nabzımı hızlandıran bir paraşüt.

"Jase!" diye elini sıkarak onu selamlıyor.

"Hey, Bert, bizimle burada buluştuğun için teşekkürler."

"Emin olabilirsin. Her şey sizin için burada. İndiğinizde koordinatlarınızla birlikte beni arayın, ben de size kamyonunuzu getireyim."

Koordinatlar? Arazi mi?

Kalbim iki kez atıyor, bu sestten hiç hoşlanmıyorum. Beyefendinin uzaklaşırken beni kısaca selamlamasını zar zor kabul ediyorum, gözlerim yerdeki ölüm tuzağı gibi görünen her şeye yapışmış durumda.

Jase dizlerinin üzerine çökmüş, içimdeki çalkantıdan habersiz yığını karıştırıyor.

"Jase. Şimdi bana ne yaptığımızı söyleyebilir misin?" Boğazımın ne kadar kuruduğunu fark ederek soruyorum.

Bana bakıyor, heyecanı yakışıklı yüzünü aydınlatıyor. "Yamaç paraşütü yapacağız."

"Öyle miyiz?"

"Evet," diye yanıtlıyor, dikkati dağılmış ekipmana dönüyor. "Bu dağda mı?"

"Teknik olarak dağın dışında."

Bunun zalim bir şaka olup olmadığını merak ederek ona bakıyorum. "Bu dağdan atlamamı mı istiyorsun?"

"Zıplama bebeğim. Süzül," diye açıklıyor, sanki bu daha iyi bir şeymiş gibi. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Sesimdeki küçük titreme sonunda bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. Korkumu fark ederek ayağa kalkıyor ve bana doğru ilerliyor. "Hey, Sam, sorun yok," diyor omuzlarımdan tutarak.

"Hayır. Öyle değil. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok."

"Sorun değil. Yapmak zorunda değilsin. Bana bağlı olacaksın."

"Sana bağlı mı?" Yavaşça tekrarlıyorum.

"Evet. Hiçbir şey yapmana gerek yok. Hepsini ben yapıyorum ve milyonlarca kez yaptım. Yemin ederim, güvenlidir."

Arkasına bakıyorum, çıkıntının üzerinde ne olduğunu göremiyorum ve görmek de istemiyorum.

Bunu gerçekten yapabilir miyim? Yapmak istiyor muyum? Jesse haklı mı ve Sawyer'dan intikam almaya çalışıyor ve planı beni bir yamaç paraşütü kazası gibi göstererek öldürmek mi?

Tamam, Sam. Sakin ol, bu saçma düşünce için kendimi azarlıyorum.

Sıcak elleri yüzümü kavırıyor, bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyor, pişmanlığı bana geri yansıyor. "Bunun hakkında daha fazla düşünmeliydim. Bunu seninle yapmak istedim çünkü bu muhtemelen hayatında yapacağın en havalı şeylerden biri.

ama önce sana sormalıydım. Bu herkese göre değil." Sesi yumuşak ve anlayışlı. "Bert'i arayıp geri geleceğimizi söyleyeceğim." Dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra telefonuna uzanıyor.

"Hayır, yapma. Sorun değil," diye itiraz ediyorum, onca zahmete girdikten sonra kendimi suçlu hissediyorum.

"Eğer bu kadar korkuyorsan seni götürmeyeceğim. Sorun değil; aşağı iner ve bir sonraki yerimize gideriz. Hâlâ planladığım başka şeyler var."

"Hayır, gerçekten, Jase. Ben iyiyim."

Yalancı olduğum için bana bakıyor.

"Tamam, gerginim," diye itiraf ediyorum. "Gerçekten gerginim, ama bunun beni bu işi yapmaktan alıkoymasını istemiyorum, özellikle de böyle bir fırsatı bir daha asla yakalayamayacakken."

Beni kendine doğru çekiyor, vücut ısısı içimde donan buz gibi korkuyu eritiyor. "Emin misin? Çünkü aşağı inmek bizim için büyük bir mesele değil."

"Eminim. Sadece... bizi çarpmayacağına söz ver."

Dudakları eğlenerek titriyor. "Söz veriyorum. Benimle güvendesin. Sana bir şey olmasına asla izin vermem."

Buna tüm kalbimle inanıyorum. Bu yüzden, aklımı kaçırarak kadar korkmuş olsam da bunu yapacağım.

"Hadi gel." Beni ekipmanların yanına götürüyor ve beni giydirmeden önce ince kapüşonumu giydiriyor. Koşum takımıyla başlayıp kaskla bitiriyor. Kendi işini bitirirken benimle birkaç basit talimatın üzerinden geçiyor. Arkasındaki paraşütü açtıktan sonra elini bana uzatıyor. "Güven bana Sam."

Kalbim göğsümde sıkışıyor, tanıdık bir şey zihnimin karanlık köşelerini çekiştiriyor. Kendimi bu tuhaf duygudan kurtarmak için elimi onunkine koyuyorum ve beni daha yakına sürüklemesine izin veriyorum. Beni koşum takımına bağladıktan sonra yukarı kaldırıyor. Bacaklarım beline, kollarım boynuna dolanıyor ve bir koala ayısı gibi ona yapışıyorum. Güçlü ve sıcak bedenini hissettikçe sinirlerim yatışmaya başlıyor.

"Benden bayılmak yok, Peaches," diye şaka yapıyor ama sesi sert, benimle aynı akımı hissettiğini anlamamı sağlıyor. Her zaman aramızdan geçip giden aynı akımı.

"Üzerine kusmam konusunda daha endişeli olmalısın," diye homurdandım.

Derin bir kıkırdamayla ödüllendirildim. "Daha kötülerini de yaşadım. Sadece bana tutun ve iyi olacaksın." Eğilip iki siyah kolu tutuyor ve bizi tekrar tam boyumuza getiriyor. "Hazır mısınız?"

Öğle yemeğimi kaybetmeye yakın hissederek dehşetli bir nefes verdim. "Hayır, ama asla olacağımı sanmıyorum."

"Sana sahibim, söz veriyorum." Biraz geri çekilir ve daha önce yapacağını söylediği gibi koşturur başlar.

Uçurumun kenarına yaklaşırken kollarım ona daha sıkı sarılıyor, kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor. Gözlerimi kapatıyorum; aşağı düşmemizi izlemeye dayanamıyorum.

Paraşütün yakaladığı sarsıntıyı hissetmeden önce üzerime bir hava çarptı. Korkuyla ciyakladım ve yüzümü boynuna gömdüm. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım."

"Kalktık!" Kulaklarımdaki kan hücumundan onu zar zor duyuyorum. Ona daha da sıkı sarılıyorum, hareket etmeye cesaret edemiyorum. "Bebeğim, beni boğuyorsun," diyor boğuk bir kahkaha atarak.

"Özür dilerim." Boynundaki tutuşumu gevşetiyorum ama bacaklarımı belinde sıkıyorum.

"Bir bak Sam." "Sorun değil. Ben iyiyim."

"Hadi ama. Bunu kaçırma."

Titrek bir iç çekişle cesaretimi toplayıp başımı kaldırıyorum ve yavaşça gözlerimi açıyorum. Önümdeki manzaraya bakarken nefesim bir anda boğazımda kilitleniyor.

Aman Tanrım.

Bu, aşağıda gördüklerimin yanında sönük kalıyor. Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Uzaktan bakmak yerine artık onun bir parçasıyız. Her zaman hafife aldığımız nefes kesici dünyanın bir parçası.

"Bu inanılmaz," diye fısıldıyorum. Masmavi gökyüzünde süzülürken serin rüzgâr tenimin her bir santimetresinin üzerinden fısıldıyor, atkuyruğumdaki birkaç tutam saçı savuruyor. "Sanki gerçekten uçuyormuşuz gibi."

"Çünkü biz öyleyiz."

Sonunda bakışlarımı inanılmaz manzaradan ayırıp Jase'e bakıyorum ve onu beni izlerken buluyorum, yakışıklı yüzünde kalbimi göğsümde çarptıran yumuşak bir gülümseme var.

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum, ardından başparmağım yumuşak etin üzerinde geziniyor. "Teşekkür ederim. Beni buraya getirdiğin ve bunu yapmaya ikna ettiğin için teşekkür ederim. Bu şimdiye kadar yaptığım en inanılmaz şey."

"Bir şey değil."

Gülümseyerek başımı tekrar öne çeviriyorum ve birlikte geçirdiğimiz zamanın geri kalanının tadını çıkarıyorum. Hayatımın en inanılmaz, en özgürleştirici anlarından birini yaşıyorum.

*

O akşamın ilerleyen saatlerinde, dağların ücra bir noktasında, hiçliğin ortasında, Jase'in kamyonetinin kasasında, Bert'le kamyoneti için buluştuktan sonra aldığımız bir pizzayla oturuyoruz. Güneş yavaş yavaş ufku ötesine doğru batarken pembe ışıklı gökyüzünde kuşlar uçuşuyor ve cıvıldaşıyor, en güzel parıltıyı yaratıyor.

Bugün deneyimlediğim muhteşem manzarayla hiçbir şeyin kıyaslanamayacağını düşünüyordum ama yanılmışım. Gün batımı gökyüzünü altın, pembe ve mavinin çarpıcı tonlarına boyuyor. Eğer daha güzel bir şey varsa, o da işte tam burasıdır.

"Burayı nasıl buldun?" Yumuşakça sordum.

"Babam ve ben birkaç yıl önce bir kamp gezisinde rastladık."

Bunu benimle paylaşmaya karar vermesine sevinerek gülümsüyorum.

"Siz sık sık kamp yapar mısınız?"

Başını sallıyor. "Hayır. Eskiden yapardık ama artık yapmıyoruz. İstasyondaki programım yüzünden zor oluyor."

"İtfaiyeci olmak istediğine ne zaman karar verdin?" Onun hakkında, özellikle de işi hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğim için soruyorum. İstasyonda geçirdiğim zamandan sonra, yaptıkları işe hayran kaldım ve aynı zamanda çok takdire şayan buldum.

Bana bakıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "İşi sen seçmezsin, iş seni seçer diye bir söz vardır, bilir misin?"

Başımı salladım.

"Benim durumumda, sanırım bu doğru. İtfaiyecilik benim yapmam gereken şey. Çocukluğumu hatırlıyorum, istasyonun bir alt sokağında oturuyorduk ve ne zaman sirenler çalsa pencereye koşar ve kamyonların çıkışını izlerdim. O zamanlar bile kanım heyecanla kaynardı ve bunun bir parçası olmak isterdim."

"Ben de öğretmenlik hakkında böyle hissediyorum. Küçük bir kızken, büyükannemin büyük siyah çerçeveli gözlüklerini takar ve erkek ve kız kardeşimi öğrencilerim yapardım. Sawyer her zaman başını belaya sokar ve cezayı hak ederdi," diyorum gülerek ama kardeşimin beni yatıştırmak için yaptığı şeyleri hatırladıkça gülümsemem yumuşuyor.

"Bu beni şaşırtmadı, o her zaman bir ilgi orospusuydu," diyor, bir gülümsemeyi geri çekiyor ama ikimiz de bunu kastettiğini biliyoruz.

"Dikkat et, Crawford. Benden başka kimse kardeşime lakap takamaz... ve onunla birlikte yaşamak zorunda olduğu için karısının da buna hakkı var."

"Ah evet, meşhur Grace. Onu hatırlıyorum."

"Eminim öyledir, çünkü sırf Sawyer'ı kızdırmak için onunla flört ettin," diye homurdandım.

"Yalan, hepsi yalan."

Ona şüpheli bir bakış atarak daha iyi bildiğimi söyledim. Aralarındaki husumetin bir kısmından kardeşim sorumlu olabilir ama kesinlikle tamamından değil. Her iki taraf için de geçerli.

Kıkırdıyor. "Pekala, konu değişikliği, Peaches."

"İyi fikir. En sevdiğin konu olduğuna emin olduğum için sana geri dönelim."

"En sevdiğim olduğunu söyleyemem. Muhtemelen ikinci favorim," diyor seksi dudakları eğlenerek kıvrılırken.

En sevdiği şeyin çok fazla dokunmak olduğunu hissediyorum... Sadece düşüncesi bile vücudumu arzuyla kızartıyor.

Öfkeli hormonlarımı yatıştırmayı umarak soğuk sodamdan bir yudum alıyorum ve konuyu daha güvenli bir şeye çevirmeye karar veriyorum. "Ne zamandır yamaç paraşütü yapıyorsun?"

"On sekiz yaşına bastığım günden beri. Arkadaşlarımla doğum günüm için yapmıştık. O dağdan ilk atlayışında kendimi kaptırmıştım. Bunun gibisi yok."

"Sen bir adrenalin bağımlısısın," diyorum, bunun doğru olduğunu bilerek. Muhtemelen itfaiyeciliği bu kadar çok sevmesinin bir başka nedeni.

"Evet ve bu annemi çıldırtıyor," diye itiraf ediyor kıkırdayarak.

"Eminim öyledir, özellikle de tek çocuğu olduğunda."

"O ve babam ilk seferinde doğru olanı yaptılar, bu yüzden daha fazlasına ihtiyaçları yoktu."

Cüretkâr küstahlığı karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Peki bu benim üçüncü çocuk olmam hakkında ne söylüyor?"

"Seni durdurdular çünkü sonunda doğru olanı yaptılar."

Yanılıyor olsa bile bu iltifat karşısında kalbim ısınıyor. "Aslında ben... sürpriz oldum diyebiliriz. Gerçi aileme sorarsanız size bunun kader olduğunu söyleyeceklerdir." Onları düşünürken hüzünlü bir gülümseme dudaklarıma geliyor.

"Onları çok özölüyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Hem de çok. Bu yüzden taşınmaya karar verdim."

"Neden en başta onlarla gitmedin?" Ses tonunda yargılama yok, sadece gerçek bir merak var.

Uzaklara bakarak fuşya gökyüzüne odaklanıyorum ve yumuşak bir nefes veriyorum. "Bilmiyorum. Sanırım gitmesine izin vermenin zamanı geldiğini düşündüm. Sawyer on sekiz yaşına geldiğinde donanmaya yazıldı ve tatiller ve ara sıra ziyaretler dışında bir daha geri dönmedi. Jesse biraz daha dayandı ama eninde sonunda kanatlarını açacağını hep biliyordum. Sonsuza kadar burada sıkışıp kalmak için fazla yetenekli. Ailem Sawyer ve ailesinin yanına taşınmaya karar verdiğinde sıranın bana geldiğini biliyordum ama kalbim buna hazır değildi. Yani, hayatın böyle bir şey olduğunu biliyorum, büyümek, yoluna devam etmek, kendi ayaklarının üzerinde durmak, ama bu bana her zaman çok acımasız geldi."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sorar, sesi bir an öncesine göre daha kısaktır.

Omuz silkiyorum ama bakışlarımı ileriye odaklıyorum. "Sanırım acı veriyor çünkü hepsi kendi yerlerini -evlerini- bulmuş olsalar da bensiz bir evleri var. Beni yanlış anlamayın, onlar için mutluyum. Gerçekten mutluyum. Ama onlar şimdiye kadar tanıdığım tek kişiler. Ve dürüst olmak gerekirse, yeni bir tane istemiyorum. Sahip olduğum kişiyi istiyorum," diye fısıldıyorum, daha önce hiç kimseye söylemediğim şeyi ona açıklarken boğazım yanmaya başlıyor.

"Sam, yaşlanmamız ve hayatlarımızın değişmesi, birlikte büyüdüğümüz aileye ait olmadığımız anlamına gelmez. Anneme kalsa hâlâ evde yaşıyor olurum. Ve dürüst olmak gerekirse, umurumda da olmazdı. Çamaşırlarım her zaman yıkanırdı ve karnım doyardı ama bu seks hayatıma büyük bir darbe vururdu, o yüzden..."

Bir kahkaha patlattım, ağır kalbim biraz daha hafifledi. Gülümsemesi niyetinin bu olduğunu gösteriyordu.

Ona bakarak başımı tekrar kamyona yaslıyorum. "Neden bunu seçtin?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar, konunun aniden değişmesiyle kafası karışmıştır. "Bugün yapabileceğimiz onca şey varken neden beni aldın? Yamaç paraşütü mü? Beni neden buraya getirdin?" Önümüzdeki inanılmaz manzarayı işaret ederek soruyorum.

Ukala bir cevap bekliyorum ama onun yerine hayatım boyunca hatırlayacağım bir şey söylüyor. "Çünkü bu dünyanın sunduğu güzellikleri yaşamayı hak eden biri varsa, o da sensin."

Bu muhtemelen birinin bana söylediği en nazik şeydi. Ona sulu bir gülümseme veriyorum, gözlerim duyguyla yanıyor, ama geri kırpma için elimden geleni yapıyorum. "İtiraf etmeliyim ki Crawford, hiç kimseyle çıkmayan birine göre bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini çok iyi biliyorsun," diyorum ona, ortamı yumuşatmayı umarak.

Bana izin vermiyor.

Onun yerine elini bana uzatıyor, yoğun bakışları beni olduğum yere mihliyor. "Buraya gel, Sam." Sesi birden daha koyu, daha yumuşak bir hal aldı. İçimde pek çok şaşırtıcı şey yapan emredici bir tonu var.

Elimi onunkine koyuyorum, o derin güven duygusu ruhumu istila ederken beni kendine çekmesine izin veriyorum. Dizlerim kalçalarının her iki yanında duruyor ve kalçalarımın arasındaki etkileyici ereksiyon hissiyle bir iniltiyi ısırmak zorunda kalıyorum.

Bakışları sessiz karanlıkta benimkileri tutarken parmakları kalçalarımın gömölüyor. "Seni tekrar görmek istiyorum."

şaşkınlık içimde alevleniyor ama hemen ardından hayal kırıklığı geliyor. "Bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değilim," diye fısıldıyorum, her ne kadar onunla daha fazla zaman geçirme düşüncesi kalbimi yerinden oynatsa da.

"Neden?"

"Çünkü yakında gidiyorum ve senden hoşlanmaya başlarsam bunu yapmak zor olabilir," diyorum ona dürüşte.

Dudakları seksi bir sırıtışla yukarı kalkıyor ve tüm vücudumda bir karıncalanma hissi yaratıyor. "şimdi benden hoşlanmadığını mı söylüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Belki biraz."

İtirafım karşısında kıkırdıyor ama hemen ayılıyor. "Senden asla kalmanı istemem. Ailenle birlikte olmanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ama gitmeden önce seni istiyorum," diyerek beni bir kez daha şaşırtıyor. Eli kolumdan yukarı doğru kayarak boynuma dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

nefesim dudaklarımda dans ediyor. "Koşul yok, söz yok ve taahhüt yok... bir tanesi hariç."

"O da ne?" Sesim soluğum kesilmiş halde soruyorum.

"Sen benimsin. Sadece ve sadece bana aitsin. Asla paylaşmam." Sesi daha sert, daha sahiplenici ve omurgamdan aşağı bir zevk ürpertisi gönderiyor.

"Peki ya sen, Jase? Sen benim olacak mısın? Çünkü ben de paylaşmıyorum."

Bir daha asla en iyi ikinci olmayacağım.

"Sen varken neden başka birini isteyeyim ki?"

Kalbim göğsümde kabarıyor, yanaklarım kocaman gülümsemekten acıyor. "İyi cevap."

"Bu evet mi demek?"

Başımı salladım.

"Evet."

Başka bir şey söylemeden aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve saniyeler içinde vücudumu alevler içinde bırakan yakıcı bir öpücükle ağzımı alıyor. Bu adamın bende uyandırdığı tüm duygulara yenik düşerken kollarım boynuna kilitleniyor. Popomu sahiplenici bir şekilde kavırıyor, hırıltısı dudaklarımda titreşirken Onun ereksiyonunu aşağı doğru çekiyorum. Elleri atletimin eteklerine gidiyor ve tişörtü vücudumdan yukarı doğru kaydırmaya başlıyor. Sadece kollarımı kaldıracak kadar geri çekiliyorum ve gömleği başımın üzerinden geçirmesine izin veriyorum.

Gözleri, göğüslerimin arasında duran mücevherli kopçalı parlak kırmızı push-up sütyene kilitlenince daha da kararıyor. "Bu gerçekten çok güzel bir sütyen." Sesi boğuk, dudaklarını boğazımın sütununda gezdirmek için eğilirken elleri dantele yapışıyor.

İç çekerek omuzlarını kavırıyorum, başımı yana eğerek ona daha fazlasını sunuyorum. "Onaylamana sevindim. Bunu seni düşünerek aldım," diyorum ona, sesimde yoğun bir arzu var. "Ateş kırmızısı."

"Bu benim yeni favori rengim... Aslında bunu geri alıyorum. Şeftali hala favorim ama bu ikinci favorim."

Bir kolunu belime dolayıp beni sırtüstü yatırarak üstüme çıktığında kıkırdamam kesiliyor. Kot pantolonunun sert çıkıntısı beni onu en çok istediğim yerden dürtüyor. Bir iniltiyle doğruluyorum, altımdaki yumuşak battaniye için şükrediyorum.

Gömleğinin kumaşını kavrayarak, yontulmuş sırtından yukarı doğru sürüklemeye başlıyorum. Başını kaldırdığında, sıcak ve çıplak bedenini hissettiğimde hafif bir nefes alıyorum.

tenim benimkine karşı. Bu bağlantı nefesimi kesiyor ve vücudumda bir his ordusunun patlamasına yol açıyor.

"Bu gece sana zaman ayıracağım. Vücudunun her santimini öğreneceğim ve ona sahip olacağım."

Her seferinde bir parça, kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıyor. Tenin her santimi ortaya çıktıkça gözleri ağırlaşıyor ve beni her zaman içine çeken yoğun ihtiyaçla doluyor. Sıcak dudakları sadece tatmak ve keşfetmekle kalmıyor, ağrıyan merkezime yapışmadan önce her parçama tapıyor ve değer veriyor.

Haykırıyorum, parmaklarım saçlarında kıvrılıyor, en enfes zevk içimde patlarken kalçalarım onun becerikli ağzına doğru kalkıyor.

"Lanet olsun, hayatımda tattığım en tatlı amcığa sahipsin bebeğim." Kirli kelimeler sadece vücudumu ele geçiren hislere katkıda bulunuyor.

O beni yutarken benim ateşli inlemelerim ve zevk çılgınlıklarım gece havasını dolduruyor. Beni ilahi bir unutuşa iten o mükemmel noktayı bulması uzun sürmüyor. İsmi dudaklarımdan dökülüyor, etrafımızı saran dağlardan yumuşak bir yankıyla sekiyor.

Ben yükseklerden aşağı süzülürken, o tekrar yukarı sürünüyor, ağzımı ateşli bir öpücükle yakalamadan ve tek bir yumuşak hareketle içime kaymadan önce karnıma, kalçama, göğüslerimin arasına bir öpücük bırakıyor.

Bağlantı geçen seferki gibi aynı şiddetle bana çarpıyor.

Benim soluğum ve onun iniltisi aynı nefeste birbirine karışırken, o benim sahip olduğumu hiç bilmediğim bir parçamı tamamlıyor. Sadece onun için ayrılmış gibi hissettiren bir parçam, ama bu nasıl olabilir? Çok az tanıdığım biri bana nasıl böyle hissettirebilir? Bu iki bedenin bir araya gelmesinden daha fazlası; bu iki ruhun birleşmesi.

Geçen seferkinin aksine, hiçbir şey aceleye gelmiyor. Bunun yerine, içimde yavaş bir hassasiyetle hareket ediyor, her vuruş bir öncekinden daha derin, kasları parmak uçlarımda altında geriliyor. Gözlerimi açıyorum, gökyüzü üzerimizde parıldayan milyonlarca yıldızla dolu ve yine o rahatsız edici his beni çekiyor. O kadar güçlü bir his ki bunu daha önce onunla yaptığımı yemin edebilirim. Doğru hissettiriyor. Ve uzun zamandır ilk kez, sonunda tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum.

Dua ediyorum ki, veda etme zamanı geldiğinde, kalbim hala sağlam bir şekilde yürüyüp gidebileyim. Çünkü şu andan itibaren onu benden çalışıyor. Her seferinde bir an.

BÖLÜM 10

Jase

Mutfak masasının etrafında oturmuş, geçen hafta pokerde kaybettiği için kaptanın almak zorunda kaldığı biftek yemeğini yiyoruz. Don Gyepesi, ya da Kaptan Çingene dediğimiz kişi, alaycı ve huysuz bir piç olabilir. Uzun yıllar çalıştı ve emekliliğine az kaldı ama yakın zamanda bir yere gideceğini sanmıyorum. Babamdan başka hiç kimseye ondan daha fazla saygı duymuyorum. Hayatını bu mesleğe adadı ve en iyilerden bazılarını yetiştirdi. Bildiğimiz her şeyi bize o öğretti.

Bu akşam, Mikey de yemeğimizi bizimle paylaşacak. Ben burada çalıştığım sürece bu istasyona gelen özel ihtiyaçları olan bir çocuk. Elinden geldiğince yardım ediyor ve biz de onu kendimizden biri olarak kabul ediyoruz. Ne zaman bir çağrı alsak arkamızdan yaklaşıyor ve biz dönene kadar telsizin başında bekliyor.

"Bifteğin nasıl, Mikey?" Austin soruyor.

Ağzı dolu olduğu için cevabı başparmakla onaylamak oluyor.

"Mikey'nin hoşuna gidiyor," diye dalga geçiyor Cam ve masanın etrafına kıkırdamalar yayılıyor.

Cep telefonumun cebimde titrediğini hissedince elimi uzatıp çıkarıyorum ve Sam'den gelen mesajı görüyorum. Mesajı açtığımda bir sepet şeftali resmi beliriyor ve üzerinde "*Şeftali var mı?*" yazıyor.

Kıkırdayarak tam cevap vermek üzereydim ki ondan başka bir mesaj geldi.

Sam: *Ciddi bir soru, Crawford. Şeftalileri gerçekten seviyor musun?*

Ne kadar olduğunu düşünürken bir iniltiyi bastırıyorum.

Ben: *Evet bebeğim, senden geldiği sürece onları seviyorum. Neden?*

Sam: Çünkü Cuma günü akşam yemeğine geldiğinizde bir şeyler yapacağım ama gerçekten beğenmezseniz zahmet etmeyeceğim.

Ben: Oraya gittiğimde bacaklarını aç ve onları seveceğim.

Aminin tadını düşündükçe sikim sertleşiyor. Bu kızla ilgili her şeyin tatlı olduğunu öğrenmeye başladım. Kokusu, gülüşü, ben onu yerken çıkardığı seksi sesler...

Başka bir mesajın sesi beni sapkın düşüncelerimden koparıyor.

Sam: Şu anda gözlerimi deviriyorum... ve belki de aklıma gelen görüntüden dolayı yüzüm kızarıyor.

Ben de öyle. Şu anda damarlarımda dolaşan sıcaklık, bir grup erkekle bir masada otururken yaşamak istediğim bir şey değil.

Ben: Bunu daha sonra alabilir miyiz? Çocuklar ve ben şu anda akşam yemeği yiyoruz ve neden ereksiyon halinde olduğumu açıklamak istemiyorum.

LOL! Evet, çocuklara selamımı söyle ve Cuma günü şeftali tatlısı kalırsa onlara göndereceğim.

Bunu konuşmuştuk. Şeftalilerini benden başka kimse alamaz.

Hoşça kal Crawford, yakında görüşürüz.

Yeterince yakın değil.

Bu kızı her gün her saniye arzuluyorum. Son iki haftadır her fırsatta onunla birlikteyim. Burada olmadığım zamanlarda ona gömülüyorum, kendimi sadece onun bedeninde değil, onunla ilgili her şeyde kaybediyorum. Zamanı geldiğinde ona nasıl veda edeceğimi bilmiyorum.

Bu düşünceyi düşünmek istemediğim için çabucak bir kenara itiyorum. Telefonumu cebime geri koyarken başımı kaldırıp masadaki herkesin bana baktığını görüyorum. "Ne?"

Cam kıkırdayarak başını sallarken, "Çok kötü durumdasın," diyor.

Masanın etrafındaki herkesten bir dizi anlaşma geldi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye homurdandım.

"Hayır mı? Az önce yüzünde beliren o aptal sırıtışın, Sawyer Evans'ın küçük kız kardeşi olan sarı saçlı, yeşil gözlü bomba ile bir ilgisi olmadığını mı söylüyorsun?"

Gerildim ve ona doğru bir bakış fırlattım. "Dikkat et, Phillips. O pisliğin Sam ve benimle hiçbir ilgisi yok."

"O zaman bunun Crawford'la ne ilgisi var?" Jake soruyor, suçlayıcı ses tonu beni anında sinirlendiriyor.

"Sana ne *Ryan*?"

"Kardeşi hakkında ne hissedersen hisset Sam iyidir. Eğer bu ona karşı bir çeşit kan davasıysa o zaman-"

"Onun bu işle bir ilgisi olmadığını söyledim. Bu Sam ve benim aramda. O yüzden sen kendi işine bak."

"Pekâlâ, ikiniz de sakın olun," diye çıkışıyor Austin, sesi bizimkinden daha yüksek çıkıyor. "Bak, Crawford, biz sadece şaşırdık, hepsi bu. Sam de dahil olmak üzere o aileden hoşlanmadığın bir sır değil."

"Ne zaman ondan hoşlanmadığımı söyledim ki?"

"Ne zaman onunla karşılaştınız onu kızdırmak için elinizden geleni yaptınız. Bu yeterli bir göstergeydi" diyor.

"Çünkü onu becermek istiyordu," diye araya giriyor Cam ve benden bir bakış daha yiyor. "Ne? Bu doğru değilmiş gibi değil. İkiniz aynı odada olduğunuzda aranızdaki gerginlik bıçakla kesilir gibi olurdu. Austin ve bizim kız Zoey'nin yaşadığı gerginliğin aynısı," diye ekliyor. "Ama onlarınki o kadar... uçucu değil diyelim."

Austin sandalyesine geri oturur, Cam'in kendini beğenmiş sırıtışına gözleri daralır. "Ne zamandan beri aşk konusunda uzman oldun sen?"

"Hey, aşk hakkında kim bir şey söyledi? Ben cazibe ve sikişmekten bahsediyorum ve bilginiz olsun, bu konuda çok şey biliyorum."

Hepimiz homurdanıyoruz ama tartışmıyoruz. Aramızdaki en büyük fahişenin o olduğu bir sır değil.

Hepsi.

Kimse daha fazlasını söyleyemeden Kaptan Çingene hışımla içeri girer.

"Ne oldu?"

Bütün bu sızlanmalar da neyin nesi? Lanet olası bir telefon görüşmesi yapıyorum ve hepinizin bir avuç kız gibi kavga ettiğinizi duyuyorum. Kapayın çenenizi ve parasını ödediğim lanet yemeği yiyin."

Kapısının çarpma sesini duymadan önce botlarının sert zemine çarpma sesiyle uzaklaşırken sessizlik havayı dolduruyor.

Kahkahalara boğulmadan önce hepimiz birbirimize bakıyoruz.

Declan, "*Kapa çeneni ve parasını ödediğim lanet yemeği ye,*" diye alay ederek bizi daha çok güldürüyor.

Sakinleştikten sonra, önceki meseleyi sonsuza dek kapatmaya karar verdim. "Bakın, Sam'i önemsediğinizi anlıyorum ama beni bundan daha iyi tanıyorsunuz. Ona ulaşmak için onu asla kullanmam. Bu benim tarzım değil."

Gerçi itiraf etmekten nefret ediyorum ama yıllar önce bu fikri bir kez düşünmüştüm. Stephanie'yi becerdikten kısa bir süre sonraydı ama aklım başıma çabuk geldi. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Çünkü ona zarar verme ya da acı çektirme düşüncesi midemi bulandırıyor, özellikle de onu tanıdıktan sonra.

"Haklısın," diyor Jake. "Seni daha iyi tanıyorum. Sadece hazırlıklı ol, çünkü Evans'ın da bundan haberi olursa aynı şeyi düşüneceğini biliyorsun."

O pislğin ne düşündüğü umurumda değil. O da kendi işine baksın.

"Bir şey söyleyebilir miyim?"

Cam sordu. Hepimiz birden

"Hayır!" diye cevap veriyoruz.

"Yine de söyleyeceğim," diye başladı, iniltilerimizin üzerine konuşarak. "Bence sen ve Evans'ın bu saçmalığa bir son vermeniz zamanı geldi. Sam de işin içine girdiğine göre birilerinin canı yanacak ve bunun ikinizden biri olmayacağına dair içimde bir his var."

Evans ve benim aramda asla bir ateşkes olmayacak. Çok fazla geçmişimiz var. Aramızda çok fazla husumet var. Aramızda olanları söylemeyiz ama bunların hiçbirinin Sam'le bir ilgisi yok.

"Sanırım bu şimdiye kadar söylediğin en entelektüel şeylerden biri olabilir, Phillips," diyor Austin, düşüncelerimi bölerek.

"Size neden bahsettiğimi bildiğimi söylemiştim."

Bir kıkırdama daha odayı dolduruyor ama ben sessiz kalıyorum, o derinlerde yatan nefret yüzeye çıkıyor ama onu geri itiyorum.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca o benim ve kardeşi de dahil olmak üzere hiç kimse onunla geçirebileceğim her bir dakikayı içime çekmeme engel olamayacak.

BÖLÜM 11

Sam

Cuma öğleden sonra derslerimin arasında öğle tatilinde otururken aklım Jase'de. Birlikte geçirdiğimiz zaman çok uzun değil ama umduğumdan çok daha fazlası oldu. Eğer sevişmiyorsak beni güldürüyor ya da şafak söküp gitme vakti gelene kadar beni güçlü kollarıyla sarıyor. Onunla geçirdiğim her an bir öncekinden daha iyi ve çok... kolay... hatta doğal geliyor. Sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi.

Sanırım yaptık ama bu şekilde değil. Dokunarak ya da öpüşerek değil. Bunların hepsi yeni ama nedense kalbim bunları hatırlıyor - hiç sahip olmadığı bir şeyi hatırlıyor. Birinin dokunuşunu hiç hissetmeden bilmek nasıl mümkün olabilir? Bunu açıklayamıyorum ve hiçbir zaman da açıklayabileceğimi sanmıyorum.

Kalbimi bu işin dışında tutmam gerektiğini biliyorum ama giderek zorlaşıyor. Ona aşık olamam. Kesinlikle yapamam. Taşınıyorum ve bu fikrimi değiştirmeyeceğim bir şey. Ayrıca, ailelerimiz birbirinden nefret ediyor. Bir aile yemeğinin nasıl olacağını hayal bile edemiyorum.

Bunu düşünmek bile istemiyorum.

İç çekerek çantamdan cep telefonumu çıkardım ve Grace'in pastanesini aradım.

Üçüncü zil sesinde cevap veriyor. "A Slice of Hope with a Sprinkle of Grace, ben Grace, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Grace, ben Sam."

"Sam, ne hoş bir sürpriz," diyor, ses tonunda gerçek bir mutluluk var. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim, siz nasılsınız? Yeğenlerim nasıl?" "Harikalar ve sonunda buraya geldiğiniz için çok heyecanlılar. Hepimiz vardır."

"Ben de," diyorum, her zamanki coşkumdan yoksun olsa da. "Peki bu zevki neye borçluyum?"

"Bir dakikan var mı?"

"Elbette."

"Bana şeftalili turta tarifi lazım. Elinizdekilerin en iyisi."

"Buraya geldiğinde baldızına yardım edebilmek için becerilerini mi tazeliyorsun?" diye umutla soruyor.

"Ne zaman istersen gelip yardım edebilirim ama ikimiz de biliyoruz ki tadı seninki ya da Hope'un ki kadar güzel olmayacak." Değerli küçük yeğenim neredeyse annesi kadar iyi.

"Saçmalama. Harika olacaksın. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Seni çok özledim. Hepimiz özledik."

"Ben de hepinizi özledim," diyorum ona, kalbim göğsümde kabarak.

"Tamam, size oldukça basit bir tarif vereceğim ama bununla eğlenmenizi istiyorum. Bir şeyler ekle. İçine en sevdiklerinden birkaçını at ve adını ne istersen koy. Sonunda tadı berbat olsa bile kendini tutma. Bir dahaki sefere neyi farklı yapacağınızı bileceksiniz."

Sesindeki heyecana gülümsüyorum, onun tutkusu benimkini de ateşliyor. Bulaşıcı bir şey. "Tamam, yapacağım."

Malzeme listesini ve basit talimatları not ediyorum. Bitirdikten sonra özel günün ne olduğunu soruyor.

"Aslında bir randevu için," diyorum dikkatlice.

Nefesi kesildi. "Gerçekten mi? Aman Tanrım, bu çok heyecan verici. Tanıdığım biri var mı?"

Ona söyleyip söylememe konusunda kararsız bir şekilde yerimde kıpırdanıyorum. Sawyer'dan saklamak zorunda kalacağı için onu kötü bir duruma sokmaktan nefret ediyorum.

"Bunun cevabını bilmek istediğine emin misin?" diye sordum. "Artık kesinlikle istiyorum." Gülüyor.

"Kardeşime söylemeyeceğine söz verir misin?" Uzun bir sessizlik oldu.

"Uh-oh. Bu kulağa iyi gelmiyor. Belki de değil." "Muhtemelen yapmasan daha iyi olur," diyorum usulca. "Grant değil, değil mi?"

"Hayır. Hiç de değil."

"Oh güzel. Boş ver gitsin. Yine de söyle yoksa meraktan öleceğim."

"Ben Jase Crawford."

"Kutsal Toledo," diye bağıyor. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

Yumuşak bir iç çekiyorum. "Hayır. Ve ne düşündüğünü biliyorum." "Bildiğinden pek emin değilim."

"Bunun bir hata olduğunu düşünüyorsun, tıpkı Jesse gibi. Ama eğer öyleyse Grace, bu şimdiye kadar yaptığım en iyi hata. Ciddi bir şey değil," diye ekliyorum, sadece ona değil kendime de yalan söylüyorum. Jase'e karşı hissettiklerim kabul etmek istemediğim kadar ciddi. Ama beni öldürse bile anlaşılmaya sadık kalacağım. "Taşınmadan önce birbirimizle vakit geçiriyoruz ve... bu gerçekten harika. Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım."

"Oh, Sam. Bunu sesinden anlayabiliyorum," diyor yumuşak bir sesle, sözleri Jesse'ninkilere paralel. "Eğer o sana iyi davranıyorsa ve sen de mutluyusan, önemli olan tek şey bu."

"O... bana karşı çok iyi."

"Buna inanıyorum. Onunla sadece bir kez karşılaştım ve bu konuyu kardeşinin yanında asla açmayacağım, yoksa onu kızdırırım."

Kardeşimin tepkisini düşündükçe içim sızlıyor.

"Tanrı biliyor ya, hiçbirimizin bunu görmeye ihtiyacı yok," diye devam ediyor. "Ama onunla tanıştığım kısa süre içinde bile Jase'in iyi bir adam olduğunu söyleyebilirim. Aslında bana Sawyer'ı çok hatırlattı, bu yüzden bence çok fazla kafa kafaya geliyorlar. Dünya ikisinin de egoları için yeterince büyük değil."

Kıkırdıyorum. "İşte buna katılıyorum."

İkimiz arasında düşünceli bir duraklama oluyor.

"Biliyor musun, annemin her zaman söylediği bir şey vardı: Kalbinin seni yönlendirmesine izin verirsen asla yanlış yapmazsın. Onu takip et Sam ve nereye varacağını gör."

Rahmetli annesinden bahsederken çıkardığı hüzünlü ses boğazımı düğümlüyor. "Teşekkürler, Grace."

"Ne zaman istersen. Turtanın nasıl olduğunu bana haber ver." "Haber veririm. Bu hafta sonu seni ararım."

"Kulağa hoş geliyor. Kendine iyi bak." "Sana da."

Günümün geri kalanı bir bulanıklık içinde geçiyor, Jase düşüncelerimden ve kalbimden hiç uzaklaşmıyor.

Son çocuk da alındıktan sonra, okuldan aceleyle çıkıp doğruca kasabanın hemen dışında bulunan şeftali toplama çiftliğine gidiyorum ve turtam için en taze şeftalileri almak istiyorum. Çiftliğin sahibi, uzun zamandır Silver Creek'in sakinleri olan tatlı ve yaşlı bir çift olan

McNally'ler.

Ne yazık ki, yanaştığımda Bay ve Bayan McNally metal kapının önüne park etmiş, mülkü kilitliyorlardı.

Hay aksi! Şimdiden kapandılar mı?

Bayan McNally arabasında oturmuş Bay McNally'yi beklerken bana el sallıyor.

McNally kilitlemeyi bitirecek.

El sallayarak karşılık veriyorum, arabayı park ediyorum ve bir ayağımı içeride tutarak dışarı çıkıyorum. "Merhaba Bayan Samantha," diye selamlıyor beni Bay McNally.

Tam adımın kullanılmasından çekinmemeye çalışıyorum. Önceden pek hoşlanmazdım ama Grant'ten beri artık daha da az hoşlanıyorum.

"Merhaba Bay ve Bayan McNally," diyerek ikisini de gülümseyerek selamlıyorum. "Sanırım bu bugünlük kapalı olduğunuz anlamına geliyor?"

Bana üzgün bir şekilde başını sallıyor. "Biraz erken olduğunu biliyorum ama bu akşam torunumuzun yıl sonu resitali var."

"Ne kadar güzel," diyorum ona. "Sorun değil. Ben de taze şeftali toplamayı umuyordum ama manavdan almam gerekecek. İyi eğlenceler."

Tam arabama binmek üzereydim ki Bayan McNally bana seslendi. "Samantha, canım, kapıyı kilitlemenin bir sakıncası yoksa içeri girebilirsin."

"Gerçekten mi? Bunun sorun olmayacağından emin misin?" "Kesinlikle."

"Teşekkür ederim. Uzun sürmeyecek. Söz veriyorum."

Arabamı kapattıktan sonra yolcu koltuğunda duran hasır sepetimi alıyorum ve Bay McNally'ye yirmi dolar uzatmak için acele ediyorum ama beni elinin tersiyle itiyor.

"Bunun için endişelenmeyin. Bu sefer bizden."

"Oh hayır. Israr ediyorum. Özellikle de bana burada tek başıma güvenecek kadar nazik olduğunuzda."

"Elbette biliyoruz canım. Tanıdığım en iyi insanlar tarafından yetiştirildin."

İltifat karşısında kalbim ısınarak gülümsüyorum. Parayı kabul etmesi için ne kadar zorlasam da reddediyor.

Bayan McNally, "Sen şimdi git," dedi. "Ağaçlar en arka köşede. Yakınlarda küçük bir merdiven olmalı. En olgun olanları en tepede bulacaksın."

Başımı salladım. "Tekrar teşekkür ederim."

Bana veda ettikten sonra arabayla uzaklaşıyorlar, steysin arabaları tozlu yolda gözden kayboluyor. Arabamı olduğu yerde bırakarak, uzun çakıllı araba yolundan yukarı doğru yürüyorum ve arazinin arka tarafına doğru ilerlerken güzel manzarayı hayranlıkla seyrediyorum. Çimler yemyeşil ve gür, ağaçlar ve çalılar parlak, zengin, renkli meyvelerle dolu.

Sonunda şeftali ağaçlarına ulaştığımda, en dolgun olanını arıyorum ve ortasını seçiyorum. Telefonumu vintage, diz boyu, pötikare eteğimin cebine sokarak, ulaşabildiğim dallardan şeftali koparmaya başlıyorum, parmak uçlarımda uzanmak zorunda kalıyorum ama ne kadar sert olduklarını hemen fark ediyorum.

Başımı arkaya çevirdiğimde Bayan McNally'nin haklı olduğunu görüyorum; en tombul olanlar en tepede gibi görünüyor. Diğer ağaçlardan birine yaslanmış tahta merdiveni kapıp yanıma alıyorum. Hasır sepetimi yere koyduktan sonra tırmanmaya başlıyorum. Yarı yolda bileğim neredeyse yuvarlanıyor, giydiğim topuklar sayesinde.

Muhtemelen merdivene tırmanırken giyilecek en akıllıca şey değildir.

En üst basamağa çıktığımda, dikkatlice uzanıp birkaç tane daha topluyorum; aşağıda topladıklarımın daha yumuşak oldukları için mutluyum. Yavaşça sepete yerleştirmek için yeterince yaklaşıyorum, sonra tekrar tırmanıyorum ve bir tane daha almak için uzanıyorum. Tam o sırada, çok daha yukarıda, tek başına duran ve toplanmak için yalvaran iri ve tombul bir tane görüyorum.

En iyi kararıma rağmen platforma çıkıyorum, titreyen bacaklarım yüzünden merdiven sallanmaya başlıyor.

Kahretsin, iyi bir fikir değil.

Tam aşağı inmek üzereyken merdiven altıma devriliyor. Bir panik çığılığıyla kalın, ağır dala uzanıyorum ve merdiven yere çarparken onu tutuyorum.

"Oh kahretsin. Bu hiç iyi değil." Ne kadar yukarıda olduğumu görmek için aşağıya baktığımda korku damarlarımda dolaşüyor. "Bu gerçekten iyi değil."

Sakin ol, Sam. Düşün.

Sahip olduğum tüm güçle, alt bedenimi yukarı doğru sallıyorum ve bacaklarımı kalın dalın etrafına kilitliyorum, eteğimi yukarı kaldırıp kıcımlı tüm Doğa Ana'ya göstererek ne kadar uygunsuz göründüğümü umursamıyorum.

Sonunda, kendimi tepeye yerleştirecek kadar bükülmeyi başarıyorum, ölümüne düşmeden önce kaba kabuğa biniyorum. Bir kez daha aşağı bakıyorum ve devrilen merdivene bakıp inliyorum.

"Harika. Nasıl aşağı ineceğim ben?"

Etrafımı kolaçan ederek aşağı inip inemeyeceğime bakıyorum ama dalların hiçbirisi üzerinde bulunduğum dal kadar sağlam görünmüyor. Bugünkü şansıyla boynumu kırabilirim. Başka çarem olmadığından, destansı ağaç sallama becerilerimin ortasında düşmediğine şükrederek cep telefonuma uzanıyorum ve Zoey'i arıyorum. Ama cevap vermedi.

"Hayır, hayır, hayır. Lütfen, şimdi müsait olmayın. Lütfen."

Üç kez daha aradım, sadece sesli mesajını alabildim. Daha çok bir tanıdık olarak gördüğüm diğer arkadaşım Monica'yı deniyorum ama o da cevap vermiyor. Ağlamak istiyorum çünkü buraya gelip beni bu halde bulmasını isteyeceğim son kişiyi aramak zorunda kalıyorum.

Bunu yaşamama asla izin vermeyecek biri.

Gururumu bir kenara itip numarasını tuşladım. Tabii ki ilk çalışta cevap verdi.

"Peaches," diye o derin, seksi sesiyle beni selamlıyor. "Gitmek için toparlanıyorum, birazdan gelirim."

"Önce bir yerde durabilir misiniz?"

"Elbette. Neye ihtiyacınız var?"

"Yardım edin," diyorum ona

şifreli bir şekilde. "Ha?"

Aşağılanmış bir nefes bırakıyorum. "Yardıma ihtiyacım var. Sıkıştım."

"Ne?" diye tersliyor, sesinde yoğun bir endişe var. "Sıkıştım da ne demek? Arabanda mı? Yaralandın mı? Kaza mı geçirdin?"

"Hayır. Öyle bir şey değil. Yaralanmadım. Şey... belki gururum incindi," diye homurdandım. "Bak, McNally çiftliğine gelebilir misin? Arazinin sol arka tarafındayım. Buraya geldiğinde açıklarım."

"Sıkı durun. Yola çıkıyorum."

Asılacağım.

Çağrıyı sonlandırıp sert ağaç kabuğuna yaslanıyorum ve en başta bu karmaşanın içinde olmamın nedenini görmek için başımı kaldırıyorum. Uzanıp tek şeftaliyi koparıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Bunların hepsi senin suçun," diye homurdanıyorum, sonra da sefil bir ısırik alıyorum.

Ağızımda patlayan lezzete bakılırsa, neredeyse buna değiyor - neredeyse.

BÖLÜM 12

Jase

McNally çiftliğinin önüne geldiğimde Sam'in arabasını park etmiş halde görüyorum ama içinde o yok. Endişeden içim içimi yiyor, koşarak arazinin arka tarafına, onun söylediği yere gidiyorum ama onu hâlâ göremiyorum. Ancak devrilmiş bir merdiven, şeftali dolu bir sepet ve bir çift pembe topuklu ayakkabı buluyorum.

Ne oluyor be?

Gökyüzünden bir şeftali düşüp omzuma çarptığında, aradığım kızı bulmak için başımı kaldırıyorum. Sam küçük, mahcup bir gülümsemeyle bana bakıyor, saçları güzel yüzünün etrafında karmakarışık ve o ısıltılı gözleri yemyeşil ağaçta daha belirgin.

Şeftalilerle dolu bir ağaç.

Bilmesem rüya gördüğüme yemin edebilirdim ama rüyalarımda o ağaçta çıplak olurdu.

"Merhaba," diye usulca selamlıyor beni.

"Orada ne halt ediyorsun?" Soruyorum, sıkıntılı olduğu belliyken kendimi tutmaya çalışıyorum.

Acı dolu bir inilti kaçıyor. "Buna asla inanmayacaksın."

Bana tüm hikayeyi anlatmaya başladı, geldiği ve McNally'lerin onu tek başına içeri aldığı andan başlayarak, ağzı dakikada milyonlarca mil hareket ediyordu.

"İşte buradayım, bulabildiğim en iyi şeftalileri topluyorum ve bu şeftaliyi ta burada tek başına görüyorum. Şimdi nedenini biliyorum. Çünkü onu elde etmek için riskli şeyler yapmak zorundasınız. Sizi öldürebilecek şeyler. Ben, tabii ki, risk aldım. Pek mantıklı bir Sam değildim ve bedelini ödedim. Merdiven altımdan düştü ama bu büyük dalı yakaladım ve ölümden kıl payı kurtuldum," diye açıklıyor başparmağını ve parmağını birer santim arayla kaldırarak. "Eğer bundan birine bahsedersen, Crawford, seni yavaş ve acılı bir şekilde öldürürüm."

Gevezeliğini bitirdiğinde, kıcımla gülüyordum.

Onun da katılması uzun sürmüyor ama sesi sadece utanmış değil, aynı zamanda biraz da çılgınca geliyor. "Aman Tanrım, Jase, saçma olduğunu biliyorum. Lütfen beni buradan indir. Neredeyse üç kez arı sokuyordu. O küçük piç beni rahat bırakmıyor."

"Çünkü arılar tatlı şeyleri sever ve senden daha tatlı bir şey yoktur bebeğim."

Bana ters ters bakıyor. "Şimdi çekici olmanın zamanı değil, Crawford. İndirin beni."

"Pekâlâ, bekleyin." Merdiveni kurdum ve yarısına kadar tırmandım, hala bu saçma duruma kıkırdıyordum.

Aşağı inmek için arkasını dönüyor ve ayağıyla platformu arıyor. Pürüzsüz çıplak ayak bileğinden tutarak bulmasına yardım ediyorum ve kaymaması için yakınında duruyorum. İyi olduğundan emin olduktan sonra tekrar aşağıya iniyorum ama merdiveni sabit tutmak için altta duruyorum ve bu lanet olası şık eteğinin altında ne olduğunu görmek için elimden geleni yapıyorum.

Tanga mı? Ya da dantel?

Her zaman biri ya da diğeri gibi görünüyor. Gerçekten bir tercihim yok ama kışını örten hiçbir şey olmadan en iyi görüldüğünü söyleyebilirim. Merakım beni yeniyor ve yumuşak pembe ipek bir tanga görmek için malzemeyi kaldırıyorum. Göğsümden alçak bir hırıltı yükseliyor, seksi manzara karşısında sikim sertleşiyor.

"Hey! Kes şunu." Elimi savurdu ve bu onun ayağını kaybetmesine neden oldu. Geri düşerken onu yakalıyorum, tiz çılgılığı havayı dolduruyor.

"Jase, seni pislik." Kollarımda debeleniyor, bana doğru küçük yumruklar atıyor.

Gülerek, acınası girişimlerini engelliyorum ve bizi çimenli zemine götürüyorum, ağzını talep etmeden önce vücudunu örtüyorum. Son birkaç gündür özlediğim tatlı tadıyla inliyorum. Bu, arzuladığım ve ihtiyaç duyduğum bir bağımlılık.

Mücadelesi sona eriyor ve anında bana karşı eriyor, aldığı kadar iyi verirken kolları boynuma kilitleniyor.

"Seni çok özledim," diye homurdanıyorum dudaklarına karşı. "Ben de, hem de çok."

Ağzımı ayırıp dudaklarımı boğazının ince sütunundan aşağı doğru sürüklüyorum, elim eteğinin altından kayarak pürüzsüz, çıplak kalçasında geziniyor.

"Başımızı belaya sokmadan dursan iyi olur," diyor nefes nefese ama başını yana eğerek bana istediğim şeyi daha fazla veriyor.

"Belaya bayılırım. Özellikle de seni ve amını içeriyorsa." Kalçalarını döndürerek onun için ne kadar sert olduğumu hissetmesine izin veriyorum.

Dudaklarından ateşli bir inilti dökülür. "Edepsiz konuşmayı kes, Crawford.

Bana ne yaptığını biliyorsun."

Kıkırdıyorum, evet, öyle. Kirlenmeyi seviyor ve bu sadece içimdeki canavarı körüklüyor. Onun her parçasını bozmak isteyen, benden sonra gelecek herkes için onu mahvetmek isteyen... Bu düşünce içime asit gibi çöküyor. Ona başka birinin dokunduğunu düşünmek beni vahşileştiriyor.

Geçici, Crawford. Anlaşma böyle.

"Hadi bebeğim. Kilometrelerce etrafta kimse yok ve etrafımız şeftalilerle çevrili. Bu kader. Burada sikişmeliyiz."

Gülüyor, soluk soluğa çıkan ses göğsümün içine ediyor. "Kulağa her ne kadar çekici gelse de, mantıklı Sam bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor."

"Mantıklı Sam'i unut. Onu kilitleyin ve en sevdiğim Sam'i getirin."

"Peki hangisi o?" Sesinde gülümsemeyi duyabiliyorum.

hassas etini ısırma ve emmeye devam ediyor.

"Sikimin üzerine boşalırken adımı haykıran. O benim favorim."

Kahkahası ateşli bir inlemeye dönüşüyor, kalçaları kalkıyor ve beni deliliğin eşiğine getiriyor.

Ona bakmak için geri çekiliyorum. "Bu bir evet mi?"

Etrafımızı tarıyor, dişleri alt dudağına batıyor. "Ya burada kameraları varsa?"

"Burada hiç kamera yok, bebeğim. Olsaydı onları görürdük."

Sadece bir saniye düşündükten sonra beni daha yakına çekti ve duymak için can attığım izni verdi. "Çabuk ol, Crawford. Ve bunun için internete düşmesek iyi olur."

Hırlayarak onu yüzüstü çeviriyorum ve dizlerinin üzerine kaldırıyorum. "Merak etme bebeğim, bunu hızlı ama çok iyi yapacağım."

"İyi olacağından hiç şüphem yok," diyor, nefesleri hızlı ve çabuk. "Her zaman öyledir."

Kesinlikle öyle. Çünkü bu biziz. Sikişmeyi hep sevmişimdir ama hiçbir şey bu kızın içinde olmak kadar iyi hissettirmemişti. Kendi başına bir ligde.

Eteğini kaldırırken, elim çıplak, yuvarlak bir kürenin üzerinde geziniyor. "Bu vücuduna neler yapmak istediğimi tahmin bile edemezsin."

"Sanırım bir ya da iki fikrim var."

"Hayır, bildiğini sanmıyorum ama yakında bileceksin çünkü bu beden her santimini istila etmeyi planlıyorum, böylece beni asla unutamayacaksın."

Bir şeyler söylemeye başladı ama yumuşak bir elimi etine değdirdiğimde nefesi kesildi, hafif bir şaplak sesi etrafımızdaki havada yankılandı.

Daha fazlası için geri iterken ondan sert bir inilti düşüyor.

Ona bir kez daha vuruyorum, bu sefer biraz daha sert, solgun teninin pembeye boyanışını izliyorum.

"Tanrım," diye inliyor, hararetli sesi kalın bir arzuyla tenimde geziniyor.

Amını örten ince ipeği kenara itiyorum, parmaklarım onun sıcak etine giriyor, onu sıırıslamak ve benim için hazır buluyor. "Çok güzelsin Sam, özellikle de sikim için açgözlü olduğunda."

"Jase, lütfen," diye yalvarıyor, ruhumdaki ateşi besliyor.

Kot pantolonumu çözüp, kendimi serbest bırakacak kadar indirdikten sonra kendimi şimdiye kadar hissettiğim en akıl almaz zevkin içinde kaybederek eve doğru itiyorum.

Dünyada bu kızın içinde olmaktan daha güzel bir duygu yok.

"İyi misin, bebeğim?" Sıkılmış dişlerimin arasından soruyorum, ona alışması için zaman tanıyorum.

"Çok iyi. Durma."

Benim için zevkti.

Kalçalarını kavrayarak onu sert ve hızlı bir şekilde sikmeye başlıyorum, kalçalarım kıcının yumuşak etine çarpıyor. Zevk çığlıkları beni ateşliyor, her vahşi itişte kendimi lanet bir hayvan gibi hissettiriyor.

Aletimin onun kavrayıcı sıcaklığının içinde kaybolup gidişini izliyorum, bu görüntü kanıma ateş düşürüyor. "Tanrım, Sam, şu anda çok iyi görünüyoruz, bebeğim. Sikim senin bu aç küçük amını besliyor. Bu mükemmel."

"Jase!" diye inliyor, kirli kelimeler amının beni daha sıkı kavramasını sağlıyor.

Bacaklarının arasına uzanarak şişmiş tomurcuğa masaj yapıyorum ve ona ihtiyacı olan itici gücü veriyorum. Adım dudaklarından bir zevk çığlığıyla dökülüyor.

"O bir kız, benim için çığlık at."

Orgazmı boyunca onu becermeye devam ediyorum, son sarsıntılarının azaldığını hissedene kadar kendimi bırakmıyorum. Sonra patlatıyorum.

Damarlarımı yakan ateşli bir zevkle sert ve hızlı bir şekilde kenara çekildim.

Sonsuza kadar orada kalabilmeyi dileyerek bir iniltiyle ondan ayrılıyorum. Mutlu bir iç çekişle yere düştüğünde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Eğilip ince omzuna bir öpücük konduruyorum. "İyi misin, bebeğim?"

"Mmm. İyiden de öte," diye mırıldanıyor arkasını dönüp bana bakmadan önce. Memnun bir gülümsemeyle, öpücük olmasını beklediğim ama onun yerine sarılmak için beni aşağı çekiyor.

Bu kadar. Sadece bir sarılma. Kolları beni sıkıca tutuyor.

"Daha önce söylediklerin hakkında," diye fısıldıyor. "Bilmeni isterim ki, seni asla unutmayacağım. Birlikte geçirdiğimiz zamanın bir saniyesini bile. Sonsuza dek hatırlayacağım."

Göğsümde bir ateş yanıyor ve onu kaybedeceğim günü düşündükçe boğazıma doğru ilerliyor ve sahip olabileceğim en tatlı anı olarak kalacak.

BÖLÜM 13

Sam

Bir saat sonra evime döndük. Birlikte turtta yaparken radyoda müzik çalıyor. Daha doğrusu, ben yapıyorum ve Jase örnek alıyor.

"Tarçına ne dersin? Sence tadı güzel olur mu?" Ona soruyorum, kendime özgü hale getirmek için başka malzemeler düşünmeye çalışıyorum. Zaten bir tutam hindistan cevizi, zencefil ve esmer şeker ekledim. Sonbahar baharatı gibi bir tema kullanacağım. Eğer iyi olursa bu yıl Şükran Günü için yapabilirim.

Arkamda durup güçlü kollarını belime dolayarak enseme okşarken, "At onu, ben de sana söyleyeyim," diyor.

Gülümseyerek karışımın içine biraz serpiştiriyorum. Eli bileğimi çevreliyor, sonra parmağımı nefis yapışkanlığa batırmak için kaldırıyor ve emiyor. Tüylerim diken diken oluyor. Daha kısa bir süre önce aklımı başımdan alan bir seks yaşamıştım ve vücudum şimdiden onun için yeniden alev alev yanıyor.

"Evet, çok lezzetli," diye inliyor.

"Bu turtayı bizden başka kimsenin yememesi iyi bir şey." Kıkırdıyorum. "Hijyenik açıdan kesinlikle standartlara uygun değil."

"Aynen öyle! Turtanı benden başka kimse alamaz."

Başımı sallıyorum ama onun sahipleniciliği karşısında içimin eridiğini de inkar edemiyorum. Daha önce hazırladığım iç malzemeyi ekmeğin içine döktükten sonra, kenarda duran hamur şeritlerini alıp üstünden çaprazlama geçiriyorum. Daha sonra ortasına daha önce küçük bir kurabiye kalıbıyla kestiğim kalbi ekleyerek son dokunuşu yapıyorum.

"İşte oldu. Şimdi tadı kötü olsa bile en azından güzel görünecek," diyorum gururlu bir gülümsemeyle. Fırını açıp içine yerleştiriyorum ve zamanlayıcıyı ayarlıyorum. "Şimdi tek yapmamız gereken bir isim bulmak." Arkamı döndüğümde Jase'in o seksi sırıtışıyla beni izlediğini görüyorum, kara gözlerinde açlık belirgin.

Yaklaşarak bir kolunu belime doluyor ve beni sert bedenine doğru çekerek öpücük yağmuruna tutuyor.

"Hmmm, belki Şeftali Öpücüklü Turta?" Nefes nefese bir iç çekişle öneriyorum. "Ya da Jase Seksi Turta. Bunu sevdim."

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor, kollarım boynunu sarıyor. "Çok kibirlisin, Jase Crawford. Yine de... aynı zamanda dürüstsün."

Beni ayaklarımdan kaldırarak tezgâhın üzerine oturttu ve açık bacaklarımdan arasına geldi. "Ve sen çok güzelsin, Samantha Evans."

Gerginleşiyorum, ruhumu ısıtan sözlerinin başlangıcı bir kova buz gibi soğuk suyla sona eriyor. "Sam," diye fısıldıyorum. "Her zaman sadece Sam. Tamam mı?"

"Neden Samantha olmasın? Güzel bir isim, özellikle de seninki gibi bir yüzle birlikte geldiğinde."

Tatlı sözleri kalbimin ağırlığını hafifletiyor. "Her zaman Sam'i ya da Sammy'yi tercih etmişimdir... ama sadece babam olursan," diyorum ona gülümseyerek ama sonra söylediklerimle gülümsemem çabucak kayboluyor. "Grant her zaman beni bir çocuk gibi azarlamak için kullanırdı. Şimdi duyduğumda tüylerim diken diken oluyor."

Gözleri öfkeyle kararıyor, Grant'in üzerine saldığı gece ondan patladığını gördüğüm öfkenin aynısı. "İstersen bana kendi işime bakmamı söyle, ama onun gibi bir pislikle nasıl birlikte olduğunu merak ediyordum."

Aşağılanmışlık içimi yakıyor. "Acınası, ha?"

"Hayır. Acınası değil. Sadece içindeki ateşi biliyorum. Hiçbir boka katlanmıyorsun. Peki neden onunkine katlandın?"

"Sen anlamazsın."

Ben bile anlamazken o nasıl anlayabilir?

"Dene beni."

Ağır bir iç çekerek, açıklamak için elimden geleni yapıyorum. "Şimdi geriye dönüp baktığımda kendimi çok aptal hissediyorum. Hatta safça, ama o iyiydi. Zayıf noktalarımı buldu ve onları sürekli kemirdi, her seferinde bir hakaretle özgüvenimi yok etti ama bu konuda zekiydi. Başlarda kurnazdı. Sonunda daha da kötüleşti ve kendimi kapana kısılmış gibi hissettiğim bir noktaya geldi. Kimsem yokmuş gibi hissettirdi, oysa gerçekte herkes vardı. Ailemi sık sık bana karşı kullandı."

"Nasıl yani?" diye soruyor, sesi gergin.

"Hayatım boyunca hep Sawyer ve Jesse'nin gölgesinde yaşadım. Bu kötü bir şey değil," demek için acele ediyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bunu tercih ettim. Ama zaman zaman onlara kıyasla eksik olduğumu hissettim ve Grant bunu biliyordu. Eline geçen her fırsatta bunu bana karşı kullandı." Bana söylediği tüm zalim ve incitici şeyleri hatırladıkça kalbime acı saplanıyor.

"Herhangi bir şekilde eksik olduğunuzu nasıl düşünebilirsiniz?"

Omuz silkiyorum. "Ağabeyim ve kız kardeşim her zaman öne çıktı. Sawyer komik ve karizmatik. Bir odaya girip herkesin anında ona aşık olmasını sağlayabilir."

Homurtusu beni kesiyor.

"Neredeyse herkes." Kiminle konuştuğumu hatırlayarak kıkırdıyorum. "Bir de doğuştan yetenekli olan Jesse var. Modaya bakış açısı ve bir parça malzemeyle yapabildikleri bir yapıttan farksız. Daha küçük bir kızken bile yeteneği ıslıl ıslıl parlıyordu." Kız kardeşimden bahsederken düşmanlık yok, sadece sevgi var. "Sonra ben vardım. Büyükanнемin gözlüklerini takar, öğretmencilik oynardım," diyorum ama gülümseyerek. "Beni yanlış anlamayın. Olduğum kişiyi seviyorum ama hiçbir zaman onlar gibi parlamadım. Ben her zaman sadece... Mantıklı Sam oldum."

"O kadar parlaksın ki göz kamaştırıyorsun," diyor ve kalbim küt küt atıyor. İri eli saçlarımın altından kayarak yanağımı okşuyor. "Ben de Sensible Sam'den gerçekten hoşlanıyorum. O çok güzel," diye fısıldıyor ve eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor. "Tatlı," diye ekliyor, gözümün köşesine doğru ilerleyerek. "Ve Evans ailesinde en sevdiğim kişi."

"Çünkü ailemden kimseyi sevmiyorsun." Kıkırdıyorum ama gönülsüzce.

"Bu doğru değil. Aileni tanımıyorum ve yıllar içinde Jesse ile karşılaşmış olabilirim ama hata yapma Sam. Bir kere bile senin gibi yanımdan geçerken kalbimin atışını durdurmadı. Hiç kimse yapmadı."

Bakışlarımı ona çeviriyorum, itirafı beni şaşırtıyor. "Hep böyle miydi?" Cevabından korkarak cesurca soruyorum.

"Evet. Her zaman. Olmasını istemediğim zamanlarda bile."

Sözleri yaralı kalbime teskin edici bir merhem gibi geldi. "Bilgin olsun, Crawford. Senin bir pislik olduğunu düşünmeme ve damarıma bastığın için seni yumruklamak istememe rağmen, yine de seksi olduğunu düşündüm."

Eğlenen bir sırıtış yüzünü değiştiriyor. "Senin damarına basmaya bayılıyorum bebeğim. Sinirlendiğinde çok seksi oluyorsun. Yine de ben seni her zaman seksi buluyorum. Bir ağaca sıkıştığında bile."

Başımı omzuna koyuyorum, kahkahalarım bir iniltiye dönüşüyor. "Hatırlatma bana."

"Merak etme. Sırrın benimle güvende."

"Seninle her zaman güvende olduğuma dair bir his var içimde," diye fısıldıyorum, kalbim memnuniyetle dolu.

"Evet, öylesin." Güçlü kolları beni daha sıkı sarıyor ve bana bağımlı hale geldiğim bir huzur veriyor. "Sonunda onu terk etmene ne sebep oldu?" diye soruyor sessizce, her şeyi başlatan konuya geri dönerek.

"*Geç saatlere kadar çalıştığı* bir gece ofisine gittim ve onu sekreteriyle sevişirken buldum."

Gerginleştğini, kaslarının etrafımda sıkıca sarıldığını hissediyorum. "Tanrım, ne ezik herif."

"O kadar da şaşırmadım. Başından beri içimde bir his vardı. Ne zaman bir iş etkinliğinde ona eşlik etmek zorunda kalsam kadınların bana bakışları hep midemi bulandırır. Yalan söyler ve sanki ona karşı bir şeyleri varmış gibi davranırdı ama ben her zaman daha iyisini bilirdim. Bu, ona sahip olduğum için şanslı olduğumu hissettirme yöntemlerinden sadece biriydi."

Başımı sallıyorum, hatırladıkça kanım ısınıyor.

"Öfkeliydim ve aşağılanmıştım. Ama en çok da rahatlamıştım. Sonunda benim çıkış yolumdu."

"Her zaman bir çıkış yolun vardı Sam."

"Bunu şimdi biliyorum ama o zaman korkmuştum, gerçekten korkmuştum. Bildiğiniz gibi kötü bir mizacı var ve bu beni dehşete düşürdü."

"O lanet bir korkak. Kendinden küçük biriyle uğraşan herkes korkaktır."

Başımı salladım. "Haklısın ve sonunda bunu öğrendim. Hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacağım bir hataydı. Ama o karanlık aylarda kendim hakkında da çok şey öğrendim ve bunun için daha güçlü oldum. Hayatta gerçekten ne istediğimi anlamama yardımcı oldu."

"Neymiş o?"

"Beni olduğum gibi sevecek biri," diyorum ona sessizce, Grant'in benimle ilgili her şeyi nasıl değiştirmeye çalıştığını hatırlayarak.

"Sadece bir aptal sana aşık olmaz, Sam."

Yine de içimde küçük bir umut kıvılcımı çaktı. "Bu beni sevmekten daha fazlası. Ailem söz konusu olduğunda duygularıma saygı duyacak birine ihtiyacım var," diyorum ona, konu biz olunca tehlikeli bir bölgeye girerek. "Birlikte çok şey yaşadık, herkesin anlayabileceğinden çok daha fazlasını. Özellikle de Sawyer söz konusu olduğunda."

Kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Nasıl yani?"

Yıllar önceki o aramayı düşündükçe kalın kalın yutkunuyorum. Hepimizi yok edeceğini düşündüğüm aramayı. "Sawyer'ın donanmaya nasıl katıldığını biliyor musun?"

Başını sallıyor.

"Hizmetinin beşinci yılında her ailenin en kötü kâbusu olan bir telefon aldık. O ve iki arkadaşı, Cade onlardan biriydi," diyorum, çünkü kim olduğunu biliyor, "esir tutuldular ve işkence gördüler. O kadar kötüydüler ki tanınmaz hale gelmişlerdi."

"Tanrım," diye nefes alıyor, sesinde ağır bir şaşkınlık var.

O günü çok canlı bir şekilde hatırlarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. "Yaşadığım sürece o telefonu asla unutmayacağım. Telefonu açtığında annemin kederli çılgınlığını. Acı içinde dizlerinin üzerine çöktüğünde, onun öldüğünden emin olduğumu düşündüm. Ölmediğini öğrendiğimde çok rahatlamıştım... Ta ki onu Almanya'da hastanede görene kadar." Boğazım alev alev yanarken fısıldıyorum. "Kulağa ne kadar korkunç geldiğini biliyorum ama o sırada ne kadar kötü yaralandığını görünce, ölmesinin onun için daha iyi olacağını düşündüm. Çok kötü acı çekti. İyileşmesi için dokuz ay rehabilitasyon görmesi gerekti ama bazı şeyleri asla atlatamazsınız. Ve eminim bugün taşıdığı yaralar, sonsuza kadar içinde taşıyacaklarından çok daha azdır."

"Özür dilerim Sam," diyor parmak uçlarını ıslak yanağıma sürterek. "Her ne kadar anlaşılmaz da, umarım bunu onun başına gelmesini istemeyeceğimi biliyordur."

Bakışlarına karşılık veriyorum, gözyaşlarım daha hızlı akıyor. "Bunu biliyorum ama keşke onu gerçekte olduğu gibi tanısaydın. Mükemmel değil ama gerçekten iyi bir insan."

Alnını benimkinin üzerine düşürüyor, çenesi esniyor ama bunun öfke mi yoksa hayal kırıklığı mı olduğundan emin değilim. "Bazı insanlar birbirine uymaz bebeğim ve bu biziz." Bana karşı dürüst olmasına rağmen kalbim biraz daha kırılıyor. "Ama onda her zaman sevdiğim bir şey var."

"O da ne?" Fısıltıyla soruyorum.

"Sen."

Gülümseyorum, bu tek kelime göğsümdeki ağırlığı hafifletiyor. Dönüp fırının üzerindeki saate bakıyor ve hâlâ kırk dakika olduğunu görüyor.

"Aç mısın?" Akşam yemeği hazırlığım meyve bahçesindeki maceram yüzünden mahvolduğu için sipariş vermemiz gerektiğini düşünerek soruyorum.

Koyu renk gözleri tekrar benimkilere dönüyor, bakışlarındaki sıcaklık beni içten dışa doğru ısıtıyor. "Evet, ama yemek için değil." Beni gafil avlayarak tezgahdan kaldırıyor.

Beni odama taşırken kollarım boynuna, bacaklarım beline dolanıyor. "Başının olduğu yeri seviyorum, Crawford."

"Aletimle ne yapmak üzere olduğumu görene kadar bekle, bayılacaksın."

Beni yatağıma fırlatıp üstüme çıkarken kahkahayı patlatıyorum, onun ağırlığı alıştığım tanıdık bir rahatlık.

Bana bakıyor, yüzünde yumuşak bir eğlence ifadesi var ama başka bir şey de var, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey.

"Ne?" Gülümsemem yumuşayarak soruyorum.

"Hayatımın sonuna kadar her gün senin gülüşünü dinleyebilirim."

Kalbim küt küt atıyor, bu güzel sözler içimde bir duygu fırtınası yaratıyor. Hayatımın geri kalanında her kahkahamı, gözyaşımı ve gülümsememi onunla paylaşmaktan başka bir şey istemezdim ama korkarım ki kardeşimden beni sevemeyecek kadar nefret ediyor.

Ben daha bunu dile getiremeden, beni ruhuma kadar yakan, bu dünyada bizden başka her şeyi ve herkesi yok eden yakıcı bir öpücükle ağzımı yakalıyor.

Şimdilik bu kadar yeter. Olmak zorunda.

BÖLÜM 14

Sam

Masamda oturmuş, öğrencilerimin yılsonu için bana verdikleri ev yapımı kartları ve tatlı hediyeleri okurken **gözyaşlarım** yüzümden akıyor. Son çocuk ayrılana kadar soğukkanlılığımı korumayı başardım ve sonra bir volkan gibi patladım.

Her yıl benim için böyledir ama bu yıl daha da duygusal çünkü onların küçük sevimli yüzlerini bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum. Şu anda yaptığım gibi markette tesadüfen bile olsa... çünkü burada olmayacağım. Bu gerçek bunu çok daha zorlaştırıyor.

Burnumu çekerek bir sonraki kartı açıyorum, Jacob Wilson'dan. *Bayan Evans. Öğretmenim olduğunuz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi öğretmensiniz.*

"Ah!" Yeni bir gözyaşı dalgası yeniden başlıyor, dağınık baskısı ve güzel sözleri kalbimi eritiyor. Sahip olduğu tek öğretmen ben olsam bile, bu yine de çok tatlı.

Açık sınıfımın kapısının çalınması beni duygusal karmaşamdan uyandırıyor. Kafamı kaldırdığımda Jase'i kapının pervazına yaslanmış buluyorum. Elinde büyük bir kaplan zambağı buketi var ve yakışıklı yüzünde sempatik bir gülümseme var.

"Hey," diye şaşkınlıkla selamlıyorum onu, elimin tersiyle ıslak yanaklarımı silerek. "Burada ne yapıyorsun?"

İçeri girdi, o seksi havasıyla ağır kalbimin göğsümde taklalar atmasına neden oldu. "Zoey bugünün senin için zor geçeceğini söyledi, ben de zil çalana ve tüm çocuklar gidene kadar dışarıda bekledim. Yalnız kalmanı istemedim."

Göğsüm sevgiyle kabarıyor, onun bu tatlı jesti bende yeniden ağlama isteği uyandırıyor.

Çiçekleri kucağıma bırakıyor, sonra önüme çöküyor, ellerimden birini tutup öpmek için ağzına götürüyor. "İyi misin?"

"Artık öyleyim," diye fısıldadım. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim."

"Hep seni düşünüyorum."

Nazik sözleri ruhumu istila etmek için huzur göndererek üzerime ykıyor. "Onları özleyeceğin için mi?" diye soruyor.

"Diğer insanların yanı sıra," diyorum usulca, elim yüzünün yan tarafına gidiyor.

Gözleri acıyla kararıyor, onu terk etmeyi düşündüğümde benim de iliklerime kadar hissettiğim acının aynısı. Bu konuda hiç konuşmadık. Bu konudan kaçınıyoruz çünkü çok acı veriyor. Ama randevu yaklaştıkça kalbim daha da ağırlaşıyor ve aramızdaki gerilim artıyor.

Yüzünü içeri çevirip avucumun içini öpüyor. "Hadi buradan çıkalım."

"Nerede?"

Omuz silkiyor. "Bu gece şehir merkezinde sokak festivali var. Neden oraya gidip bir şeyler yemiyoruz? Kafanı dağıtmaya yardımcı olur."

Gülümsüyorum. "Evet, kulağa hoş geliyor."

"Buraya gel." Ayağa kalkmam için beni çekiştiriyor, sonra güçlü kollarıyla beni sarıp sarmalıyor. Uzun bir süre birbirimize kilitlenmiş halde durduk, yüzüm göğsüne gömülmüştü, sessizlik havayı dolduruyordu. Ama bu anda kelimelere ihtiyacımız yoktu.

-Sarılmamız her şeyi anlatıyordu.

Bunu kaybetmeye hazır değiliz. Olacağımdan da emin değilim.

*

Jase

El ele yürüyoruz, benim iri elim onun narin elini sararken o da diğer eliyle pembe pamuk şeker makarası tutuyor. Ana cadde boyunca sıra sıra stantlar ve sanatçılar dizilmiş. Ateşle gösteri yapan bir adamı izleyen kalabalık bir gruba katılmak için duruyoruz. Etrafta dans ediyor, elindeki çubuklar alev alev yanıyor, bir tanesini yuttuktan sonra üzerine tekrar ateş üflüyor.

"Oha!" Sam gösteriden hemen etkileniyor, gözleri fincan tabağı gibi büyüyor. Öte yandan ben onu o kadar da eğlenceli bulmuyorum ama bunun nedeni muhtemelen aklımın başka bir yerde olması. Olmak istemediğim bir yerde, yüzleşmek istemediğim bir gerçeklikte.

Sadece birkaç hafta içinde gidecek ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi göğsümde yılan gibi kıvrılıyor. O kadar sıkı sarıyor ki tam nefes alamıyorum.

Gitmesini istemiyorum. Onu kaybetmeye henüz hazır değilim. Ama ailesine ne kadar ihtiyacı olduğunu bildiğim halde onu geride de tutmayacağım. Onu gitmesine izin verecek kadar seviyorum.

Oha! Önemsiyorum. Onu yeterince *önemsiyorum*. Aşk değil. Sevemem. Bunun için çok erken, değil mi?

Bunun olmaması gerekiyordu. Onunla geçirdiğim bu son birkaç ayın tadını çıkarmam gerekiyordu. Onu sistemimden çıkarıp yoluma devam etmeliydim. Sorun şu ki, onu sistemimden atmam mümkün değil. Üzerimde asla silinmeyecek kalıcı bir iz bıraktı.

Cidden boku yedim.

Tekrar yürümeye başladığımızda düşüncelerimden sıyrılıyorum. Sam pamuk şekeri ağzıma sokmak için uzanarak baş belası olmaya karar veriyor ama sonunda bütün pamuk şeker yüzüme bulaşıyor.

Pembe tüyleri onunkilere sürmek için sırtını eğerken kolumu boynuna doladığımda bir kahkaha çılgılığı atıyor.

"Tamam, tamam, dur. Özür dilerim," diye yalvarıyor merhamet için.

Lekeli pamuk şekeri çıkarıp ağzını benimkiyle kapatıyorum; tüm yapışkan tatlılığı yalıyorum ama vişne aromalı şekerin onda hiçbir etkisi yok.

Ağzımın içinde inliyor, kolları boynuma dolanıyor. Sanki bu kalabalık caddede sadece iki kişiymişiz gibi onun içinde kaybolurken kanım hararetle tutuşuyor.

"Jasiah?"

Gerginleşiyorum, annemin sesi azgın ereksiyonumu anında söndürüyor.

Kahretsin.

Ağzımı Sam'inkinden ayırıp döndüğümde annemle babamın bizi izlediğini görüyorum; annemin yüzünde neşeli bir gülümseme, babamın yüzünde ise bir sırıtma. Çok iyi bildiğim bir sırıtış.

"Selam çocuklar," diye selamlıyorum onları, sesimin ne kadar hırçın çıktığını duyunca boğazımı temizliyorum.

"Tatlım, bu gece buraya geleceğini bilmiyordum," diyor annem, hızla öldürmek için harekete geçerek... yani gururumu. İrkilmemeye çalışıyorum

Beni öpmek için aşağı çektiğinde, neyse ki sadece yanağıma bir öpücük konduruyor ve genelde bana verdiği binlerce öpücükten birini vermiyor.

"Evet, bir son dakika olayıydı," diyorum ona. "Sam ve ben gelip biraz dolaşmaya karar verdik."

Onları resmen tanıştırmak üzereydim ama o önce davrandı. Parlak gülümsemesiyle Sam'in önünde durmak için hareket ediyor. "Merhaba tatlım, ben Elise Crawford, Jasiah'nın annesiyim," diyerek beni utandırıyor. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Bayan Crawford, ben de memnun oldum." Sam pamuk şekeri göğsüme doğru itiyor ve ellerini eteğine silmeye çalışıyor. "Özür dilerim, ellerim yapış yapış" diye özür diliyor.

"Sorun değil. Ben zaten sarılmayı severim," diyor ve onu kucaklıyor.

"Çok iyi, ben de öyleyim." Sam kucaklaşmaya karşılık veriyor, annemin şefkatinden zerre kadar etkilenmiyor.

Annem geri çekildi ve babamı tanıttı. "Ve bu da kocam, Ben."

Sam gergin bir şekilde ayaklarının üzerinde kayıyor, gülümsemesi bozuluyor. "Merhaba, Bay Crawford.

Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de tatlım." Onu da hızlı bir sarılma için kendine çekerek beni şaşırttı. Ona kaba davranacağını düşündüğümünden değil ama bu kadar anlayışlı olacağını da düşünmemiştim. "Ve bana Ben diyebilirsin."

Sam'in gülümsemesi daha rahat bir hal alır. "Pekâlâ. Teşekkür ederim, Ben." "Ne kadar güzel, değil mi?" diyor annem.

"Öyle."

Sam'in yanakları kızarır. "Teşekkür ederim. Muhtemelen şu anda yüzümün her yerinde pamuk şeker olduğunu düşünürsek iltifatın için minnettarım," diyor ve bana doğru şakacı bir dirsek gönderiyor.

"Jasiah, neden yüzüne şeker sürüyorsun?" diye azarlıyor annem. "Bundan daha iyi hareketlerin olmalı."

Sam bana eğlenen bir gülümseme fırlatıyor. "Evet, *Jasiah*, bundan daha iyi hareketlerin yok mu?"

Homurdanıyorum. Onu yalnız yakaladığım an, o güzel yüzündeki sırıtışı sikip atarak ona bu hareketleri göstereceğim.

"Yemek yediniz mi? Akşam yemeğinde bize katılmak ister misiniz?" diye soruyor annem. "Bunu sorman çok hoş. Biz-"

"Sanmıyorum anne," diye Sam'in sözünü kesiyorum ve annemin yüzü hayal kırıklığına uğrayınca kendimi bir pislik gibi hissediyorum. "Sadece yürüdüğümüz ve yemek yediğimiz için ama belki başka zaman."

Neyse ki babam devreye girmek için o anı seçti. "Bırak onları, Elise. Daha fazla haberdar olduklarında bunu başka bir zaman yapabiliriz."

"Oh, tamam." Beni tekrar aşağı çekti ama bu sefer gömleğimden tuttu. "Onu yakında akşam yemeği için eve getireceksin, duydun mu?"

"Yapacağım," diye söz veriyorum ona.

"En sevdiğinden bile yaparım. Parmesanlı tavuk." Yanağıma bir öpücük konduruyor, sonra da hafif bir tokat atıyor. "Şimdi uslu dur Jasiah," diyerek yarama tuz basıyor ve Sam'in yanına gidip onu bir kez daha kucaklıyor. "Seninle tanışmak çok güzeldi, tatlım. Seni yakında eve alacağız."

"Çok isterim. Teşekkür ederim."

Babam onunla vedalaştıktan sonra omzuma sert bir şaplak atıyor ve yüzünde bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Sonra görüşürüz oğlum. İyi geceler."

"Güle güle." Gözden kaybolduklarında isteksizce Sam'e bakıyorum ve onun yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeye beni izlediğini görüyorum. "Sakın söyleme."

"Jasiah? Senin adın Jasiah mı?" "Hayır. Lanet olası Jase."

"Jase'i sikmektense Jasiah'ı tercih ederim." Kendini komik bularak kahkahayı basıyor. "Kardeşimden bile daha büyük bir ana kuzusu olabilirsin ve bu bir şey söylüyor çünkü-"

Söyleyeceği başka ne varsa ağzımla susturuyorum, dilimi içeri sokuyorum ve tüm o küstah tavrı içime çekiyorum. İşe yarıyor. Bana karşı eriyor, bir zevk iç çekişi onu terk ediyor. Onu festival için kurulan geçici bir çite yashıyorum, elim aramızda dolaşıp eteğini sıyrıyor. Ne yazık ki ben bacaklarının arasındaki tatlı noktaya ulaşmadan elimi itiyor.

"Annen sana uslu durmanı söylemişti Jasiah," diye kıs kıs gülüyor dudaklarına karşı.

"Şey, şu anda burada değil *Samantha*..." Gerginleştiğini hissettiğimde hatamı çok geç fark ederek geri çekiliyorum. Geri çekilip ona bakıyorum, elim yanağının pürüzsüz yüzeyine gidiyor. "Yapacağım son şey de olsa sana adını sevdireceğim."

"Sam'den hoşlanıyorum."

"Ben de öyle, ama Samantha'yı her duyduğunda içinin cız etmesini istemiyorum."

"Jasiah için yaptığın gibi mi?" diye soruyor, kaşlarını çatarak.

"Aynı şey değil. O pislik yüzünden seninkini sevmiyorsun ve ben bunu değiştireceğim."

Yüzü yumuşuyor. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Onu ayaklarından kaldırıp yüzünü aynı hizaya getirmeden önce kollarım belini sarıyor. "Ben senin içindeyken, o kadar derine gömülmüşken fısıldayarak o piçle yaşadığın her anlamsız anı unutacaksın," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı onunkilere değdirmek için yaklaşıyorum. "Benden başka herkesi unutacaksın."

Alnını benimkine yaslıyor, güzel yüzünde yumuşak bir gülümseme var. "Zaten hatırlıyorum. Senin gibi birine sahip olduktan sonra birini hatırlamak çok zor." Sesindeki hüznü o kadar sıkıyor ki nefesim kesiliyor, ne zaman yanıma gelse aynı nefesi içime çekiyor.

"Hadi gidelim buradan." Onunla yalnız kalmak, onun içinde kaybolmak ve sadece birkaç hafta içinde beni terk etmeyecekmiş gibi davranmak istiyorum.

Başını sallayınca ona bir öpücük daha veriyorum, sonra onu ayağa kaldırıyorum ve kalabalığı atlatmak için arka yoldan yürümeye başlıyorum. Beyaz bir karavanın yanından geçerken Sam beni geri çekiyor, ayakları olduğu yerde kök salıyor.

Ona bakmak için döndüm. "Ne?"

Yüzünde muzip bir gülümsemeyle yanımdaki karavanı işaret ediyor. "Hadi oraya gidelim."

Şöyle bir bakınca Madam Raman adlı çizgi film falcısının logosunu görüyorum. "Ciddi olamazsın."

Kıkırdayarak dudağını ısıyor. "Neden olmasın? Eğlenceli olacak. Bu tür şeyleri hiç merak etmedin mi?"

"Hayır. Onlar insanlara duymak istediklerini söyleyerek onları soyan bir avuç dolandırıcı."

"Yine de benimle dalga geç, olur mu? Hep bir tane görmek istemişimdir."

Bunu yapmak için hiçbir harekette bulunmadığımda, açık düğmeli gömleğimin kumaşını kavırıyor ve tatlı bedenini benimkiyle aynı hizaya getirerek bana doğru adım atıyor. "Lütfen, benim için?"

Ona hayır diyemediğim için homurdanarak yumuşuyorum. "Tamam, ama bundan sonra kışın benim."

"Hepsi senin," diye kabul ediyor.

Aynen öyle ve bu gece buna sahip çıkacağım.

"Hadi gel." Heyecanla gülümseyerek elimi tutuyor ve beni karavanın önüne doğru sürüklüyor, orada bir çift dışarı çıkıyor, kız histerik bir şekilde kıkırdıyor. Muhtemelen hayatının en saçma deneyimini yaşadığı içindir.

Yoldan çekildiklerinde, birkaç basamağı tırmanıp içeri giriyoruz ve küçük yuvarlak bir masada oturan bir kadın buluyoruz. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük saçlara sahip. Canlı kırmızı ve rengarenk eşarplarla sarılmış. Boynunu, herhangi bir Mardi Gras kaltağını utandıracak binlerce boncuklu kolye süslüyor. Eğer görünüşü onu ele vermeseydi, yanındaki rafa dizilmiş ve üzerinde *aşk iksiri* yazan minyatür cam şişeler işini görürdü. Bu çılgın hatunun tek eksiği kristal bir küre.

"Ah evet, güzel sarışın, içeri gel, içeri gel. İkinizi de bekliyordum," diyor.

Lanet bir piliç gibi gözlerimi devirmemeye çalışıyorum ve masaya otururken Sam'in yanındaki koltuğa oturuyorum.

"Bunun nasıl işlediğinden pek emin değilim," diyor Sam endişeyle. "Daha önce bunlardan birinde hiç bulunmadım."

"Endişelenme tatlım. Ben ısırمام."

"Hayır, sadece paranı alıyor," diye homurdanıyorum nefesimin altında ama yeterince alçak sesle değil.

"Bir şüpheli," diyor, ince çıkışından rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Sorun değil, yakışıklı. Öyle olacağını zaten biliyordum ama göreceksin. Eninde sonunda hepiniz görürsünüz." Dikkatini Sam'e geri veriyor. "Peki ne istiyorsun şekerim? El falı mı? Kart mı?"

"Pek emin değilim. Ne önerirsiniz?"

"En iyi avuç içleriyle yaparım. Bir okuma için otuz dolar ya da o da bir tane alacaksa elli dolar," diyor başparmağını bana doğru sallayarak. "Ama Bay Mutlu Pantolon'un buna uyması gerekiyor, aksi takdirde bu benim büyümü bozar."

Homurdanıyorum. Onun büyüü saçmalıktan başka bir şey değil, ama bunu yüksek sesle söylemekten kaçınıyorum ve bunun yerine masaya otuz dolar atıyorum. "Sadece o."

Sam bana baktı. "Sen de bir tane almayacak mısın?"

"Sen devam et, bebeğim. Ben böyle iyiyim."

"Pekala," diyor, hayal kırıklığı sesinden belli. "Parasını kendim ödeyebilirim."

Çantasına uzandığında yolunu kesiyorum. "Sorun değil. Ben alırım."

"Hayır, değil. Parasını kendim ödeyeceğim."

"Onunla bu konuda kavga etme şekerim. Kazanamayacaksın. Sana karşı hep böyleydi," diye araya giriyor Madam Juju, sanki beni tanıyormuş gibi davranarak.

Homurdanıyorum. "Baloncuğunuzu patlattığım için üzgünüm hanımefendi, ama zaten yanılıyorsunuz. Daha yeni çıkmaya başladık."

Sam kaburgalarımın nazık bir dirsek attı.

"Bu hayattan bahsetmiyordum, o yüzden ben bitirene kadar o kendini beğenmiş sırtışını bir kenara bırakabilirsin."

Sam'in yanımda sertleştiğini hissediyorum. "Bu ömür boyu mu?"

"Evet. Siz ikiniz ruh eşisiniz ve başka bir hayatta çiftleştiniz."

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

"Bana elini ver, tatlım. Sana daha fazlasını anlatacağım."

Eminim öyle yapacaktır.

Sam kadına elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatır.

"Çok yaşlı bir ruhun var," diye söze başlıyor, parmağı Sam'in yumuşak avucunda geziniyor. "Buradaki çizgi senin yaşam çizgindir ve sadece bu hayatı değil, birçok hayatı yaşadığını gösterir."

Sam kaçığın parmağını takip ederek dikkatle dinliyor.

"Ailenizle çok yakınsınız," diye devam ediyor.

"Evet, öyleyim."

Başını sallıyor. "Her zaman öyleydin. Onları önceki hayatında genç bir kızken kaybettin. Şimdi onları kalbine bu kadar yakın tutmanın nedenlerinden biri de bu."

Kızgınlığım öfkeye dönüşüyor, bu kaltağın Sam'e duygularının derin olduğunu bildiğim yerden vurmasından nefret ediyorum.

"Sen güçlü bir kızsın ve birçok şeyin üstesinden geldin. Özellikle de son zamanlarda," diyor. "Daha vermen gereken zor kararlar var ama kalbinin sesini dinle, o seni doğru yöne götürecektir." Kadın dikkatini bana yöneltti. "Bana elini ver, huysuz. Sana bir şey göstereceğim."

"Ben iyiyim," diyorum ona, kızgınlığımı gizleme zahmetine girmeden. "Elini ver bana."

İtaat etmek için hiçbir hareket yapmadığımda Sam bana bakıyor, gözleri yalvarıyor. "Lütfen?"

Sinirli bir nefes vererek elimi masanın üzerine koyuyorum. Kadın benimkini ve Sam'inkini birlikte kaldırıp yan yana koyduktan sonra avuçlarımızı kendimize doğru çeviriyor.

"Şimdi ikiniz de parmaklarınızı biraz içeri kıvrın."

Söylediğini yapıyorum, bir sonraki saçmalığının ne olacağını merak ediyorum. "Görüyor musun?"

Sam ellerimize daha yakından bakarken ben olduğum yerde kalıyorum ve karşımdaki deliye bakıyorum.

Kadın masanın üzerine eğiliyor ve parmağıyla Sam'e daha önce gösterdiği çizgiyi çiziyor. Sonra benimkine devam ederek ikisini birleştiriyor.

Sam'in nefesi kesildi.

"Şimdi görüyorsun, değil mi?"

"Aman Tanrım, evet. Mükemmel bir kalp şekli yapıyoruz." "Ruh eşlerinin sembolüdür."

"Oh, hadi ama." Sam'e baktığımda yüzünde şaşkın bir ifade görüyorum. "Bana bu saçmalığa inanmadığını söyle?"

"Bu saçmalık değil," diye savunuyor kadın. "İkinizin kaderinde birlikte olmak var. Şansın için üzgünüm şekerim," diyor ve Sam'e sepmatik bir bakış fırlatırken homurdanmama neden oluyor. "Asabi biri olabilir ama seni seviyor."

Gerginleşiyorum, az önce aştığı çizgiyle kanım ısınıyor. "Lanet kelimeleri ağzıma tıkma."

"Jase!" Sam ısırır.

"Buradan gidiyoruz. Bu saçmalığa yeterince katlandım." Ayağa fırlayıp sandalyesini çektim.

"Korkuyorsun," diyor kadın. "Ve eğer dikkatli olmazsan bu seni kışından ısıracak. Sana ikinci bir şans veriliyor. Bunu hafife alma."

"Ve sen bir sahtekarsın! Otuz dolarınızın tadını çıkarın, bayan."

Sam'in elini tutarak, soğukkanlılığımı gerçekten kaybetmeden önce bizi oradan çıkarıyorum. Kalabalığın arasına girip çıkıyorum, otoparka doğru ilerlerken onu da arkamdan sürüklüyorum.

Kamyonetime vardığımızda Sam elini benimkinden çekti. "Neyin var senin?"

Bana ters ters baktığını görmek için arkamı döndüm. "Ben mi?"

"Evet, sen. Bir pislik gibi davranıyorsun."

İnanmaz bir şekilde ona bakıyorum. "O kaçığı dinlemeyi yeni bitirdin ve benim pislik olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Neden bu kadar sinirlendiğinizi anlamıyorum."

"Bir sahtekarın kızımın kafasını bir sürü saçmalıkla doldurmasına ve duygularıyla oynamasına çok kızdım."

"Saçmalık olduğunu nereden biliyorsun? Bak ailem hakkında ne dedi, doğrudur."

"Bu kolay bir açıklama. Kaç tane lanet insan ailesiyle yakın değil?"

Kollarını kavuşturuyor. "Peki, o zaman kalp sembolü ne olacak?"

"Ne olmuş ona? Bahse girerim ellerini bu şekilde birleştiren herkes sembolü yapar. O sahte, Sam. Söylediği hiçbir şeyin doğru olduğunu düşünemezsin. Tanrı aşkına, aşk iksiri satıyor."

"Ne yazık ki romantik bir tane satmıyor, bir şişe alır ve seni içine batırırdım!"

Homurdanıyorum.

"Hissetmedin mi Jase?" diye fısıldıyor, ifadesi daha yumuşak. "Sanki bunu daha önce yapmışız gibi? Bana dokunduğun ilk andan itibaren kalbimin bunu hatırladığına yemin edebilirim. Bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Aramızda güçlü bir bağ var. Bu hiç sorgulanmadı. Ama şuradaki kadının" -karavanı gösteriyorum- "akıl sağlığının yerinde olup olmadığı şüpheli."

"Geçmiş yaşamların en ufak bir olasılığı olabileceğine inanmıyor musunuz?" "Hayır, inanmıyorum. Öldüğümüz zaman o büyük yere gittiğimize inanıyorum."

Hepimiz takılıp eğlenirken melekler ellerinde arplarla halle-fucking-lujah söyleyerek etrafta uçarlar. Eğer gerçekten şanslıysam hepsi çıplak olacak ve tıpkı sana benzeyecekler."

Umduğum gibi gülmüyor. Sadece hüznü bir gülümseme mükemmel dudaklarını çatlatıyor, onun tüm kırık parçalarını ortaya çıkarıyor ve içimde bir duygu fırtınasını ateşliyor.

Nefesimi bırakıyorum. "Bak,

Sam-" "Unut gitsin."

Gitmek için döndü ama ben izin vermedim. Kolundan tutup yüzüme bakması için onu geri döndürüyorum. "Onun saçmalıklarına inanmadığım için bana cidden kızgın mısın?"

"Hayır. Konu bu değil." "O zaman ne sikim hakkında?"

Bana söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra vazgeçiyor.

"Peki. Bunu gerçekten nasıl olmasını istiyorsan öyle oynayalım. Diyelim ki bu bayan haklı. Biz ruh eşiyiz ve kaderimizde birlikte olmak var. Ne olmuş yani? Sen taşınırken bunun ne önemi var? Ona inanmak bunu değiştirir mi?"

Dilimin ucuna geliyor, hiç gitmeyeceği anlamına gelse her şeye inanacağımı söylemek, ama kendimi tutuyorum.

Sessizliğini koruyor, ışıltılı yeşil gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Göğsümdeki yanma hissine karşı cehennem gibi savaşıyorum. "Artık bunu unutabiliriz." Sürücü kapısına doğru yürürken Sam'in kamyonetimin yanından geçip otoparktan çıktığını görüyorum. "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

Gözyaşları yanaklarından süzülürken arkasını dönüyor, bu manzara kalbime bir kazık gibi saplanıyor. "Eve. Şu anda yalnız kalmak istiyorum."

Bana tekrar sırtını dönüyor, ayakları daha hızlı hareket ediyor. "Sam!"

Geri dönmüyor.

"Lanet olsun!" Hayal kırıklığı içinde saçlarımı tutmadan önce elimi kamyonuma vurdum.

"Aşk kavgası mı?"

Arkamı döndüğümde Stephanie'nin kendini beğenmiş bir gülümsemeye bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Siktir git, Stephanie. Şu anda senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim," diyerek kapı koluma uzandım.

"Bu işin yürümeyeceğini bilmen gerekirdi, Jase. O da tıpkı ailesinin geri kalanı gibi kendini beğenmiş bir sürtük."

Ona dönüyorum, parmaklarım kapının kolunu öyle sıkı kavırıyor ki eklemlerim bembeyaz oluyor. "Onun hakkında bir daha tek kelime edersen pişman olursun."

Kollarını öfkeyle göğsünün üzerinde kavuşturuyor ama gözlerinin sinirli bir şekilde parladığını inkar etmek mümkün değil. Asla bir hatuna vurmam ama yemin ederim Sam'le uğraşırsa bunu ona ödetirim.

"Sawyer'ın bunu öğrenmesi an meselesi."

Onun adının anılması bile zaten sıcak olan kanımın damarlarımda acımasızca pompalanmasına neden oluyor. Bir kez daha eninde sonunda benden bir kız alacağını hatırlatıyor. Ama bu sefer gerçekten önemsedığım birini.

Kamyonetime binip uzaklaşmadan önce, "Benden ve Sam'den uzak dur," diyorum.

BÖLÜM 15

Sam

Zoey'e açık artırmadan aldığım dört bin dolarlık çeki vermek için Fazla Mesai'ye giderken vitrinlere bakarak şehir merkezinde yürüyorum. Birikimimin büyük bir kısmı ama her kuruşuna değdi. Sadece Merkez için değil, aynı zamanda Jase ile başka türlü geçiremeyeceğimiz zamanı da bana kazandırdı.

Geçen geceki kavgamızı düşündükçe gözyaşlarım boğazımı yakıyor. Şimdi çok aptalca geliyor ama o zaman gerçekten incinmiştim. Madam Raman'ın söyledikleri beni gerçekten etkiledi. Başka hiç kimseyle yaşamadığım bu çekimi Jase ile hep hissettim. Deja vu hissi, ama bu düşünce sadece ona korkunç geliyordu. Benim ona karşı hissettiklerimin, onun bana karşı hissettiklerinden daha güçlü olabileceğini düşünmek beni incitiyordu. Ama o şekilde çekip gitmemeliydim. Son iki gündür onu çok özledim.

Planım onu bu öğleden sonra aramaktı ama sonra bu akşam gece vardiyasında çalıştığını hatırladım, bu yüzden en iyisinin beklemek ve onu yarın aramak olduğunu düşündüm. Bunu geride bırakabilmemiz için dua ediyorum. Sadece Madam Raman'ı görmeye gitmeden önceki halimize dönmek istiyorum.

Fazla Mesai'ye geldiğimde içimdeki karmaşayı bir kenara itip şimdi ve buraya odaklanıyorum. İçeri girdiğimde, iki saat daha açılmayacaklarını tahmin ettiğim için mekânı oldukça boş buluyorum. Beklemediğim şey ise Austin ve Zoey'nin hararetli bir tartışma içinde olmasıydı. Barın arkasında duruyorlar, adam kadını içki dolabına doğru sıkıştırıyor. Adam iyice yaklaşmış, kollarıyla Zoey'i iki yanından kavıyordu. Zoey ona ters ters bakıyor ama yanaklarının kızardığını da inkâr edemiyor.

Araya girmek istemediğim için sessizce sıvışmayı düşünüyorum ama Zoey beni fark etmeden önce buna fırsat bulamıyorum.

"Sam," diyor, sesindeki şaşkınlık açık. Austin'in göğsünü itiyor. "Yolumdan çekil, seni otoriter hayvan."

Uymak için hiçbir çaba göstermiyor ve bunun yerine daha da yaklaşıyor. "Bu iş bitmedi Zoey. Vazgeçmeyeceğim," diye mırıldandı ve sonunda dışarı çıktı.

kişisel alanından çıkıp kapıya doğru ilerliyor.

"Selam Austin," diye garip bir şekilde selamlıyorum onu, gerginliği biraz olsun azaltmayı umarak.

"Hey, Sam."

"Bugün çalışmıyor musun?" Ben soruyorum.

"Gece vardiyasındayım ve şimdi oraya gidiyorum. Önce bir yere uğramam gerekiyordu," dedi ve Zoey'ye doğru bir bakış fırlattı.

Ona kendi bakışını atarken gözleri kısılıyor. Gerilim o kadar yoğun ki bıçakla kesebilirsiniz.

"Peki, iyi geceler ve güvende ol," diyorum.

Başını salladı. "Her zaman öyleyimdir.

Kendine iyi bak."

Kapının arkandan kapandığını duyunca bar taburelerinden birine oturmuş olan Zoey'ye doğru ilerliyorum. "Bu da neydi böyle?"

Bir iniltiyle alnını tezgâhın üzerine bırakıyor, yankılanan gümbürtü beni irkiltiyor. "Tanrım, Sam, başım ciddi belada."

Sesinin yenilgiye uğramış tınısı beni endişelendiriyor. "Neden? Ne oldu?"

Başını kaldırıyor ve yorgun gözleriyle beni süzüyor. "Onunla yattım."

"Austin mi?" Çılgılık atıyorum, içimde bir şok dolaşıyor.

Başını sallıyor. "Evet, buluştuğumuz gece. Ve sana şunu söyleyeyim, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Yatıp kalktığımdan değil ama hiç kimse, ama hiç kimse o adamın benim vücuduma yaptığını yapmamıştı. Varlığından bile haberdar olmadığım parçalarımı bozdu."

Neden bahsettiğini çok iyi bildiğim için gülümsüyorum. "Kulağa inanılmaz geliyor." "Evet, inanılmazdı. Sorun da bu zaten, çünkü bir daha asla olmayacak."

"Neden olmasın? Siz birbiriniz için mükemmelsiniz."

"Yapamam. Düşünmem gereken Chrissy var. Burada tüm tıbbi faturaları ödemek için kıcıımı yırtarak çalışmadığım zamanlarda onunla birlikteyim. Hiçbir şeyin bunu engellemesine izin veremem. Sahip olduğu tek şey benim."

Hem o hem de Chrissy için yüreğim ağzıma geliyor. Keşke ailemin ona daha fazla yardım etmesine izin verse ama o çok inatçı ve çok zorda kalmadıkça bizden maddi yardım almayı reddediyor.

"Zoey, dinle, anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Chrissy'nin de benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun ama senin de bir hayatın olmalı. O da bunu isterdi. İkisine de sahip olabilirsin."

Başını sallıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor ve bu benim canımı çok acıtıyor. Zoey ağlayan biri değildir. Onunla arkadaş olduğum onca yıl boyunca sadece bir ya da iki kez gözyaşı döktüğünü gördüm. Tanıdığım en güçlü kadınlardan biri ama zaman geçtikçe kız kardeşinin sorumluluğu onu yıpratıyor.

Onu kucaklamak için kendime çekiyorum, sıkıca sarılıyorum. "Sadece bir düşün, lütfen?" Ona bakmak için arkama yaslanmadan önce yalvarıyorum. "Eminim Austin, Chrissy ile geçirdiğin zamana saygı duymakla kalmaz, aynı zamanda bunun bir parçası olur."

Bana sulu bir gülümseme veriyor. "Evet, belki."

Belki de gönülsüz ve bana pek umut vermiyor ama şu anda ihtiyacı olan şeyin bu olmadığını bildiğim için ısrar etmiyorum. Bu sadece onun bu fikirden daha da uzaklaşmasına neden olacak.

Maskesini mükemmelleştirmeden önce bir elini yüzünün önünde sallıyor. "Neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Sende neler oluyor? Seksi itfaiyecinle işler nasıl gidiyor?"

Jase ile aramızda geçenleri onunla paylaşıp tavsiye istemeyi planlamıştım ama şu anda zaten yeterince derdi olduğuna, bir de benim sorunlarımı eklemesine gerek olmadığına karar verdim. "Harika." Yalan dudaklarımdan kolayca döküldü. "Aslında sana bunu getirmek için uğramıştım." Çantama uzanıp çeki çıkardım ve ona uzattım.

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bu ne için?"

"Müzayede için, şapşal. Bunu bağış toplama komitesine verebilir misiniz?"

"Sam, Jase parasını ödedi bile."

Vücudumdaki tüm kaslar durdu. "Ne?" Onu yanlış duyduğuma yemin ederek soruyorum. "Açık artırmadan birkaç gün sonra ödedi. Sana söylemedi mi?"

Başımı sallıyorum, şoktan kelimelerim kifayetsiz kalıyor.

"İçeri girdiğinde ben de çok şaşırdım," diyor, çünkü tek yapabildiğim ona aptal gibi bakmak. "Neden parasını ödediğini sorduğumda, bir randevunun parasını ödemesi gereken son kişinin sen olduğunu söyledi."

Kalbim eriyerek dev bir yapışkan su birikintisine dönüşüyor, gözlerim yaşıyor. "Austin'in bana söylediği şeyin hemen hemen aynısıydı."

"Seninkini de Austin mi ödedi?" Yanan boğazımı geçerek soruyorum. Başını salladı. "Evet, tatlı herif."

İçimden bir kahkaha patlıyor ama hemen hıçkırığa dönüşüyor ve şimdi alnını masaya koyan ben oluyorum.

"Sam? Ne oldu? Sorun ne?" diye soruyor Zoey, eliyle sırtımda yatıştırıcı daireler çiziyor.

Hissettiklerimi nasıl açıklayacağımı bilemeden başımı sallıyorum. Jase ve benim hakkımda, taşınma hakkında, Madam Raman'ın söylediği her şey hakkında...

Başımı kaldırıp Zoey'ye bakıyorum ve gözlerinin endişeyle karardığını görüyorum. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Elbette, ne istersen," diyor.

"Bana elini ver." Kaşlarını çatarak dediğimi yapıyor.

Avucunu benimkinin yanında tutarken parmaklarım bileğini çevreliyor. "Parmak uçlarını biraz kıvrır."

Yapıyor ama olabileceğini düşündüğüm şey olmuyor. Kalp yok, sadece birbirimize akan çizgilerimiz var.

"Sam? İyi hissediyor musun?" diye yavaşça sordu. Ruhsal durumumdan korkuyor gibi görünüyordu.

Ellerimize bakmaya devam ederken dudaklarıma memnuniyet dolu bir gülümseme yayılıyor. "Evet. Aslında, iyiden de iyiyim."

BÖLÜM 16

Jase

"Lanet olsun, bu da ne?" Declan bağıyor, dolabını açtığında çıplak bir şişme piliç üzerine atlıyor ve yüzüne çarpıyor.

Odayı kahkahalar dolduruyor; Cam'in şakası olduğu için en gürültülü olan Cam'inki. "Phillips, seni pislik," diye bağıyor Declan, bebeği ona doğru savurarak.

"Hadi ama çaylak. Bu benden sana bir hediye. Bak, ağzı bile açık, sikini bekliyor."

Odayı bir kıkırdama sesi daha doldurdu. Çaylaklara şaka yapmak yaygın bir şey, hepimiz bir noktada buna katlanmak zorunda kaldık, ancak Declan en kötüsünü alıyor çünkü amcası Colorado'nun tüm bölümünün itfaiye şefi.

Ancak ben bugünkü şakayı herkes kadar komik bulmuyorum ama bunun nedeni sinirli olmam. Onunla konuşmayalı iki gün oldu. Onu deli gibi özlüyorum ama önce özür dileyemeyecek kadar gururluyum. Yine de, eğer yakında ondan haber alamazsam, pes edeceğim. Onunla birlikte olmalıyım. Kalan zamanımızı kavga ederek harcamak istemiyorum. Onunla geçirmek istiyorum, onun içinde.

"Neyin var senin?" Dolabımı gereğinden sert bir şekilde kapatırken Jake bana soruyor.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum ama yalan söylediğimi hepimiz biliyoruz. Bu adamlar benim en iyi arkadaşlarım ve beni herkesten daha iyi tanıyorlar. Aslında biz arkadaştan da öteyiz.

Burada, biz kardeşiz.

"Cennette sorun mu var?" Cam soruyor ve benden ters bir bakış yiyor. "Ben de öyle düşünmüştüm." Kıkırdıyor.

"Neden, ne oldu?" Austin sorar.

Bankın üzerine çöktüm ve derin bir nefes aldım. "Bilmiyorum. Geçen gece sokak festivaline gittik ve o medyumu görmek istedi.

Kadın tam bir kaçıkta." Onlara tüm hikayeyi anlattım, Sam'in hışımıyla uzaklaştığı ana kadar.

"Ruh eşleri mi? Geçmiş yaşamlar mı?" Jake inanamayarak homurdanıyor. "Kesinlikle, bu saçmalık."

"Yani bu bayana inanmadığın için Sam'in kızgın olduğunu mu düşünüyorsun?" Austin soruyor.

Omuz silkiyorum. "Sanırım öyle. Onunla ilgili olmadığını söyledi ama başka ne olabilir ki?"

"Duruma göre değişir. Ne kadar pislik biriydin?" diye soruyor sırtarak. "Değildim. En azından ona karşı. Sadece Madam Juju'ya karşı ama o bunu hak etti."

Sam'in kafasını nasıl karıştırdığını görmeliydin."

Bunu düşünmek bile beni hâlâ sinirlendiriyor.

Cam araya girerek, "Belki de Sam onu başka bir hayatta sevmenin imkânsız olduğunu düşündüğün için üzgündür," dedi. "Kızlar böyle hassastır."

Austin kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Haklı olabilir." "Tabii ki haklıyım," diye karşılık verdi. "Bunu konuşmuştuk. Ben biliyorum

Piliçler. Ne istediklerini biliyorum. Neden bu kadar çok seviştiğimi sanıyorsun?"

Hepimiz homurdanıyoruz ama ben onun söylediklerini düşünüyorum. Buna üzölmüş olabilir mi?

Bunu hissetmedin mi, Jase. Sanki bunu daha önce yapmışız gibi? Bana dokunduğun ilk andan itibaren, kalbimin bunu hatırladığına yemin edebilirim. Bunu nasıl açıklıyorsun?

Daha önce de söylediğim gibi, aramızda güçlü bir bağ var. Başka hiç kimseyle kurmadığım bir bağ. Ama bu o hatunun haklı olduğu anlamına gelmiyor ve öyle olsa bile zaten bir önemi olmazdı.

"Birkaç hafta içinde gidecek olan o iken buna neden kızdığını anlamıyorum," diye homurdanarak düşüncelerimi dile getiriyorum ki bu da göğsümdeki daralmayı daha da artırıyor. Son iki günü onsuz zar zor atlattım. Temelli gittiğinde nasıl hayatta kalmamı bekliyorsunuz?

"Hâlâ gidiyor mu?" Jake soruyor. Omuz silkiyorum.

"Sanırım öyle."

"Ne yani, bu konuyu hiç konuşmadınız mı?"

"Hayır, bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum çünkü gitmesini

istemiyorum," diye ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum.

"O zaman bunu ona söyle, seni aptal," diyor Cam, çok kolaymış gibi.

Başımı salladım. "Hayır. Bunu ona yapmayacağım. Ailesine daha yakın olmak istiyor ve ben bunu ondan almayacağım."

Ne kadar istesem de.

Kaptan elinde bir dilim pizzayla içeri girerken, "Benden duymuş olma evlat, daha iyi durumdasın," diyor. "Bir köpek al. Kadınlardan çok daha az karmaşıktırlar."

Başka bir homurtu koleksiyonu odayı doldurur. Şimdi bu adam bu bok söz konusu olduğunda hak ediyor. Üç kez evlenmiş. Sanırım bu kadar alaycı olmasının nedenlerinden biri de bu. Bize ve işimize bağlı kalacak bir kadın bulmak kolay değil ve o da bunun kanıtı.

Sam'in bunu yaptığını görebiliyorum, saygı duyarak... *Orada dur, Crawford. Bu asla olmayacak.*

Tanrım, daha önce bir kız yüzünden hiç bu kadar berbat olmamıştım. Tabii ki nefret ettiğim bir adamın yanında yaşamak için ülkenin öbür ucuna taşınan biriyle olmalıydı.

Kaptan haklı. Lanet bir köpek alıyorum.

Hiçbirimiz daha fazlasını söyleyemeden, bir çağrı olduğunu bildiren ve herkesi harekete geçiren sinyal sesi duyulur. Hepimiz hazırlanmak için acele ederken merkez bize konumu bildiriyor.

İkinci İtfaiye İstasyonu'nun dikkatine. Deerbroad Road'un kuzeydoğusunda iki araç çarpıştı. Bir sürücü muhtemelen alkollü ve bir kurban devrilen aracın içinde sıkışmış durumda.

Motor kükrüyor, siren sesleri yükseliyor ve hepimiz içeri doluşup dışarı çıkıyoruz.

Mikey üst kapıda duruyor, kapatmadan önce bizi uğurluyor.

O ilk adrenalin dalgası damarlarımda dolaşıyor, işte beklediğimiz, uğruna antrenman yaptığımız şey bu.

Kaptan telsizle, tahmini varış süresinin dört dakika olduğunu bildiriyor. Gece boyunca hızla ilerlerken önceki tüm düşünceler ortadan kalkıyor. Şu anda önemli olan tek şey bu çağrının diğer tarafında kimin beklediği.

Olay yerine vardığımızda, ön tarafı ezilmiş bir Dodge pikabın yolda gelişigüzel durduğunu görüyoruz. Diğer araç bir hendek ile elektrik direği arasına sıkışmış, sürücü tarafı parçalanmış bir haldeydi.

İçim, içinde oturan kişi için korkunç bir düğümle doluyor.

Olay yerine yakın bir yerde aniden durduğumuzda Kaptan bizi uyarıyor: "Elektrik hattına çarpıldı çocuklar, dikkatli olun".

Biz dışarı atlarken elinde cep telefonu olan bir sivil koşarak yanımıza geliyor. "İhbar eden bendim. Ona çarptı," diye açıklıyor ve alnından kan damlayan, sendeleyerek yürüyen kamyon sürücüsünü işaret ediyor.

"Yemin ederim onu görmedim. Bir anda ortaya çıktı," diyor sinirli bir elini saçlarında gezdirerek.

"Sarhoş," diye ekliyor adam, sesi gergin.

Bu bilgi benim de öfkemi kabartıyor. Bunu çok sık görüyoruz ve içimde derin bir öfke uyandırmaktan asla geri kalmıyor.

Yüzbaşı hepimize emirler yağdırmaya başladı. Austin ve bana kurbanın yaralarını değerlendirmemiz söylenirken, diğerleri polis gelene kadar olay yerini kontrol altında tutuyor. "Sağlık görevlileri birazdan burada olur ama hemen kurbanı arabadan çıkarmaya çalışalım!"

Yaklaştıkça keskin benzin kokusu burun deliklerime hücum ediyor ve beni alarma geçiriyor. Kırılan camdan içeri bakmak için eğildim ve baş aşağı asılı duran, emniyet kemeriyle yerinde tutulan genç bir kız buldum. Gövdesi kanla ıslanmış, bükülmüş bir metal parçası karnını deliyor.

Kahretsin.

"Lütfen, bana yardım edin," diye zayıfça ağlıyor.

"Ben de bunun için buradayım. Her şey yoluna girecek." Yanımdaki ilk yardım çantasını açıp sırt üstü düşüyorum ve yarasına daha iyi bakabilmek için kendimi pencerenin küçük deliğinden içeri sıkıştırıyorum.

Bu hiç iyi değil.

"Adın ne güzelim?" Kan kaybını durdurmak amacıyla yaranın etrafını sarmak için gazlı bezimi çıkararak soruyorum.

"Samantha," diye fısıldıyor.

Vücudumdaki her kas duruyor. Soluk mavi gözlerine bakıyorum, bir çift zümrüt göz hayal etmemeye çalışarak. "Güzel bir kız için güzel bir isim," diyorum ama sesimin ne kadar hırçın çıktığını duyabiliyorum. "Kaç yaşındasın Samantha?"

"On yedi."

Düşündüğümde de gençmiş.

"Annemle babam çok kızacak" diye ağlıyor.

"Hayır, iyi olduğun için rahatlayacaklar." Bu şekilde kalabilmek için çok dua ettim. "Bacaklarını hissedebiliyor musun Samantha?"

"Pek bir şey hissedemiyorum, çok üşüyorum," diye gevezelik ediyor, sesi zayıf ve halsiz, kan kaybı nedeniyle muhtemelen şoka girdiğini söylüyor.

"Crawford, hemen dışarı çık, elektrik hattı çöküyor!" Austin'in uyarısını anlayamadan yüksek bir çarpma sesi duyuyorum ve ardından bir ısı kıvılcımı hissediyorum.

"Siktir!" Austin bağılıyor.

Dehşet, buz gibi parmaklarını kalbimin etrafında dolaştırarak değerli havamı çalıyor. Genç kızın cam gibi gözlerine bakıyor, dudaklarından kan fışkırmasını çaresizce izliyorum.

"Onu duydun, Crawford. Dışarı!" diye bağıır kaptan.

"Lütfen beni bırakma" diye ağlıyor, sesi kendi kanında boğuluyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Söz veriyorum." Hızlı hareket etmem gerektiğini bildiğimden, hızla maket bıçağıma uzandım ve emniyet kemerini kesmeye başladım.

"Crawford! Çık dışarı dedim! Bu lanet bir emirdir!"

Kaptanı görmezden gelerek görevime devam ediyorum, onu kurtarmaya çalışırken ellerim aciliyetten titriyor. "Seni buradan çıkaracağım Samantha, ama hızlı hareket etmeliyiz, tamam mı?"

"Tamam," diye karşılık verir, sesi fısıltıyı zor geçer.

"Hawke, bana yardım et!"

Austin zaten orada, belimin yanına çöktü. Kaptanın emirlerine kasten itaatsizlik ettiğini bile bile onu bu pozisyona soktuğum için kendimi kötü hissediyorum.

Emniyet kemerini kestikten sonra onu dikkatlice üzerime yatırdım ama acı dolu bir çığlık attığını duydum.

"Sakin ol, seni yakaladım."

Ben onu yakın tutarken Austin bizi dışarı sürüklüyor. Arabayı boşalttığımızda, yoğun ıslığı hissedebiliyor ve alevlerin gürültüsünü duyabiliyorum.

"Hadi, hadi, hadi!"

Onu göğsüme bastırarak arabanın aksi yönüne doğru koşuyorum. Yeterince uzaklaştığımda onu yere indiriyorum ve dudaklarından kan aktığını, nefes alış verişinin zorlaştığını görüyorum.

"Benimle kal Samantha." Göğüs kompresyonlarına başlıyorum ama her pompalamada benden biraz daha uzaklaşıyor. "Hadi ama!" Çılgınca atan kalbimi keder kaplamıştı.

Sağlık görevlileri beni yoldan çekene kadar durmadım, ama söz verdiğim gibi onu terk etmeyerek yanında kaldım. Ancak, hiçbirimizin yapabileceği bir şey yoktu. Otoyolda yanımda öldü, genç hayatı anlamsız bir seçim yüzünden kısa kesildi.

"Yemin ederim dostum, onu hiç görmedim. Bunun olmasını istememiştim."

Kafamı çeviriyorum ve polisleri tökezleyen pislikle konuşurken buluyorum. İşte o zaman duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim. Ayağı kalkıp ona doğru koştım, öfke damarlarımda acımasızca pompalanıyordu. "Seni orospu çocuğı!"

Austin, ben ona ulaşamadan beni yere sermek için orada. "Bırak gitsin. Bu onu geri getirmeyecek."

Belki de değıl, ama onun canını yakmak, ölümünden birkaç dakika önce hissettiğı acıya katlanmasını sağlamak beni çok daha iyi hissettirecek.

"Samantha!"

Çılgınca bir ses beni öfkemden kurtarıyor. Hem Austin hem de ben arkamızı döndüğümüzde pijamalı bir kadının Samantha'nın yerde cansız yattığı yere doğru koştuğunu görüyoruz, ancak sağlık görevlilerine ulaşamadan bir polis onu durdurmak için orada.

"Lütfen, bırak gideyim. O benim bebeğıim."

Polisin ona bir şeyler mırıldandığını izliyorum ve ona yıkıcı haberi verdiğini anlıyorum.

Dizlerinin üzerine çökerken en acı verici çığılık gecenin havasını deliyor. Onun yıkım çığılıkları hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacak.

Çoğı zaman insanlar bize kahraman diyor ama değıliz. Her zaman değıliz. Bazen elimizden gelenin en iyisi yeterince iyi değıldir ve kariyerimde ilk kez benimki de değıldi. Onu kurtaramadım. Şimdi, onun kanı ellerimi kaplıyor ve ruhumu sonsuza dek lekeleyecek.

BÖLÜM 17

Sam

Bir ses beni uyandırdı. Odamın sessiz karanlığında uzanıp dinliyorum. Sesi tekrar duyana kadar birkaç dakika geçiyor ve kapımda birinin olduğunu fark ediyorum.

"Bu da ne?" Mırıldanıyorum ve saate bakıp saatin sabahın üçü olduğunu görüyorum. Jase işte olduğu için kim olabilir diye düşünüp endişeleniyorum, o olmasa bile o olacağından şüpheliyim. Kavgamızdan beri hâlâ konuşmadık. Bu hatırlatma kırılgan kalbime acı veriyor.

Acaba Zoey mi, Chrissy'ye bir şey mi oldu diye düşünmeye başlıyorum ama bana ihtiyacı olsa mutlaka arardı.

Çekingen bir tavırla yataktan kalkıp ipek bornozumu giyiyorum, yorgun gözlerim yaşıyor. Adımlarımı sessiz atarak oturma odama doğru yürüyorum. Kapı tekrar çalınıyor, bu sefer daha yüksek sesle ve benden bir çığlık geliyor.

"Sam, benim. Aç kapıyı!"

Jase?

Sesindeki bir şey beni hızla harekete geçirdi. Kolu kavrayıp emin olmak için gözetleme deliğinden bakıyorum ve sonra kapıyı açıyorum. Karşılaştığım manzara kalbimin göğsümde acıyla sıkışmasına neden oluyor. Jase kollarını kapının pervazına dayamış, başı mağlubiyetle öne eğik duruyor. Yakışıklı yüzündeki sefalet beni ruhuma kadar çarpıyor.

Kaybolmuş gibi görünüyor...kırılmış.

"Jase, ne oldu? Neyin var?" Yaklaşıyorum, elim onun güçlü çenesini buluyor. Nemli yanağındaki sertlik, gürleyen kalbimin doğruca mideme inmesine neden oluyor.

Tek kelime etmeden kollarını bana doluyor ve ağzı şimdiye kadar hissettiğim en yıkıcı öpücükle benimkini çalıyor. Gözyaşları boğazımı yakıyor ama kavgamızdan beri ilk kez dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kollarım boynuna dolanıyor, onu kendime çekiyorum, ona sahip olduğum her şeyi veriyorum ve bunun onu bu kadar üzen şeyi ortadan kaldırmaya yeteceğini umuyorum. Beni ayağa kaldırıyor, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor ve beni odama taşıyor.

Saniyeler sonra sırtım yatakla buluşuyor, sert vücudu benimkini örtüyor. Bornozumun bağlarını çözüyor, iri elleri uyumlu saten atletimin ve şortumun yumuşak yüzeyini yumuşatmadan önce soyarak açıyor ve tenimde tüylerim diken diken oluyor.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor dudaklarıma, sesi gırtlaktan geliyor. "Bana sahipsin. Her zaman."

Acil ellerle birbirimizin giysilerini hızla çıkarıyor, ten tene, ruh ruha bağlanıyoruz. İçime girdiği an, parçalanmış dünyam yeniden bütün hissediyor. Bizden başka hiçbir şeyin önemi yok.

İniltisi yüzünün gömülü olduğu boynumda titreşiyor. "Seni çok özledim."

"Ben de. Hem de çok." İçimde mutlak bir mükemmellikle hareket ederken parmaklarım sırtının oluklarında kayboluyor, her vuruş bir öncekinden daha güzel bir şekilde yıkıcı.

Dudaklarını kulağıma götürmeden önce elmacık kemiğime yumuşak öpücükler kondurmak için yüzünü kaldırıyor. "Samantha," diye nefes alıyor. "*Benim Samantha'm.*"

Beni tamamen darmadağın eden sadece sesindeki sahiplenme değil, aynı zamanda içindeki inanç. Tutmaya çalıştığım hıçkırık beni parçalıyor, bu anın önemi sonsuza dek hatırlayacağım bir şey.

"Söyle, bebeğim."

"Senin Samantha'n," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Ben onunum; sanırım hep öyleydim, bunu bilmeden önce bile. Bu yüzden vermem gereken çok zor bir karar var çünkü bunu kaybedemem. Ne şimdi ne de hiçbir zaman.

Sevişmeyi bitirdikten sonra karanlıkta bana sarılıyor, ikimiz de sessiz kalıyoruz. Kelimeler şu an işe yaramaz. Öpüşmelerimiz. Dokunuşlarımız. Söylenmesi gereken her şeyi söylediler.

En azından şimdilik.

Yanağımın altındaki sabit kalp atışının sesi ve kollarının sıcak güvenliği beni uykuya geri döndürüyor. Ama tam kayarken, "Beni bırakma" diye fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirim.

BÖLÜM 18

Jase

Ertesi sabah uyandığımda, hayatımın geri kalanında her sabah uyanmak için her şeyimi verebileceğim bir meleğin yüzüyle karşılaştım.

Evet... O kadar boku yedim.

Önceki gecenin pişmanlığı hâlâ üzerimde ama nihayet yeniden nefes alabiliyorum ve bu yanımdaki kız sayesinde oldu. Beni içinde bulunduğum karanlık yerden çıkarabilecek tek kişi oydu. Soru sormadı. Ne olduğunu bilmesine gerek yoktu. Ama tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Ve oydu.

Yumuşak eli yüzümün yan tarafında duruyor, başparmağı çenemi okşuyor. "Günaydın," diye fısıldıyor.

Onun sıcak, çıplak bedenini kendime doğru çekiyorum. "Günaydın." "Dün gece hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Nereden başlayacağımı bilemezdim. Hayatımın, kesinlikle kariyerimin en kötü gecesi idi. Ama o kızın ailesininki kadar boktan olmadığını biliyorum. Annesini hatırlayınca göğsüm sıkışıyor. Meğer Samantha'nın işten eve gelmesini bekliyormuş ama geç kalıp telefonu açmayınca bir terslik olduğunu anlamış ve telefonunu takip etmiş.

Bazen teknoloji iyi bir şey değildir.

Yüzlerce telefon görüşmesi yaptım ama bu diğerlerinden daha anlamlıydı. Onun adı sadece içimdeki öfke ve pişmanlığı alevlendirdi ama aynı zamanda sahip olduklarım ve potansiyel olarak kaybedebileceklerim konusunda gözlerimi açtı.

Sonunda sinirli bir kaptan tarafından eve gönderildim, bu yüzden buraya geldim. Kariyerimi mahvetmediğime dua ediyorum. İşimi seviyorum ve kaptanıma saygı duyuyorum ama o arabadan

Samantha, onunla birlikte ölmek anlamına gelse bile. En azından denemek zorundaydım. Ne yazık ki, sonunda bir önemi kalmadı.

Sam yanan göğsüme bir öpücük kondurdu. "Bir duş alayım, sonra konuşuruz."

Konuşalım. Evet, konuşmamız gerek. Geçen geceyi kastettiğini varsayıyorum ama aklımda ağır basan konuşma, ona gitmesine izin veremeyeceğimi söylediğim konuşma. Onu kaybedemem. O başıma gelen en güzel şey ve bunu yüzlerce kilometre uzaktan yapmamız gerekse bile, onu kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Yataktan yuvarlanıyor ve yumuşak pembe bornozuyla korumaya almadan önce çıplak vücudunu inanılmaz bir şekilde görmemi sağlıyor. Dün gece üzerinden yeterince hızlı çıkaramadığım.

Doğrulup yatağın kenarına geçiyorum ve o uzaklaşmadan önce onu belinden kavrayıp yüzümü yumuşak karnına gömüyorum.

İnce parmakları saçlarımı karıştırıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, bebeğim. Sen yanımda olduğun sürece iyiyim."

Kolları boynuma dolanıyor ve ben onu bırakmadan önce birkaç dakika daha bana sarılıyor.

"Çabuk olacağım," diye söz veriyor, banyoya girip kapıyı arkasından kapatmadan önce.

Duş açılırken ona katılmayı düşünüyorum ama karar veremedim kapı çalınıyor. Kot pantolonumu çekiştirerek gömleğimi yerden aldım ve odadan çıktım. Kapıyı açarken başımın üzerine atıyorum ve kapının diğer tarafında kimin olduğunu gördüğümde donup kalıyorum.

Lanet olsun.

Kesinlikle beklediğim ya da görmek istediğim biri değil, özellikle de şu anda.

Şok olmuş ifadesi sadece bir saniye sürüyor, sonra gözleri içimde kaynayan aynı nefretle daralıyor. "Yani, bu doğru. Kız kardeşim aylak aylak dolaşıyormuş."

Bir şey hissetmediğimde kapının pervazına yaslanıyorum ve aklıma gelen ilk nefret dolu şeyi söylüyorum. "Ödeşmenin er ya da geç olacağını bilmen gerekirdi Evans."

Yumruğu çenemin yan tarafıyla birleşmeden önce sözlerimden pişmanlık duymaya fırsatım olmuyor, acı başımda patlıyor. Ben de karşılık verdim.

Yıllar boyunca biriken öfke ve kızgınlık taşıyor, ikimizi de intikamdan başka bir şeye boğmuyor.

*

Sam

Duşa girmeden önce kapımın çalındığını düşünerek suyu kapatıyorum. Bornozumu tekrar üzerime geçirip banyodan çıkıyorum. "Jase, kapımda biri mi var?"

"Yani, bu doğru. Kız kardeşim aylak aylak dolaşıyormuş."

Koridora çıktığımda ayaklarım titriyor; Sawyer'ın küçümseme dolu sesi kalbimi yerinden oynatıyor.

Aman Tanrım. Burada ne işi var?

"Ödeşmenin er ya da geç gerçekleşeceğini bilmen gerekirdi Evans."

İrkiliyorum; sözleri kızgın bir demir gibi ruhuma acıyla çarpıyor. Nefes alamıyorum, dizlerim güçsüzleşiyor.

Bunu nasıl söyleyebilir?

Jase'in geriye doğru sendelediğini ve kardeşimin tüm gücüyle üzerine geldiğini gördüğümde acı dolu sisten sıyrılıyorum.

"Sen öldün, Crawford!"

Jase onunla kafa kafaya çarpışır, ikisi de öfkeyle yere yığılır ve birbirlerine darbe üstüne darbe indirirler.

"İkiniz de hemen kesin şunu!" Mutfak masamın önünde boğuştukları yere doğru koşuyorum, yumrukları sert ve hızlı bir şekilde vuruyor. "Lütfen durun!" Birbirlerini öldüreceklerinden korkarak hıçkıra hıçkıra bağıriyorum.

Etrafımda onları parçalamama yardımcı olacak bir şey arıyorum ve gözlerim mutfak lavabosuna bağlı püskürtücüye takılıyor. Uzanıp soğuk musluk suyunu açıyorum, sonra hortumu gidebildiği yere kadar çekip kolunu sıkıyorum.

İkisinin de üzerine soğuk su yağıyor.

"Ne oluyor lan?" Sawyer bağıriyor.

Bu bana ihtiyacım olan saniyeyi veriyor. Hızla hareket ederek Sawyer'ın gömleğini kaptım ve aynı anda Jase'i iterek kendimi

Birbirlerine ulaşmak için beni geçmeyeceklerini biliyorlar.

"Sizin neyiniz var böyle?" Öfkeli gözyaşları dökülme tehdidinde bulunuyor ama bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğim iki adam arasında gidip gelirken onları cesurca tutuyorum. Biri bile bile kalbimi kırdı. "Sawyer, odama git," diyorum ona ama bakışlarım henüz gözlerimin içine bakmayan Jase'e odaklanmış durumda.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Ona döndüm, acımı ve öfkemi görmesine izin verdim. "Ya odama girersin ya da gidersin ve bir daha asla geri dönmezsin."

İkimiz de ciddi olduğumu biliyoruz. Ciddi olmadığım şeyleri söylemem. Çenesi geriliyor ama beni dinleyecek kadar akıllı ve kapıyı arkasından çarparak isteksizce odadan çıkıyor.

Dikkatimi tekrar Jase'e veriyorum ve patlamış dudağındaki kanı silmesini izliyorum. "İntikam mı, Jase? Gerçekten mi?" Kırıcı sözleri tekrarlarlarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Öyle demek istemedim," diyor, nefesi sert ve öfkeli. Ama yine de bana bakmayı reddediyor, gözlerini yere dikeyor.

"O zaman neden söyledin?" Şak diye söyledim.

Gözlerini nihayet benimkilere dikeyor ve pişmanlık görürken aynı zamanda büyük bir öfke de duyuyorum. "Çünkü ondan nefret ediyorum ve hep edeceğim. Bu asla değişmeyecek, Sam!"

Sözleri zaten yaralı olan kalbimi parçaladı ve güzel bir gelecek olabilecek şeyi sona erdirdi. Daha birkaç dakika önce kalmaya karar vermişim çünkü onu ayrılamayacak kadar çok seviyordum ama bunun bir önemi yoktu. Artık bir önemi yok. Damarlarında benimle aynı kanı taşıyan kardeşime karşı olan bu kan davasının peşini asla bırakmayacak.

"Ben de senden nefret ediyorum, pislik!" Sawyer kapının diğer ucundan bağırıyor. Başımı sallayarak yanan boğazımı geçip yutkunuyorum. "Çık dışarı."

"Sam..." diye başladı ama sonra vazgeçti. "Çık dışarı dedim!"

Sonunda kapıya doğru ilerlemeden önce gözleri yalvaran ama kararlı bir şekilde benimkileri tutuyor. "Özür dilerim. Seni asla incitmek istemedim."

Gözlerimi kaçırıyorum, onun hayatımdan sonsuza dek çıkıp gitmesini izleyemiyorum. Kapının kapanma sesi, parçalanmış kalbime son çiviye çakıyor. İki elimle ağzımı kapatıyor, göğsümdeki dayanılmaz acıyla nefes almaya çalışıyorum.

Yatak odamın kapısının tık sesini duyuyorum ve kardeşimin varlığını hissediyorum. Bulanık bir bakışla, benimkiyle aynı renkteki yeşil gözlerine bakıyorum ve beni boğan tüm duygulara ek olarak onlarda çok fazla ihanet görüyorum.

"Nasıl öğrendin?" Ben sordum.

"İsimsiz telefon görüşmesi." Sesi gergin, görüldüğü kadar öfkeli.

Başımı sallıyorum, kim olduğuna dair oldukça iyi bir fikrim var.

İşgüzar kaltak.

"Düşündüğünüz gibi değil."

"Bence öyle," diyor. "Kendi kız kardeşim lanet olası düşmanla yatıyor."

Başımı kaldırıyorum, öfkem acımı bastırıyor. "Bu seninle ilgili değil, Sawyer!"

"Bunu nasıl söylersin? Bunun benimle çok ilgisi var." "Hayır, ilgisi yok.

Bu benimle ve duygularımla ilgili. Onunla yaşadığım şey seninle hiçbir ilgisi yok!" Bağırarak karşılık veriyorum ama öfkem hızla yıkıma dönüşüyor. "Onu seviyorum ve onun da beni sevdiğini sanıyordum." İçimde tuttuğum hıçkırık sonunda serbest kalıyor. Dudaklarımdan yuvarlanıyor ve o kadar acı verici ki nefesimi kesiyor.

Sawyer'ın sert ifadesi yumuşuyor. Öfkeli bir küfürle yaklaşıyor, ben omzunda hıçkırırken beni koruyucu kollarıyla sarıyor, acı ve ıstırap gözyaşları gömleğini ıslatıyor.

"Eve gel Sam," diye mırıldanıyor başımın tepesine doğru. "Seninle ilgileneceğiz."

Home.

Jase ile sonunda bulduğumu sandığım bir şey, ama yanılmışım. Bu düşünce beni daha çok ağlatıyor. Burada benim için hiçbir şey kalmadı.

Artık değil.

BÖLÜM 19

Jase

Morarmış bir göz ve şişmiş bir çeneyle, geçen gece beni eve gönderdiği zamanki kadar kızgın görünen kaptanımın karşısında oturuyorum.

Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi, "Berbat durumdasın," diyor.

Tüm dünyam darmadağın oldu. Öfkemin ağzımdan kaçmasına izin verdiğim için sevebileceğim tek kızı kaybettim ve şimdi muhtemelen hayatımı uğruna harcadığım kariyerimi kaybedeceğim.

Hırpalanmış yüzümle ilgili daha fazla ayrıntıya girmiyor ve doğrudan konuya giriyor. "Geçen gece emirlere itaatsizlik ederken aklından ne geçiyordu?"

"Özür dilerim," diye özür diliyorum ama zayıf bir özür. "Öyle misin?"

Sessizlik havada asılı duruyor, yalan boğazımda düğümleniyor ama yapamıyorum. "Hayır, değilim. Dürüst olacağım ve sana bunu tekrar yapacağımı söyleyeceğim."

"Cehenneme kadar yolun var! Kuralları biliyorsun, Crawford."

"Kuralları siktir et!" Tersliyorum. "Bu kurallara ne pahasına uyuyoruz, Yüzbaşı? Bana benimle aynı şeyi yapmayacağını söyleme. Onu o lanet arabada bırakmazdın ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Koltuğuna geri yaslanarak rahatlıyor. "Belki değil, ama bu doğru karar olduğu anlamına gelmez. Onun başaramayacağını bildiğin halde kendini ve Hawke'ı tehlikeye attın."

"Evet, ama en azından elimden gelen her şeyi yaptım." Başımı sallıyorum, anılardan kurtulmaya çalışıyorum. "Yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Yaşadığım sürece o görüntü peşimi bırakmayacak. Onu orada bırakmış olsaydım asla bilemeyecektim ve kanı üzerimde olacaktı. Bununla yaşayamazdım, Kaptan. Onunla birlikte ölmeyi tercih ederim."

Yüzünde kasvetli bir ifadeyle bana bakıyor. "Dinle, benim gözetimimde kimsenin ölmesini ben de istemiyorum ama bazen en iyi çabalarımıza rağmen hepsini kurtaramayız. Düşüncesizce bir karar verdin ve sadece

Kendinizi riske atıyorsunuz ama Hawke'yi de. Hayat kurtarmak istiyoruz ama kendi hayatımız pahasına değil. Eğer ölürseniz kimseye yardım edemezsiniz."

"Haklısın," diye kabul ediyorum, olaya onun bakış açısından bakarak. "Umalım ki bundan sonra elimden gelenin en iyisi herkesi hayatta tutmaya yetecek kadar iyi olsun. Tabii işime devam etmeme izin verirsiniz."

Cevabından korkarak kendimi sıkıca tutuyorum. Bu işi kaybetmek şu anda kaldıramayacağım bir darbe daha olurdu.

"Tabii ki kalmana izin vereceğim. Sen ve o boktan arkadaşların elimdeki en iyilersiniz," diyerek sırtımmı sağladı. "Ama ben emir verdiğimde uyacaksın ve izin alacaksın."

"İhtiyacım yok. Ben iyiyim."

"Sen de öylesin. Şimdi bana yalan söylemeye başlama, Crawford. Berbat durumdasın ve bunu çok iyi biliyorsun."

Ağır bir nefes verdim. "Şu anda çalışmam gerekiyor, Kaptan. Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım var."

"Bu tartışmaya açık bir konu değil. Zaman ayır ve o kız arkadaşınla ne yapman gerekiyorsa yap. Aklın başına gelene kadar buraya dönmeni istemiyorum."

"Artık bir kız arkadaşım yok. Bu yüzden çalışmaya devam etmek istiyorum," diyorum ona, göğsüme dolan acıdan dişlerim gıcırdıyor.

"Neden olmasın?"

Sessiz kalıyorum, şu anda ya da hiçbir zaman bu konuda konuşacak havada değilim. "Bak, sana bir şey söyleyeceğim. bana söyledi. Ama birine bundan bahsedersen, bunu inkar ederim.

Anladın mı?" Başımı salladım, merakım arttı.

"Size her zaman kadınları unutun ve bir köpek alın dediğimi biliyorum. Bazen bu doğru yoldur. Ama diğer zamanlar... değil. Bazı kadınlar baş ağrısına değer, inanın bana, biliyorum. Benim de bir tane vardı ve her şeyi berbat ettim," diyerek beni şaşırtıyor. "O kızı iyi tanımıyor olabilirim, sadece birkaç kez karşılaştım ama herkes senin kibirli kıçının ondan daha iyisini bulamayacağını bilir."

Çünkü dışarıda ondan daha iyi kimse yok.

"Eğer gitmesine izin verersen, benim gibi alaycı bir pislik olursun ve tüm yanlış kişilerle evlenirsin. Güven bana. Bunu istemezsin."

Bu kadar kolay olup olmadığını merak ederek sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Bu sefer beni affetmesi için çok fena çuvalladığımdan endişeleniyorum. Ama en azından denemek zorundayım, yapamam.

Onsuz hayatta kalamazsın ve hiçbir köpek bunu yapamaz.

İçimde yeni keşfedilmiş bir umut alevleniyor ve beni ayağa kaldırıyor.
"Teşekkürler, Kaptan."

Ona elimi uzatıyorum ve o da bu jeste sıkı bir tokalaşmayla karşılık veriyor. "Bir şey değil. Şimdi git buradan ve kışını yırt. Ve çiçeklerini al. Yardımı olur."

"Tanrım, annem gibi konuşuyorsun."

Homurdanıyor. "Unutma, birine söylersen inkar ederim." "Merak etme. Tek kelime etmem," diye söz veriyorum sırtarak.

Ofisinden ayrılıp karakoldan ç ı k a r k e n Cam peşimden koşarak geliyor. "Crawford, bekle."

Kahretsin!

Ona dönüyorum, onun ve diğer herkesin telefonlarına çıkmadığım için azar ışıtmeyi bekliyorum ki şu anda bunu dinleyecek vaktim yok.

"Ne oldu lan? Seni aramaya çalışıyorduk."

"Biliyorum. Özür dilerim. Dinle, her şeyi sonra açıklayacağım. Şu anda konuşamam. Sam'i görmem gerek."

"Umarım hâlâ oradadır."

Hızlı adımlarım sendeliyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dün gece Evans'ı gördüm. Bugün Sam'i eve götüreceğini söyledi."

Panik beni sert ve hızlı bir şekilde vuruyor, kulaklarıma kan hücum ediyor. "Ne?" Onu yanlış duyduğuma dua ederek boğuldum.

"Bu yüzden sizi aramaya çalışıyorduk." "Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Bugün dedi ama-"

Gerisini duymak için zaman kaybetmiyorum ve son sürat kamyonuma koşuyorum. Ağır adımlarla dairesine koşuyorum ve buraya gelmem gereken sürenin yarısı kadar bir sürede varıyorum.

Ayaklarım kaldırımı dövüyor, binaya doğru koşarken her adımımı aciliyetle atıyorum, dışarı çıkarken bir çiftin yanından kayarak geçiyorum. Asansörden vazgeçip daha hızlı olacağını bildiğim için merdivenlerden yukarı koşuyorum.

Kapısına ulaşıp ulaşmaz sert bir yumrukla vuruyorum. "Sam, bebeğim. Benim. Aç kapıyı."

Bir şey bulamayınca kolu deniyorum ama kilitli olduğunu görüyorum. Tam kırmak üzereydim ki yaşlı bir komşu kafasını uzattı. "Kusura bakma tatlım,

Onu kaçırdın. O çoktan gitti."

Dehşet göğsümü kavlıyor, etrafımdaki değerli havanın her zerresini çalıyor. "Ne kadar zaman önce?" Onları havaalanında yakalamayı umarak, vazgeçmeyi reddederek soruyorum.

O gidemez.

"O ve yakışıklı kardeşi bu sabah erkenden ayrıldılar. Nakliyeciler yarın gelecek. Onları içeri alacağıma dair ona söz verdim," diye açıklıyor gülümseyerek, az önce tüm dünyanın başıma yıkıldığından habersiz. "Sen Jase olamazsın, değil mi?"

Başımı sallıyorum, beni boğan kederden sesimi çıkaramıyorum.

"Bir saniye. Senin için bir şeyim var" diyor ve içeri girmeden önce kayboluyor.

Biraz daha dik duruyorum, göğsümde yenilenen bir umut alevleniyor.

Bir süre sonra elinde bana gönderilmiş mühürlü bir zarfla döndü. "Gelip gelmeyeceğinizden emin değildi ama gelirsiniz bunu size vermemi istedi. Eğer gelmezsen sana postalamamı istedi."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, sesim hırıltılı.

O içeri çekilince zarfı açtım ve katlanmış bir mektupla birlikte dört bin dolarlık bir çek çıkardım.

Jase,

Bunu bir mektupta söylediğim için ne kadar üzgün olduğumu asla bilemezsiniz, ancak sizinle yüzleşseydim söylenmesi gerekenleri söyleyemeyeceğimden endişeleniyorum.

Dürüst olmak gerekirse, birlikte olduğumuz süre boyunca bizi hiç geçici olarak düşünmedim ve farklı bir sonuç için dua ettim. Gerçek şu ki, sana delicesine aşık oldum.

Mükemmel bir dünyada, sen ve kardeşim aranızı düzeltebilirdiniz çünkü ikiniz de beni birbirinizden nefret ettiğinizden daha çok seviyorsunuz, ancak şimdi bunun asla gerçekleşmeyeceğini anlıyorum ve bunu kabul etmek zorundayım. Bu birini ya da diğerini seçmekle ilgili değil, bunu asla yapamam ama sevdiğim insanlardan nefret eden biriyle birlikte olamam. Sana olan sevgim ne kadar derin olursa olsun, bu intikam eninde sonunda kalbimi kıracaktı.

Zaten var.

Bu parayı kabul etmeni istiyorum. Bisiklet sürtüğü ve benim aramdaki açık arttırma savaşı senin sorumluluğunda değil ve bu şimdiye kadar harcadığım en iyi dört bin dolardı. Children's Miracle Center için ama her şeyden çok seninle geçirdiğim zaman için.

Seninle geçirdiğim zamanın bir saniyesini bile unutmayacağım. Keşke Madam Raman ya da senin "Madam Juju" dediğin kişi haklı olsaydı ve sonsuza kadar birlikte olabilseydik.

Özellikle yangınlarla mücadele ederken ve dağlardan atlarken kendinize dikkat edin ve güvende olun.

Her zaman sevgiyle,

Sam, Mantıklı Sam, Çılgın Sam, Peaches, ve...Samantha.

*

Hızlı süzülüşlerime devam edip bir tokat atışı daha yaparken ter yüzümden aşağı damlıyor ve yakıcı pişmanlıkla karışıyor.

Yıl boyunca buzun olduğu bir hokey kasabasında yaşamak kesinlikle bir avantaj. Pist şu anda olmak istediğim tek yer. Hayatımın büyük bölümünde ikinci evim oldu. Burada kendimi kaybedebilir ve takımımınla birlikte olmaktan ve kazanmaktan başka hiçbir şeyin önemli olmadığı zamanlara geri dönebilirim. Bu, üzüntülerimi bir şişe Jack'te boğmaktan çok daha iyi. Ancak bu düşünce her geçen saniye daha da cazip geliyor, göğsümdeki yanma hissini hafifletecek herhangi bir şey.

Ne kadar zamandır burada olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Şu anda zamanın, tıpkı bende iz bırakan kızın tatlı anıları gibi, sonradan akla gelen bir şey olmasını istiyorum.

Kaybettiğimin aynısı çünkü ben bir aptalım. Hayatımda bir sürü aptalca şey yaptım ama onu kaybetmek en aptalcası olmalı.

Tahtalar boyunca kayarak kalenin arkasına geçiyorum ve kalenin etrafından dolanarak pakı sağ üst köşeye bir bilek vuruşuyla gönderiyorum.

Tek bir alkış dikkatimi locaya çekiyor ve babamı tahtalara yaslanmış beni izlerken buluyorum. Bu görüntü beni babamın takımına koçluk yaptığı çocukluğuma götürüyor.

Ona doğru patenle kayarak açık kapıdan geçiyorum ve bankın üzerine çöküp su şişemi alıyorum. Soğuk sıvıyı yüzüme fişkırtıyorum.

Yüzümü onunla ıslatmadan önce kavrulmuş boğazımı.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" Yorgunluktan nefesim kesilmiş bir halde soruyorum.

"Joe beni aradı, saatlerdir burada olduğunu söyledi," diyor, burada benden daha uzun süredir çalışan pist görevlisinden bahsederken. "Ayrıca epey morardığını da söyledi." Daha iyi görebilmek için eğiliyor. "Görüyorum ki palavra atmıyormuş."

Evet ve hala çok acıyor. O piç kurusunun müthiş bir sağ kroşesi var. Ama bu acı göğsümdekiyle kıyaslanamaz bile.

"Demek ikiniz sonunda ayrıldınız, ha?"

Sawyer'la olduğunu nereden bildiğini merak ederek ona bakıyorum.

"Cam de beni aramış olabilir," diye itiraf ediyor yanıma otururken.

Rakamlar. İşgüzar piç.

"Peki, kim kazandı?"

Omuz silkiyorum. "Yüzünün neye benzediğini görmedim ama Sam'in onunla birlikte gittiğini düşünürsek kaybettiğimi söyleyebilirim."

Aramızda uzun bir sessizlik anı uzanıyor ve gözlerinin yüzümün yan tarafını yaktığını hissediyorum ama bakışlarımı ileriye odaklıyorum.

"Onun için savaşmayacak mısın?"

"Uğruna savaşacak bir şey yok. Başka bir eyalete taşındı ve geri dönmeyecek." Bu sözleri yüksek sesle söylediğimde göğsümdeki yakıcı acı tüm vücuduma yayılıyor.

"Yani, pes edeceksin. Öylece?" "Fazla seçeneğim yok."

"Her zaman bir seçeneğin vardır, Jase."

Başımı salladım. "Hayır. Bu sefer olmaz. Onun için savaşacak olsam bile, buraya geri taşınmasını istemeyeceğim. Ailesine daha yakın olmak istiyor ve ben bunu ondan almayacağım."

"O zaman ondan bunu isteme."

Sonunda bakışlarıyla karşılaşıyorum, kaşlarım kızgınlıkla çatılıyor. "Ne yani, oraya taşınmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Bir ara bu fikri aklımdan geçirmediğim değil ama bu, veda bile etmeden gitmesinden önceydi. Bunun için onu gerçekten suçlayamam. Ben de kendime veda etmezdim.

"Onu seviyor musun?" Ben cevap vermeden elini kaldırıp beni savuşturuyor. "Buna cevap vermeden önce uzun uzun düşün. Sana onu sevip sevmediğini sormuyorum."

Onu önemsiyorsun. Ben sana ona aşık olup olmadığını soruyorum. Arada bir fark var. Onun için ölür müsün? Onu mutlu etmek için her şeyi yapar mıydın?"

Bu, düşünmeme gerek olmayan bir cevap çünkü bunu hep biliyordum. "Evet. Onu seviyorum. Onu tanımadan önce de sevdiğime eminim." Kulağa ne kadar saçma geldiği umurumda değil; gerçek bu.

Başını sallar. "O zaman gitmesine izin verme oğlum. Ona dünyayı ver. Onu mutlu etmek için her şeyi yap ve buna kardeşiyle olan bu rekabeti bitirmek de dahil. Muhtemelen John'un ve benim hatam olduğunu bildiğim bir şey. Sanırım kendi duygularımız size de bulaştı çocuklar."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Onun hakkında yanıldığını mı söylüyorsun?" "Kesinlikle hayır. O kibirli bir pislik," diyor. "Ama ona saygı duyacağım çünkü

Eğer kızını seviyorsanız ben de severim... Ne de olsa biz Crawfordlar sadece en iyileri seçeriz çünkü biz en iyileriz."

Sırıtiyorum ama bu fikri düşünürken hızla ayılıyorum.

Arkadaşlarımı, ailemi ve bildiğim tek evi terk etmek berbat olurdu ama onu bir daha asla görememe düşüncesi kadar değil. Bu çok daha berbat.

Kaptan gitmemden ne kadar nefret etse de, yakınlardaki bir istasyona taşınmama yardım edeceğini biliyorum. Ve çocuklar Sam'in buna değdiğini bildikleri için anlayış göstereceklerdir. Geriye sadece bir kişi kalıyor.

"Annemin bunu onaylayacağından şüpheliyim," diyorum.

"Onun için endişelenme. Başlarda zor olacak ama onunla ilgilenmek için yanında olacağım. Sen ziyarete geleceksin, biz de oraya geleceğiz."

Homurdanıyorum. *Onu da kaldırıp hareket ettirirse hiç şaşırmam.*

"Güven bana oğlum, anlayacaktır çünkü benim de onun için aynı şeyi yapacağımı biliyor. Onu mutlu etmek için her şeyimi veririm ve o da senden daha azını beklemiyor."

Haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum.

"Peki, ne yapacaksın?" diye soruyor. "Savaşacak mısın yoksa pes mi edeceksin?"

Bakışlarıyla bir kez daha buluşuyorum, kararlılık damarlarımı yakıyor. "Savaş."

Ve kazanana kadar durmayacağım.

BÖLÜM 20

Sam

Ben kırık bir kalple yaşamaman mümkün olduğunun kanıtıyım. Günlük işlerinize devam etmek ve sadece hayatın yarısını ve nefesin yarısını alıyor olsanız bile zorlamaya devam etmek.

Bunu son dört gündür yapıyorum, ama kalbimin özlemine bakınca bunun sonsuza kadar sürdüğünü sanırsınız. Her sabah uyandığımda ruhumun paramparça olmuş parçalarından bazılarının onarılmış olmasını umuyorum, ama onarılmadılar.

Korkarım bir daha asla bütün olamayabilirim, beni tamamlayan adam olmadan olmaz.

Ben.

Annem yatak odamı düzenlerken ben de yatak odamdaki son kutuyu karıştırıyorum.

mutfak. Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, üzerinde tek bir şeftali tılsımı olan bilekliği buluyorum. Onu alıp bileğime takarken kalbim duracak gibi oluyor.

Bu uzun zamandır birinin benim için yaptığı en güzel şey, Jase.

Bu çok üzücü, Peaches. Her gün böyle şeyleri hak ediyorsun.

Çelik bir mengene kırık kalbimi kavıyor ve bugün için uzak tutmayı başardığım gözyaşları bir intikamla serbest kalıyor.

"Sam, tatlım, nereye..." diye devam ediyor annem ve odamın hemen içinde duruveriyor.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı saklamaya çalışmadan ona bakıyorum. Şu anda ona çok ihtiyacım var.

"Ah, Sammy." Sesindeki hüznün göğsümü kavrayan acıyı yansıtıyor. Elinde ne varsa bırakıp koşarak yanıma geliyor ve beni kollarına alıyor. "Tatlım, konuş benimle. Son birkaç gündür seni bu kadar üzgün görmek kalbimi kırıyor."

"Onu çok özlüyorum," diye ağlıyorum, kırık hıçkırıklarımın arasından kelimeleri güçlkle çıkarabiliyorum.

"Kim, tatlım? Grant mi?"

Son birkaç ay hakkında hiçbir fikri olmadığını hatırlayarak yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. "Hayır. Jase Crawford."

Bana bakmak için geri çekilmeden önce şaşkınlıkla sertleşiyor. "Sana anlatmadığım o kadar çok şey var ki anne."

Yüz ifadesi yumuşar. "O zaman şimdi söyle. Lütfen Sam. Senin için burada olmama izin ver."

Başımı salladım, zamanın geldiğini biliyordum ve en baştan başladım. Ona Grant ve aramızdaki değişken ilişki hakkında her şeyi anlattım ve hiçbir şeyi saklamadım, istismarı bile.

"Hayır, Samantha." Bana ilk vuruşunu anlattığımda ağzını kapatıyor ve çaresizlikten yükselen hıçkırıkları bastırıyor.

"Çok özür dilerim."

Beni tekrar kendine çekiyor, rahatlatıcı kolları kırık parçalarımı bir arada tutuyor. "Üzülme. Üzgün olan benim. Babanı dinlemeliydim. Bir şeylerin doğru olmadığını biliyordu. Ben sadece... Böyle biriyle kalmak şöyle dursun, bunu bizden saklayacağını bile düşünmemiştim." Utanç ve aşağılanma, yakıcı pişmanlıkla karışıyor. "Ben de," diye sessizce itiraf ediyorum. "Ama o iyiydi anne. Her zaman ne söyleyeceğini bilirdi ve Nereye saldıracığımı. Sanırım kendi güvensizliğim düşündüğümünden daha derinmiş."

Bana bakıyor, yıkılmış gözyaşları yanaklarını boyuyor. "Ne konuda güvensiz hissediyor olabilirsin ki?"

Kıskanç ya da küçük görünmeden bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için yutkunuyorum ama elimden gelenin en iyisini yapıp Jesse ve Sawyer'a kıyasla kendimi hep nasıl hissettiğimi anlatıyorum. "Beni yanlış anlama, onları seviyorum ve ıslık ıslık parlamalarını seviyorum. Keşke ben de onlar gibi olabilseydim."

"Oh, Sam." İnce elleri ıslak yanaklarımı çerçeveleyiyor. "Beni dinliyorsun. Tanıdığım herkes arasında en güzel ruha sahip olan sensin. Bazı şeyleri kardeşlerinden farklı hissediyorsun, hep öyle hissettin ama bu bir zayıflık değil. Bu senin gücün. Bu senin kim olduğun" diyor ve benim için farklı bir bakış açısı getiriyor. "Tüm bebeklerimi tek bir çatı altında tutabilseydim tutardım ama Jesse ve Sawyer bunu asla kabul etmezdi," diye ekliyor, hüzünlü dudaklarına yumuşak bir gülümseme geliyor. "Bu yüzden onları kalbime yakın tutuyorum. Ama sen Sammy, seni kollarımda tutmama izin verdin ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezsin. Sensiz geçen son birkaç ay bana işkence gibi geldi. Seni çok özledim. Hepimiz özledik."

"Ben de sizi özledim çocuklar," diye ağlıyorum.

Beni kendine yakın tutuyor, rahatlatıcı elini saçlarımda gezdiriyor, bu her zaman sevdiğim bir şeydir. "Bana Jase'den bahset."

Sadece adını duymak bile kalbimin yeniden kırılmasına neden oluyor. Geri çekilerek akan gözyaşlarımı siliyorum, sonra derin bir nefes alıyorum ve bana yardım etmek için araya girdiği ve Grant'in yüzünü kırdığı geceden başlayarak çok erken biten yolculuğumuzun hikayesine başlıyorum.

"Güzel. O piç kurusu çok daha fazlasını hak ediyor," diye feryat ediyor, acısının bir kısmı şimdi öfkeye dönüşüyor.

Başımı sallıyorum ama devam ediyorum, artık Grant'e odaklanmak istemiyorum ve Jase ile yaşadığım tüm anları onunla paylaşıyorum. Randevu açık artırmasından yamaç paraşütü deneyimimize ve hatta şeftali ağacına takılmak gibi aptalca bir hareketime kadar. İkimizin de güldüğü bir şey.

"O inanılmaz biri anne, bildiğimden çok daha fazlası. Bana hiç hissetmediğim şeyleri, hissedebileceğimi bilmediğim şeyleri hissettirdi."

"Ona aşıksın," diyor yumuşak bir gülümsemeyle.

"Evet, ama bundan çok daha fazlasını hissediyorum. Bilmesem onu başka bir hayatta sevdiğime yemin edebilirim," diye itiraf ediyorum Madam Raman'ı düşünerek.

"Belki de yaptın."

Verdiği yanıt beni şaşırttı. "Geçmiş yaşamlara inanıyor musun?"

Omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Tanrı'ya ve cennete inanıyorum ama bilmediğimiz pek çok şey var Sam. Açıklanamayan ama hissedilebilen şeyler. Birini çok sevdiğinde, kalbin onu asla unutmaz. Kaç hayat yaşarsam yaşayayım ya da ne kadar zaman geçerse geçsin babanı asla unutmayacağımı biliyorum."

Bunun doğru olduğunu bilerek gülümsüyorum. "Babamla aranızdaki şeyi ben Jase'le yaşadım," diyorum ona sessizce. "Öyle olduğunu biliyorum. Asla başka birini onu sevdiğim gibi sevmeyeceğim."

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor, gülümsemesi soluyor. "Ne oldu?"

"Sawyer geldi."

"Ah canım," diye iç geçiriyor. "Sanırım morarmış gözün kaynağı bu, ha?"

Başımı sallıyorum, birbirlerine vurdukları yumrukları hatırlayınca içim acıyor. "İkisinin de hatası vardı. Gerçekten incitici şeyler söylediler."

"Sawyer'ın bu işte parmağı olduğundan hiç şüphem yok. O çocuğun ağzı bazen sağduyusunun önüne geçiyor."

"Sanırım bunun eninde sonunda olacağını bilmeliydim ama..." Başımı sallayarak devam ediyorum.

"Ne?" diye soruyor.

"Birbirlerinden çok nefret ediyorlar anne," diye fısıldıyorum. "Babamla Bay Crawford'un da birbirlerine katlanamadıklarını unutmayalım. Jase ve ben en başından beri lanetlenmiştik."

Yumuşak bir nefes veriyor, eli benimkini kapatıyor. "Babanla Bay Crawford'un anlaşamamalarının gerçek nedenini bilmek ister misin?"

Gözlerim şaşkınlıkla onunkilere kayıyor. "Yani tüm bunların arkasında bir sebep mi var?"

Tereddüt ediyor. "Bir nedenden çok bir geçmiş gibi."

"Lütfen söyle bana," diye yalvarıyorum, her şeyi neyin başlattığını bilmek istiyorum.

"Lise yıllarına dayanıyor. Hem baban hem de Ben, okulun kalp atışları olarak adlandırabileceğin şeylerin özeti gibiydiler," diyor parmaklarını tırnak işareti olarak kullanarak. "İkisi de her zaman rekabetçi bir yapıya sahip olan kibirli sporculardı ama çoğunlukla iyi geçiniyorlardı. Ta ki aynı kıza aşık olana kadar."

Dudaklarım şok olmuş bir nefesle aralandı. "Yok artık!"

Başını sallıyor. "Onun dikkatini çekmek için çok mücadele ettiler, her zaman birbirlerine üstünlük sağlamaya çalıştılar. İşin en zor kısmı ise ikisinden de hoşlanıyor olmasıydı."

Farkına varmam uzun sürmedi. "Aman Tanrım, o sendin."

Hüzünlü bir gülümseme dudaklarını çatlatıyor. "Evet. Hâlâ kendimi çok değersiz hissettiğim bir şey," diye itiraf ediyor usulca.

"Buna inanamıyorum. Sen ve Bay Crawford." Başımı sallıyorum, hâlâ inanamıyorum.

"Çok fazla değildi. Sanırım sadece iki kez çıktık. Ben tipik uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı. Bir kızı en iyi şekilde etkileyebilirdi."

"Tıpkı oğlu gibi," diyorum gülümseyerek.

"Evet. Jase ona tıpatıp benziyor, tıpkı Sawyer'ın babana benzediği gibi."

Birbirlerine o kadar çok benzeyen babalar ve oğullar ki korkutucu. "Sanırım nasıl sonuçlandığını biliyoruz, ha?"

Başını sallıyor. "Ben'i önemsiyordum ama babana aşkıttım. O benim eksik parçamdı. Ben'i incittiğim için ne kadar kötü hissetsem de, kararımdan asla pişman olmayacağım. Doğru olan buydu. Hepimiz için."

Belli nedenlerden dolayı, babamı seçtiği için ben de mutluyum. "Sence Bay Crawford'un sana karşı hâlâ hisleri var mı ve babamla birbirlerine bu kadar düşman olmalarının nedeni bu mu?" diye sordum. Gerçi bu sözleri söylerken kendimi doğru hissetmiyorum.

"Oh, Tanrım hayır. İnan bana, öyle değil. Ben, Elise'i benimle ilgilendiğinden çok daha fazla seviyor. Bunu ona bakışından anlayabilirsiniz."

Buna katılıyorum. O gece yanlarında sadece birkaç dakika bulunmama rağmen, birbirlerini ne kadar sevdiklerini çok net görebiliyordum.

"Bunun rekabetle ilgisi var, başka bir şeyle değil. Baban Ben'in bana karşı bir şeyler hissetmesinden, Ben de babanın kazanmasından nefret ediyor. Hâlâ bu saçma kini sürdürmeleri ve bunun çocuklarımıza yansması beni kızdırıyor. Sawyer ve Jase arasındaki duyguların onlar yüzünden olduğundan hiç şüphem yok."

"Onlarla başlamış olabilir ama kesinlikle onlarla bitmedi. Bunu Stephanie yaptı," diye homurdanıyorum, onu düşündükçe kanım ısınıyor, özellikle de Sawyer'ı arayanın o olduğunu öğrendikten sonra. Sürekli bir şeyler başlatıyor.

Annemin yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi beliriyor. "Bunun için kardeşine bir tokat atabilseydim, atardım. Jase ya da değil, aptalca bir hareketti."

"Buna katılıyorum," diyorum ama o sırada öyle düşünse de düşünmese de bunun Jase için bir lütuf olduğunu kabul etmek zorundayım. "Sanırım hepsinin sahip olduğu rekabetçi doğayı anlayabiliyorum. Ne de olsa o sürtüğü yenmek için dört bin dolar ödedim."

Annem bir kahkaha patlatıyor, beni kendine çekerken kolunu omuzlarıma doluyor. "Ah evet, bunu dürüstçe söylüyorsun canım. Bu aile kaybetmekten nefret eder ama her şeyden çok istediğimiz şey için savaşıyoruz," diyor ve kahkahası yumuşayarak gülümsemeye dönüşüyor. "Ve görünüşe bakılırsa, paranızın karşılığını fazlasıyla almışsınız."

"Evet, yaptım," diye sessizce itiraf ediyorum, kalbim giderek ağırlaşıyor. "Ara onu Sammy. Konuş onunla."

Başımı salladım. "Yapamam anne. Duygularını gayet açık bir şekilde ifade etti. Kardeşimden bu kadar nefret eden biriyle birlikte olamam."

"Ona bir şans verin. Bir gecede unutulmayacak çok fazla geçmiş var ama bahse girerim, eğer yarım şans verilirse, bunu sizin için yapacaklardır."

Sessiz kaldım, kararsız hissediyordum. Birbirlerine nasıl saldırdıklarını görmedi.

"Sadece düşün tatlım," diyor. "Kalbini takip et, o seni doğru yöne götürecektir."

Sorun şu ki, kalbim bencilce her şeyi istiyor -onu ve ailemi- ama içten içe bunun mümkün olmadığını biliyorum. Bu yüzden şimdi yapabileceğimden emin olmadığım bir seçim yapmak zorunda kaldım.

BÖLÜM 21

Jase

Beyaz ve siyah iki katlı evin önüne park **ediyorum** ve kiralık kamyonetimden inmeden önce doğru adreste olduğumdan emin olmak için kontrol **ediyorum**.

Bir anda sıcak hava dalgasına yakalandım.

Tanrım, güneşi hiç böyle hissetmemiştim ve nem de yardımcı olmuyor. Yazları sıcak olur ama bu kadar değil, bu sıcaklık neredeyse boğucu.

Verandanın basamaklarını çıkarken ön kapı açıldı ve Bayan dışarı çıktı. Evans, sarkık bir güneş şapkası takıyor ve elinde bir sulama kabı taşıyor.

Beni görünce duraksıyor, gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Jase!"

"Bayan Evans," diye başımı sallayarak onu selamlıyorum. "Böyle habersiz geldiğim için özür dilerim ama sizinle ve Bay Evans'la birkaç dakika konuşabileceğimi umuyordum. Eğer o da buraladaysa..."

Şokun etkisi geçmeye başlamadan önce birkaç saniye daha bana bakıyor. "Elbette, lütfen içeri gelin." Tekrar içeri giriyor ve kapıyı benim için açık tutuyor.

"Teşekkürler." İçeri girdiğimde beni karşılayan soğuk hava patlaması için minnettarım. "Sanırım klima burada bir zorunluluk," diyorum, garip gerginliğin bir kısmını kırmaya çalışarak.

Bana kızınıninkini hatırlatan bir gülümsemesi var. Sam'in aile içinde kime çekmiş olduğunu görmek çok kolay. "Güney'de sıcaklık kesinlikle farklı ama buna alışma eğilimindesiniz."

Bildiğim iyi oldu.

Bir an bana bakıyor, yumuşak yeşil gözlerinde bir şey yanıp sönüyor, hemen ardından uzanıp çenemi tutuyor ve yüzümü yana çeviriyor. "Oğlum kadar kötü görünüyorsun."

Şu anda ne kadar utanmam gerekse de, o şerefsizin yara almadan kurtulmadığını bildiğim için ne kadar mutlu olduğumu da inkâr edemem.

"Aynı göz olduğundan bile eminim," diye ekliyor, soluk morluklarımı incelerken.

"Huh. Ne tesadüf."

Gülümsemesi sa malad ğını bildiğini gösteriyor ama neyse ki bana bunu söylemiyor. "John'u çağırayım. Çalışma odasında. Beklerken sana içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Ben iyiyim, yine de teşekk rl r."

Oturma odasını işaret ediyor. "Git ve otur. Birazdan size katılacağız."

Ayakkabılarımı çıkarıp pel ş deri koltuğa oturuyorum. Resmi oturma alanını inceliyorum ve yanımdaki sehpanın üzerinde duran aile fotoğrafını elime alıyorum, gözlerim hemen geçen hafta çok özlediğim kızı kayıyor. Işıl ışıl parlayan yeşil gözleri ve parlak gülümsemesi sanki tam karşımda duruyormuş gibi göğsümü delip geçiyor.

Birinin boğazını temizlediğini duyana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim.

"Kahretsin!" Resim elimden kayıyor ama yere düşmeden yakalayıp tekrar masanın üzerine koyuyorum. Ayağa kalkıp dönüyorum ve babamın ezeli d şmanıyla, aynı zamanda düşmanımın ve sevdiğim kızın babası olan adamla y zleşiyorum.

Sonuncusu önemli olan tek şeydir.

"Bay Evans," diye selamlıyorum onu, elimi uzatarak.

"Jase." Jestimi sert bir tokalaşmayla kabul ediyor ama ifadesi kasvetli kalıyor.

"Neden oturmuyoruz?" diyor Bayan Evans, kocasının elini tutup onu yanındaki koltuğa oturtmadan önce. "Sana bir şey getiremeyeceğimden emin misin, Jase? Kahve? Soda?"

"Ben iyiyim ama teşekk rl r." Karşılarına oturduğumda odayı garip bir sessizlik kaplıyor. "Eminim neden burada olduğumu merak ediyorsunuzdur."

"Sanırım bir fikrim var," diye yumuşak bir gülümsemeyle cevap veriyor, ancak aniden gözlerine giren hüzün parıltısını inkar etmek mümkün değil. "D n kızım la büyük bir konuşma yaptım. Beni pek çok konuda bilgilendirdi... Grant dahil."

" yle mi yaptı?" şaşkınlıkla sordum.

Başını sallıyor. İfadesindeki acıya bakarak, o piç hakkında her şeyi gerçekten bildiğini varsayıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum," diye fısıldıyor, çenesi titrerken

gözlerinde parlayan yaşları tutmak için savaşıyor. "Kalbim, birinin ona nasıl böyle zarar verebileceğini anlamakta zorlanıyor." Nefesi kesiliyor. "Onun bu kadar yalnız olduğunu bilmek beni öldürüyor." Son sözleri göğsüne bir yumruk gibi inen bir hıçkırığın üzerine düşüyor.

John bir kolunu ona doluyor ve onu kendine çekiyor, yüz ifadesi benim hissettiğim öfkenin aynısını yansıtıyor.

"Yalnız değildi. Yanında ben vardım," diyorum ona sessizce, kendi sesim hırçın ve çığ.

Bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Bana söyledi. Araya girip ona yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sen gelmeseydin o gece neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Keşke oraya daha erken varabilseydim. Başına gelenden çok daha fazlasını hak ediyor."

John'un öfkeli bakışları benimkilere takılıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Daha bitmedi. O orospu çocuğu ona dokunmanın bedelini ödeyecek."

Onun öfkesini anlayabiliyorum. O piçin ona vurduğunu her düşündüğümde içimde alevleniyor.

Catherine burnunu çekerek gözyaşlarını sildi. "Onun için yaptıkların bizim için çok şey ifade ediyor ve son birkaç ayın Sam için de çok şey ifade ettiğini biliyorum."

Son sözleri içime bir kez daha umut aşıyor. "Onlar benim için de çok şey ifade ediyor. Bu yüzden buradayım." Nasıl başlayacağımı bilemediğim için duraksıyorum. Sonunda en iyisinin doğrudan söyleyivermek olduğuna karar veriyorum. "Kızınıza aşığım ve ona evlenme teklif etmeyi planlıyorum."

Catherine'in gözleri şaşkınlıkla açılırken John'unkiler kısılır. "Evlilik," der, onaylamadığı her halinden bellidir. "Sence de bunun için biraz erken değil mi?"

"Öyle göründüğünü biliyorum efendim ama Sam'le aramızdaki şey söz konusu olduğunda zamanın bir önemi yok," diyorum ona dürüstçe. "Bildiğiniz zaman, bilirsiniz. Ve hiç kimseyi onu sevdiğim kadar sevemeyeceğimi biliyorum."

Catherine'in yüzünü kaplayan gülümsemeye bakılırsa, söylenmesi gereken doğru şey buydu. Ancak kocası hâlâ ikna olmuş görünmüyor.

"Dinle, Jase. Kızım için yaptığın her şeyi takdir ediyorum ama..." Başını sallıyor. "Onu daha yeni geri aldık ve olanlardan sonra ailesine yakın olmaya ihtiyacı var. Şu anda herhangi bir yere gitmesinin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Onu hiçbir yere götürmeye niyetim yok. Charleston İtfaiyesi'ne transfer edildim ve iki hafta içinde işe başlayacağım."

Catherine şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Buraya mı taşıniyorsun?" "Umarım. Bu Sam'e bağlı."

Suskun bir şekilde bana bakmaya devam ediyorlar.

Bunun umduğum gibi sonuçlanmadığını fark ederek derin bir nefes alıyorum. "Bak. Hatalar yaptım ama kızınızı seviyorum ve onu mutlu etmek için her şeyi yaparım. Senden sadece benim de onun hayatının bir parçası olmama izin vermeni istiyorum."

"Oh, Jase." Catherine ayağa kalkıyor, gözyaşları yine yüzünden aşağı akıyor. O bana doğru yürürken ben de ayağa kalkıyorum ve kollarını belime doladığında şaşırıyorum. "Bunun benim için anlamı çok büyük ve Sam için de öyle olacağını biliyorum."

"Umarım öyledir, ama ikinizin desteğinin daha da anlamlı olacağını biliyorum."

"Benimki de sende," diyerek göğsümdeki yükün bir kısmını kaldırıyor. Bu fikre hâlâ sıcak bakmayan kocasına bakıyor. "Onun için her şeyden vazgeçti John. Onu seviyor."

Sessizlik odayı dolduruyor, boş ifadesi beni her saniye daha da geriyor.

"Ya hayır dersem?"

Gerçeğe karar vermeden önce buna nasıl cevap vereceğimi sadece bir saniye tartışıyorum. "Yine de ona soracağım."

Homurdanıyor ama neyse ki dürüst olduğum için beni bayıltmıyor. "Endişelenmen gereken sadece ben değilim. Oğlum da var. Sammy onun ne düşündüğünü önemsiyor."

Başımı salladım. "Biliyorum ve üzerime düşeni yapmayı planlıyorum. Ailelerimiz arasında kötü bir geçmiş olduğunu anlıyorum, ama tüm saygımla söylüyorum efendim, bunun kızınız hakkında hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok. Sam'in iyiliği için umarım bunu geride bırakabiliriz çünkü ne olursa olsun onun için savaşmayı planlıyorum."

Catherine belimi cesaret verici bir şekilde sıkarak, "Aferin oğlum," diye övüyor.

"Sanırım bunların çoğunun suçlusu Ben ve benim," diye mırıldanıyor. "Ve o piçin suratını dağıtmış olman da yardımcı oluyor."

"Onu inciten herkesin suratını dağıtıyorum, buna ben de dahilim," diyorum ve kararını değiştirmesi için dua ediyorum.

Sırıtarak sonunda istediğim onayı verdi. "Ah lanet olsun, ona iyi davrandığın sürece benimle hiçbir sorunun yok."

Buraya geldiğimden beri tuttuğum nefesim ağır bir nefesle serbest kalıyor. "Teşekkür ederim, efendim. Ona iyi bakacağıma söz veriyorum."

"Bana henüz teşekkür etme. Hala uğraşman gereken bir oğlun var ve o kadar kolay çözülmeyecek."

"Sanırım göreceğiz, ben de oraya gidiyorum."

"Aman Tanrım," diye sinirli sinirli soludu Catherine. "Belki de onunla gitmelisin, John."

"Hayır." Öneriyi hemen reddediyorum. "Saygısızlık etmek istemem Bayan Evans ama bu Sawyer ve benim kendi başımıza yapmamız gereken bir şey."

İç çekti. "Tamam, ama siz çocuklar sakın olsanız iyi olur. Torunlarımın önünde kavga etmek yok."

"Kavga yok," diye söz veriyorum, tutabileceğimi umarak.

"Oğlumun asabi biri olabileceğini biliyorum. Bunu dürüstçe yapıyor," diyor ve John'a doğru bir bakış fırlatıyor. "Ama kız kardeşlerini, özellikle de Sam'i çok seviyor ve hepimiz gibi onun da mutlu olmasını istiyor. Bize anlattıklarını ona da anlatırsan eminim her şey yoluna girecektir."

Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım, ama beni öldürse bile deneyeceğim.

John sırtarak, "Dikkatli olun, evi silah dolu," diye ekliyor.

Harika!

*

Uzun zamandır sahip olduğum bir kini bırakmak, şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biri olabilir. Evans'la aramızdaki her şeyin ne zaman başladığını hatırlamaya çalışıyorum ama tam olarak ne zaman olduğunu bulamıyorum. Ondan hoşlandığımı hatırladığım bir zaman yok. Buzda ve buz dışında hep ters düştük.

Belki de babalarımız arasındaki geçmişin kendi rekabetimizde gerçekten önemli bir rol oynadığını fark etmemi sağladı. Ancak, onlarla bitmedi. Stephanie'yi becerdiği an, bunu yepyeni bir seviyeye taşıdı. Onunla bir alakası yok çünkü dürüst olmam gerekirse

onunla bir gelecek planladım. Bundan çok uzaktı. O sadece zaman öldürdüğüm biriydi. Pişmanlık duyduğum ve hep duyacağım bir zaman. Ama onunla yatmasının benimle ilgisi vardı. Beni geçmek için bir fırsat gördü ve çizgiyi aştı. Bunu düşündüğümde hala sinirleniyorum ama bunu aşmaya karar verdim.

Stephanie uğruna savaşmaya değmezdi ama Sam değer ve ben sonuna kadar savaşmayı planlıyorum.

Çakıllı yoldan sapıp taşradaki Viktorya döneminden kalma evine giden uzun, asfalt araba yoluna giriyorum ve siyah bir Escalade'in yanına park ediyorum. Bunun Sam'in ailesiyle yaptığımdan daha da zor olacağını bildiğimden, sahip olduğum tüm gurur kırıntılarını yutuyorum ve kamyondan çıkıyorum.

Grace ben yaklaşırken belli belirsiz evden dışarı adım atıyor, belli ki benim gelişimi bekliyor. Verandasının başında duruyor, sarı bir sundress üzerine yumuşak pembe bir önlük giymiş, elinde sinirli bir şekilde bir bulaşık bezi çeviriyor.

"Tatlım, uzun zaman oldu," diye selamlıyorum onu, önce buzları eritmeye karar veriyorum.

"Görüyorum ki hiç değişmemişsin, Jase Crawford."

"Tabii ki değişmedim. Neden mükemmelliği değiştireyim ki?"

Başını sallıyor ama dudaklarının kenarındaki küçük gülümsemeyi inkar etmek mümkün değil. Yine de çabucak yumuşuyor, merdivenlerden inip önümde dururken ifadesi kasvetli bir hal alıyor. "Çocuklarım evde. Burada sorun istemiyorum."

"Kim beladan bahsetti ki?"

"Sizin ve kocamın hırpalanmış yüzleri ikinizin de beladan başka bir şey olmadığını kanıtlıyor."

Omuz silktilim. "Önce o bana vurdu."

Acı bir kahkaha atıyor ama arkasında eğlence yok. Ne kadar endişeli görüldüğü için kendimi kötü hissederek konuyu kapatmaya karar verdim.

"Dinle, Grace. Buraya sorun çıkarmaya gelmedim. Yemin ederim. Buna sonsuza dek bir son vermeye çalışıyorum."

Beni izliyor, hala tereddütlü.

"Ben ona aşığım. Onun için buradayım...hepsi bu."

İç çekiyor. "Pekâlâ. Git ve verandada otur. Ben de gidip kocamla aynı tartışmayı yapacağım. Bir dakika içinde sana tatlı çay getireceğim."

"Kulağa hoş geliyor, tatlım."

"Jase," diye homurdanıyor ve elindeki bulaşık beziyle bana vuruyor. Verandadaki hasır sandalyeleri işaret ederek, "Tatlılığı kes ve şimdi git kışının üstüne otur," diye emrediyor.

Kıkırdıyorum ama onu daha fazla kızdırmak istemediğim için dediğini yapıyorum. İşler iyi gitmezse ona ihtiyacım olacak. "Tatlı çayımı kocanla dışarı göndermeyeceksin, değil mi?" Oturarak soruyorum.

Kaşlarını çattı. "Hayır. Neden?"

"Çünkü o bokun zehirlenmesine ihtiyacım yok. İşte bu yüzden." O şerefsizden bunu beklemezdim.

Hayır. Pislik değil. O bir pislik değil. O sevdiğim kızın kardeşi.

Sırıttırıyor. "Hayır. Kızım size getirecek. Uslu durursan sana bir dilim turta bile verebilirim."

"Ben her zaman iyiyimdir."

İçeri geri dönerken alay etmesi beni kıkırdatıyor.

Bunaltıcı sıcakta, çok az esinti sağlayan bir tavan vantilatörünün altında otururken dakikalar geçiyor ve sonra paravan kapının gıcırtısını duyuyorum. Dönüp baktığımda iki çocuğun dışarı çıktığını görüyorum. Küçük kız tıpkı annesine benziyor ama babası ve teyzesiyle aynı yeşil gözlere sahip. Ve babasına tıpatıp benzeyen ama bence çok daha sevimli olan bir oğlan.

Ben daha kendimi tanıtamadan küçük kız elindeki turta dilimini masaya bırakıyor ve bana elini uzatıyor. "Merhaba Bay Jase, benim adım Hope Catherine Evans ve bu da ikiz kardeşim Parker," diyor ve başparmağıyla yanındaki tatlı çay bardağını tutan çocuğa işaret ediyor.

Buraya geldiğimden beri ilk kez gerçek bir gülümsemeyle karşılaştığımı hissederek onun küçük, yumuşak elini tutuyorum. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Hope Catherine Evans. Seninle de, Parker," diye ekliyorum, her ne kadar kız kardeşi kadar anlayışlı görünmese de. "Sam Teyzenizden ikiniz hakkında çok şey duydum."

"Gerçekten mi?" diye soruyor heyecanla. "Ne dedi?"

"Annenle senin dünyanın en iyi turtalarını yaptığınızı söyledi."

Gururla gülümseyerek başını sallıyor. "Bu doğru. Annem ve ben en iyilerini yaratıyoruz, özellikle de birlikte."

Pek de mütevazı olmayan cevabı beni daha da fazla gülümsetti.

Tam bana göre bir kız.

"Şu anda yemek üzere olduğum şeyi sen mi yaptın?" diye sordum.

"Evet, efendim."

"Bunun adı ne?"

Gülümsemesi kesiliyor ve bana dönmeden önce kardeşine bir bakış atıyor. "Şey..." diye başlıyor gergin bir şekilde, minik ellerini önünde birleştirerek. "Babam sana bunun adının Pislik Turtası olduğunu söylememi istedi ama sonra annem ona kızdı ve sana gerçeği söylememi istedi. Yani aslında adı Tatlı Çilekli Turta."

Dürüstlüğü karşısında eğlenerek sırtıyorum. "Senin ve annenin ismini daha çok seviyorum." Sonra dikkatim Parker'a yöneliyor ve onun da beni izlediğini görüyorum. "Peki ya sen Parker? Sam teyzen bana iyi bir hokey oyuncusu olduğunu söyledi."

Omuz silkiyor. "Evet. Ne olmuş yani?"

Belli ki kız kardeşi kadar kolay kazanılabilecek biri değil ama bu tavrını görmezden geliyorum çünkü babasınıninkiyle aynı olan mor gözümle çok ilgisi olduğuna eminim. "Hangi pozisyonda oynuyorsun?"

"Merkez."

"Güzel. Ben de."

Doğruldu, ilgisi arttı. "Oynuyor musun?"

"Evet. Baban kadar uzun süredir oynuyorum. O benim sol kanadımdı," diye ekliyorum, kendimi tutamayarak.

"İyi deneme, pislik. Daha çok benimmişsin gibi," diye araya giriyor Sawyer, evden dışarı adım atarken.

Mükemmel zamanlama.

"Sawyer, ağzından çıkanı kulağın duysun," diye azarlıyor Grace, onun peşinden giderken.

Hope elini uzatarak ona doğru yürür. "Küfür kavanozu için beş dolar, baba."

Sert bakışları benden kızına doğru kayıyor ve anında yumuşuyor. "Ne zamandan beri beş dolar oldu?"

"Yeni Tatil Barbie'si için para biriktirdiğimden beri." Evet, kesinlikle benim tarzımda bir kız.

Aşağı uzanarak bacaklarını altından çeker ve onu baş aşağı asar. Adam onu yüz hizasına kaldırırken kız kıkırdıyor. "Ona verdiğin turtayı geri alsan ve sana o Barbie'yi ben alsam nasıl olur?"

"Üzgünüm baba, ama bu pek kibarca olmaz."

Belli ki davranışları annesinden geliyor.

Yüzünü iki küçük elinin arasına alıyor. "Ama kalbimin sahibi olduğunu biliyorsun."

Homurdanıyor ama onu sağ tarafına çevirip ayağa kaldırmadan önce öpüyor.

"Pekâlâ, hadi bakalım ikiniz," diyor Grace, çocukları içeri buyur ederken. "Hadi içeri dönelim ve Bay Jase ile babanızı konuşmaları için yalnız bırakalım."

Hope bana dönmeden önce, "Tamam anne," diyor. "Sizinle tanıştığım memnun oldum Bay Jase."

"Sen de Hope Catherine Evans... ve sen Parker."

Parker başıyla onaylıyor, ilk çıktığından biraz daha anlayışlı görünüyor.

"Uslu dur baba," diyor Hope, annesiyle birlikte eve girmeden önce kolunu okşayarak.

Kaşlarını kaldırıp ona baktım. "Çocuklarınız çok iyi, belli ki karınıza çekmişler."

Tamam, muhtemelen bu konuşmaya başlamak için en iyi yol bu değildi ama kendime engel olamıyorum. Bu hiç kolay değil.

"Burada ne halt ediyorsun, Crawford?" diye soruyor, kazmayı görmezden gelerek.

"Konuşmamız gerek."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"O zaman dinleyebilirsin çünkü sana söyleyecek çok şeyim var."

Gözleri kısıldı. "Kız kardeşimi beceriyorsun diye evime gelip saçma sapan konuşabileceğini ve beni dinleyeceğimi mi sanıyorsun?"

Gerginleşiyorum, kendimi kontrol edemiyorum. "Çocuklarının önünde yumrukların havada uçuşmasını istemiyorsan, Sam ve ben söz konusu olduğunda söylediklerine dikkat etmeni öneririm."

"Doğru olmayan bir şey mi söyledim? Tam olarak 'ödeşme' dediniz."

Suçluluk duygusu göğsüme çöküyor, ağır ve sert. "Bak, geçen gün söylediklerimde ciddi değildim. Sinirliydim ve ağzımdan kaçtı."

"Sence bu her şeyi yoluna koyar mı?"

"Hayır, bilmiyorum. Ama sana ona aşık olduğumu ve hiçbir yere gitmeyeceğimi söylemek için buradayım. Yani bununla başa çıkmak zorundasın."

"Bir daha kız kardeşimin yanına yaklaşmana izin vereceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın."

"Bu sana bağlı değil. O büyük bir kız ve kendi kararlarını verebilir."

"Katılmıyorum. Erkekler söz konusu olduğunda pek de iyi kararlar vermedi."

Sertleşiyorum, bakışlarına karşılık veriyorum. "Beni o piç eski sevgilisiyle mi kıyaslıyorsun?"

Omuz silkiyor, kollarını kavuşturuyor. "Eğer ayakkabı uyarsa."

Sandalyemden fırladım, öfke kanımda yoğun bir şekilde yanıyordu. "Ona asla elimi sürmem ve bunu sen de biliyorsun!"

Bana doğru bir adım attı. "Aynen öyle. Stephanie yüzünden bana karşı lanet bir kan davan var ve bunu yapmak için kız kardeşimi kullanmaya çalışıyorsun."

"Bunun o kaltakla ya da seninle hiçbir ilgisi yok. Bu Sam ve benimle ilgili!"

"Kesin şunu!" Grace hışımla evden çıktı ve aramıza girdi. "İkinizin de sakinleşmesi gerek, çocuklar sizi duyabilir."

Birbirimize bakıyoruz, göğüslerimiz öfkeyle kabarıyor.

"Bakın, ikinizin de saçmalamayı kesmesi gerekiyor," diye söze başladı. "Bu senin aptal kininle ilgili değil. Bu Sam'le ilgili. Önemli olan o. Beni duyuyor musun, Sawyer?"

Küstahça geri çekildi. "Neden sadece beni çağırıyorsun?"

"Çünkü o buraya gelerek çaba gösterdi ve sen bir eşek gibi davranıyorsun!"

Bu doğru!

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona eziyet etmenin tadını çıkarıyorum. Ta ki o tekrar konuşana kadar.

"Geçen hafta onu gördün Sawyer," diyor sessizce, öfkesi azalıyor. "Kalbi kırık ve ağlamayı bırakmadı."

Bu düşünce göğsümü acıyla daraltıyor. Benim onu özlediğim kadar o da beni özlediği için mi? Yoksa bir pislik olduğum ve onu sevmediğimi düşündüğü için mi?

İkincisi olmaması için dua ediyorum.

"Bunu düzelt." Onu işaret ediyor, sesi yine sertleşiyor. "Yoksa... yoksa... Artık sana turta yok!" Başka bir şey söylemeden kapıyı arkasından çarparak içeri girdi.

"Çok sağ ol, göt herif," diye tersliyor. "Kız kardeşimle aramıza girdiğin yetmiyormuş gibi şimdi de karımı karıştırıyorsun."

"Karınla aranı ben bozmadım. Bunu yaptın çünkü sen bir pislisin."

"Ben pislik değilim, sen pisliksın!"

"Öyle mi?"

"Evet!"

"Bu pislige alışsan iyi olur çünkü kız kardeşinle evleneceğim."

"Cehennemliksin."

"Evet, öyleyim. Ailenin onayını bile aldım."

"Siktir et! Vermediler."

Kendimi beğenmiş bir şekilde

gölümsedim. "Elbette."

"Buuull-shit."

Omuz silkiyorum. "İstediğimize inanın ama bu doğru."

Kararsız görünmeye başladı. "Evet, öyle olsa bile kız kardeşim yine de hayır diyebilir."

"Olabilir, ama evet diyene kadar sormaya devam edeceğim." "Öyle mi?"

"Evet. Sana hiçbir yere gitmeyi planlamadığımı söylemiştim."

"Bir ara eve gitmelisin, Crawford," diye sırtarak karşılık veriyor.

"Ben evimdeyim."

Yüzündeki ukala gülümseme kaybolur. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Buraya taşınıyorum," diyorum ona geniş bir gülümsemeyle, haberi vermekten mutluluk duyarak. "İki hafta içinde Charleston İtfaiyesi'ndeki yeni işime başlıyorum."

Sam evet derse olur ama o kısmı kendime saklıyorum.

"Hayatta olmaz. Buraya taşınmıyorsun. Burası benim şehrim."

Bu saçma ifade karşısında homurdandım. Bu herif gelmiş geçmiş en kötü belediye başkanı olurdu.

"Seni tam olarak ne kızdırıyor?" İleri geri konuşmaktan bıkmış bir halde soruyorum. "Bu gerçekten Sam'le mi ilgili yoksa sen ve benimle mi?"

"Tabii ki sen ve benle ilgili. Sana güvenmiyorum."

"Senden intikam almak için Sam'i kullanmak isteseydim, bunu uzun zaman önce yapardım."

Bana ters ters bakıyor ama sessiz kalıyor.

"Benden hoşlanmıyor olabilirsin ama beni tanıyorsun," diye devam ediyorum. "Ben böyle oynamam."

Arkasındaki tırbazana yaslanıyor, kollarını yine göğsünde kavuşturuyor. "Ona vurduğunu gördüğünde bize gelmeliydin," diyor,

konuşmayı başka bir yöne çekmek.

Şimdi neden her zamankinden daha büyük bir hıyar olduğunu anlıyorum. "Yani gerçekten kızgın olduğun şey bu mu? Seni aramadığım için mi?"

"Onu önemsiyor olsaydın bize gelirdin." "Siktir et! Bu Sam'in işi, benim değil."

"Sen tanık olduğunda senin oldu," diye tersliyor.

"Kesinlikle, işte bu yüzden onun kışına tekneyi bastım. *Kendi yöntemimle* hallettim."

"Belki de onun kışını tekmelemek istediğimi düşündün mü? O benim kız kardeşim!" "Sen orada değildin. Ben oradaydım," diye bağırdım, o geceyi hatırladıkça öfkem hızla yükseliyordu. *A r a m ı z d a k i* her şeyi değiştiren o kader anını. "Cidden bir adamın kışını tekmelediğim için kızgın mısın?"

Kız kardeşin mi?"

"Hayır. Biri ona elini sürdüğü için kızgınım ve ayrıca onun kışını tekmelemeye gittiğimde, bunu zaten yaptığın için daha az anlamlı olacağı için de kızgınım."

"Ben oradaydım ve her zaman orada olmayı planlıyorum. Bir daha kimsenin onu incitmesine izin vermeyeceğim. Bu yüzden bu işi çözmemiz gerekiyor çünkü onun acı çekmesine neden olmayacağım."

"Gidersen yapamazsın."

Başımı sallıyorum, sinirli bir şekilde. "Anlamıyorsun. Hiçbir yere gitmiyorum. Onu seviyorum ve son nefesime kadar onun için savaşmayı planlıyorum."

Çenesi inatla kilitleniyor.

"Sadece bana bir şans verin. Hoşuna gitmesi gerektiğini söylemiyorum. O senin kardeşin, bunu anlıyorum. Ama saygı duy. Ondan başka kimsenin iyiliği için değil."

O bana ters ters bakarken aramızda sessizlik uzuyor. Yüzünde küçük bir kabulleniş kırıntısına tanık olmadan önce birkaç vuruş geçti.

Tırabzanı iterek bana yaklaşıyor ve kişisel alanıma giriyor. "Eğer bana yalan söylersen ve ona zarar verirsen, seni öldürürüm. Anladın mı?"

Karşılık vermemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Bunun yerine başımla onaylıyorum ama ekliyorum: "İki yönlü bir yol Evans. Kardeşin olsun ya da olmasın, eğer ona zarar verirsen kışına tekneyi basarım... yine."

Homurdanıyor. "Geçen sefer kışımı tekmelemedin. Ben seninkini tekmeledim." "Senin gözün benimkinden daha kötü."

"Cehenneme kadar yolu var."

"Öyle ve her ne kadar burada durup bu konuda tartışmak istesem de yapacak daha iyi işlerim var." Onu omzundan alkışlıyorum. "Bunu bir sonraki aile yemeğinde tartışırız. Karının turtasını denemek için sabırsızlanıyorum." Sırtarak merdivenlerden iniyorum.

"Yemin ederim ölmek istiyorsun, Crawford," diye sesleniyor geri çekilen sırtıma. "Ve kız kardeşimin önce evet demesi gerekiyor, pislik."

O haklı. Ancak, hayır cevabını kabul etmeyi planlamıyorum.

BÖLÜM 22

Sam

Öğleden sonrayı Charleston'ı keşfederek geçirdikten sonra eve yürürken ellerim diz boyu eteğimin ceplerindeydi. Evde oturmak beni deli ediyordu, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Ancak bu güzel şehrin sunduklarını görmek her ne kadar hoşuma gitse de, çatışan kalbimi rahatlatmak için çok az şey yaptı.

Annemin haklı olduğunu ve Jase'i aramam gerektiğini düşünmeye başlıyorum. Kapanışa ihtiyacım var ama sorun şu ki ben bunu istemiyorum.

Onu istiyorum.

Kardeşıme olan nefreti bu kadar derinken bu ilişkiyi nasıl yürütebileceğimizi bilmiyorum.

İç çekerek sokağıma dönüyorum ve eve döndüğümde kardeşimi ziyarete gitmeye karar veriyorum. Beni neşelendirebilecek biri varsa o da sevgili yeğenlerimdir. Ayrıca Sawyer'la yüzleşme vaktim geldi. Dün gece aradı, annem konuşmamızdan sonra onu aradığı için gelmek istedi ama ben gelemedim. Anneme Grant ve Jase hakkında her şeyi anlattıktan sonra duygusal olarak çok yıpranmıştım; bunu bu kadar erken bir zamanda tekrar yapacak gücüm yoktu. Eminim babam ve Sawyer çoktan Grant'in ölümünü planlamaya başlamışlardır, bunun olmamasını sağlamam gerekiyor. Grant'in iyiliği için değil, onların iyiliği için.

Evimin önüne geldiğimde hızlıca duruyorum ve devrilmiş şeftali sepetinin etrafa saçılmış haline bakıp kaşlarımı çatıyorum.

"Bu da ne..." Taş döşeli betona doğru yürüyorum, etrafa saçılmış meyvelerin yanına diz çöküp sepetin sapına bağlanmış beyaz kurdeleden sarkan bir not bulduğumda kalbim gümbür gümbür atmaya başlıyor. Notu çekip açarken ellerim titriyor. Kâğıtta yazan kelimeleri okuduğumda, dünya etrafımda duruyor.

*Şeftaliyi sevmemin tüm
sebepleri.*

Tatlı ve yumuşaktırlar. Canlı ve tazedirler. Diğer tüm yetersiz meyveler arasında cesurca öne çıkarlar çünkü en güzelleri onlardır.

Mükemmeller.

Ayrıca sadıktırlar ve aile ile çevrili olduklarında en iyi şekilde büyürler.

Tıpkı onlar gibi kokan, onlar gibi görünen ve onlar gibi tadı olan bir kıza aşık olmamın nedeni bu olmalı.

Ayrıca çok bağışlayıcı olduklarını ve ikinci bir şans verdiklerini duydum. Umarım bu doğrudur çünkü şeftali olmadan yaşayamayacağımı fark ettim.

Hayatta kalmak için

onlara ihtiyacım var.

Sana ihtiyacım var.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve önümdeki son kelimeleri bulanıklaştırıyor. Evimin etrafını saran şeftali izlerini fark ederek onları takip ediyorum ve Jase'i ön merdivenlerde oturmuş, elinde küçük bir hediye kutusu tutarken buluyorum. Elimle ağzımı kapatarak, bana seksi sırtışını gösterdiğinde kaçan hıçkırığımı bastırıyorum.

"Hey, Peaches," diye selamlıyor beni, ayağa kalkarak. "Burada ne yapıyorsun?"

Merdivenlerden inip tam önümde durdu. "Seni görmeye geldim." İri elleri yanaklarımı kavlıyor, dokunuşu kırılgan kalbimi duygusal bir kuyruk dönüşüne gönderiyor. "Konuşabilir miyiz?"

Konuşmadan başımı sallıyorum ve onu merdivenlerden yukarı çıkarıp evime götürüyorum. İçeri girdiğimizde ne kadar yakın olduğunun farkındayım, aramızdaki o her zaman var olan çekim her zamankinden daha derin. Çantamı tezgâhın üzerine bırakıp arkamı dönüyorum ve onu birkaç adım ötede dururken buluyorum. Koklayacak kadar yakın. Dokunacak kadar yakın.

"Sana bir şey getireyim mi?" Beni boğmakla tehdit eden duygular yüzünden sesim titreyerek soruyorum.

Başını sallıyor. "Şu anda tek ihtiyacım olan sensin."

Kalbim ısınıyor ama daha fazlasını arzuluyor. Aramızda pek çok kelime asılı kalıyor. Çaresizce onu ne kadar özlediğimi ve ayrıldığımdan beri onu düşünmekten nasıl vazgeçmediğimi söylemek istiyorum ama itirafı yutuyorum.

"İyi görünüyorsun," diyor usulca.

"Sen korkunç bir yalancısın. Berbat durumdayım." Rimelim

muhtemelen şu anda her yerde olduğunu bilerek gözyaşı lekeli yanaklarıma göz gezdiriyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken adımları kararlı. Elindeki hediyeı tezğâhın üzerine koyarak iki elini iki yanına yerleştiriyor, güçlü bedeni benimkini lavaboya doğru sıkıştırıyor. Nefesim sığlaşıyor, yakınlığı duyularıma ve kalbime zarar veriyor.

Eğilerek burnunu nemli yanağında gezdiriyor. "Hayatımda gördüğüm en güzel karmaşasın."

Titreyen dudağımı ısııyorum, parmaklarım gömleğinin içinde kıvrılırken onu daha yakına çekme ve sıcaklığını içime çekme ihtiyacıyla savaşıyorum. Onu o kadar çok özledim ki canım acıyor.

"Özür dilerim, Sam." Sam'in içten özrü bir fısıltıdan öteye gitmiyor ama çok fazla şeyi iyileştirme gücüne sahip. "Söylediklerim için çok özür dilerim. Öyle demek istememiştım. Bana inanmak zorundasın."

Gözlerim kapanıyor, kalbim bu acı hatıra karşısında kırılıyor. "Sana inanıyorum, ama bu daha az acı vermesini engellemiyor."

"Biliyorum ve hayatımın sonuna kadar pişman olacağım. Ama bana bir şans verirsen, bunu düzelteceğime söz veriyorum. Seni kaybedemem."

"Ben de seni kaybetmek istemiyorum." Sertçe yutkunuyorum, duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum. "Ama ne yapacağımı bilemiyorum, Jase. İkiniz arasında seçim yapamıyorum. İkinizi de çok seviyorum."

Kolları etrafıma dolanıyor, paramparça olmuş parçalarımı bir arada tutuyor. "Seçmek zorunda değilsin bebeğim. Sana bunu asla yaptırmam."

Başımı sallıyorum, ikisine birden sahip olamayacağımı açıkça belirtmişken bunu nasıl söyleyebildiğini anlamıyorum.

Parmakları çenemin altından kıvrılıyor ve gözlerimi onunkilere kaldırıyor. "Bugün gidip onu gördüm" diyor, başparmağıyla akan gözyaşlarımı siliyor.

Hâlâ içimde umut alevleniyor. "Sawyer?"

Başını sallıyor. "Aileni gördükten sonra."

İçimde tam ve mutlak bir şok yaşadım.

"Güzel bir aileniz var. Özellikle yeğenlerinizle tanışmaktan büyük keyif aldım."

Bir hıçkırıkla nefesim kesiliyor. "Hope ve Parker'la tanıştın mı?"

"Evet. İyi çocuklar, her ne kadar bana kardeşinin Pislik Turtasını yedirmeye çalışsalar da."

İçimden sulu bir kahkaha kaçıyor. Bunun onun için ne kadar garip olduğunu tahmin edebiliyorum. Bununla tek başına uğraştığı için kendimi kötü hissediyorum ama seksi sırtışıından da anlaşılacağı üzere bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Gülümsememin kenarını okşamak için uzandığında ifadesi yumuşuyor. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve ruhumdaki çatlakların iyileşmeye başladığını hissederek dokunuşuna yaslanıyorum.

"İyi bir konuşma yaptık ve bir anlaşmaya vardık," diye devam ediyor. "İkimizin de hemfikir olduğu bir şey bulduk."

"O da ne?"

"Senin mutluluğun."

İçimde bir sıcaklık patlıyor; geçen hafta içimde oluşan soğuk ve boş alanı ısıtıyor.

Alnını benimkine yaslıyor. "Seni ondan nefret ettiğimden çok daha fazla seviyorum."

Sonunda duymayı çok istediğim sözleri söylerken yüzümden sıcak gözyaşları süzülüyor. "Ben de seni çok seviyorum." Kollarımı boynuna dolayarak yüzümü omzuna gömüyorum ve ağlıyorum. Tanıdık kokusu beni istila ediyor, kırılgan soğukkanlılığımı yatıştırıyor.

Beni ayaklarımdan kaldırıp sıkıca kucakladıktan sonra tezgâhın üzerine koyuyor ve bacaklarımın arasına geliyor. Uzanarak saçlarımdan bir kısmını yüzümden uzaklaştırdı. "Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım Sam. Tek umursadığım bu."

Gözlerindeki sevgi ve bağlılık yüreğimi hoplatıyor. Her kelimesinde ciddi olduğunu biliyorum. Sadece sesindeki inançtan değil, Sawyer'la barışmış olması da bunu kanıtlıyor.

Hediyeyi tekrar alıp aramıza getiriyor. Gülümseyerek kabul ediyorum. "Nedir bu?"

"Aç şunu."

Kutunun etrafına sarılmış kırmızı ipek kurdeleyi koparıyorum, kapağı açıyorum ve tamamen camdan yapılmış güzel bir şeftali süsünü ortaya çıkarmak için kağıt mendil yığınlarını bir kenara itiyorum.

Titreyen ellerimle dikkatlice içine uzanıp çıkarıyorum, sapına takılı bir halka keşfettiğimde nefesim ciğerlerimde donuyor.

Sulu gözlerim onunkilere dikiliyor, umut göğsümü dolduruyor.

"Geçtiğimiz hafta çok düşündüm," diye başlıyor yüzüğü sapından çıkarırken. "Ve Madam Juju'nun o kadar da kaçık biri olmayabileceğini fark ettim."

Yorumu beni şaşırtıyor ama gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

Sıcak gözleri beni esir alıyor ve üzerimdeki bu inanılmaz etkisi karşısında beni suskun ve çaresiz bırakıyor. "Çünkü biliyorum ki, hiç şüphesiz, seni daha tanışmadan önce sevmiştim."

"Ah." Nefesim hıçkırıklara karışıyor. Şu anda tek yapabildiğim bu. "Her şeyi geride bıraktım Sam," diyor, kafamı karıştırarak. "İşimi, hayatımı Colorado'da. Her şeyi bıraktım. İki hafta içinde Charleston İtfaiyesinde işe başlıyorum."

"Jase, hayır," diye nefes alıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bunun hakkında konuşabiliriz."

Bir şeyler ayarlarız. Biz-"

Parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturuyor. "Hiçbir şey senin mutluluğundan daha önemli değil ve burada ailenle birlikte olmanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Evet, öyle ama ailen de önemli ve bunu senden almayacağım."

Omuz silkiyor. "Ailem ziyarete gelecek ve oraya geri dönebiliriz. Benim için senin için olduğu kadar önemli değil."

Başımı sallıyorum, suçluluk duygusu beni sarıyor. "Bunu sana yapamam. Bunu senden alamam."

"Benden hiçbir şey almıyorsun bebeğim. Çok daha fazlasını kazanıyorum," diyor ve beni ona yeniden aşık ediyor. "İhtiyacım olan tek şey sensin Sam. Sonsuza kadar sadece sen ve ben mutlu olacağım."

Sol elimi tutarak yüzüğü parmağıma geçiriyor ve o kadar mükemmel oturuyor ki, sadece benim için yapıldığına yemin edebilirim.

"Evlen benimle." Yakınıma eğiliyor, nefesi dudaklarımı gıdıklıyor. "Evlen benimle yoksa burada hiç arkadaşım kalmayacak."

Bir kahkaha patlattım, sevinç gözyaşlarımla yanaklarımdan aşağı döküldü.

Alnını benimkine yasladığında gülümsemesi kayboluyor. "Evet de Sam."

Kollarımı boynuna dolayarak onu olabildiğince yakınıma çekiyorum.

"Evet, seninle evlenirim. Hiçbir şey beni sonsuza dek senin olmaktan daha mutlu edemez."

Bana o seksi gülümsemesini gösteriyor. "Kelimeleri benden çok daha iyi kullanıyorsun bebeğim."

Ağzı benimkinin üzerine kapanıyor ve kıkırdamamı etkili bir şekilde kesiyor. Öpücük derin ve ruhumu paramparça ediyor. Parmaklarımla saçlarının arasından geçerken, onunki eteğimin altından kayıyor ve dokunuşu tenimi ateşe veriyor.

Ağızına doğru inliyorum ve bacaklarımı onun zayıf beline doluyorum, ona bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var.

Bir hırıltıyla popomu kavırıyor ve beni tezgâhtan kaldırıyor. "Odan nerede?"

"Koridorun sonunda, sağdaki son kapı," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, beni yatak odasına taşıırken hararetli ağızlarımız hiç ayrılmıyor. Beni yatağıma yatırıyor, ustalıkla dili benimkini okşayıp açlığını körüklerken ağırlığıyla üzerime çöküyor. Sadece onun içimden çıkarabileceği sade, büyüleyici bir açlık.

Hiç vakit kaybetmeden birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz, ellerimiz acele ediyor, her birimiz diğeri için çaresiziz. Onun sıcak tenini tenimde hissettiğimde zevk nefesimi kesiyor.

"Tanrım, bunu özledim. Seni özledim," diye ağlıyorum, parmaklarım onun güçlü omuzlarına gömülüyor.

"Ben de seni özledim bebeğim. Hem de çok."

Kalçalarımı kaldırıyorum, onu daha çok istiyorum, içimde ona ihtiyaç duyuyorum. "Jase, şimdi. Lütfen, sana ihtiyacım var."

Ondan dudaklarımı titreten sert bir inilti yükseliyor. "Seninle zaman geçirmek, geçen hafta özlediğim her santimini tatmak istedim ama siktir et. Bunun için sonsuza kadar vaktimiz var."

"Evet, sonsuza dek," diye nefes alıyorum, kalbim bu düşünceyle yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Hızlı bir hassasiyetle bizi ters çeviriyor ve beni onun üstüne yerleştiriyor. "Sür beni, bebeğim. Beni ne kadar özlediğini göster."

Çabucak itaat ediyorum. Kendimi onun sert aletinin üzerinde hizalayarak, üzerine çöküyorum. O beni bedenem ve ruhen tamamlarken başım mutluluk dolu bir iniltiyle geriye düşüyor.

"Tanrım, Sam," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor, parmakları kalçalarımın saplanıyor.

"Her zaman çok iyidir."

"Her zaman, bebeğim. Eve gelmek gibi. Asla başka bir yerde olmak istemiyorum."

Sözleri ruhumu aydınlatıyor. O evimde.

Benim evim.

Kalçaları yukarı doğru pompalanıyor, sikini içimin derinliklerine gömüyor. Dudaklarımdan sert bir inilti dökülüyor, tırnaklarım onun kaslı göğsünde gezinirken en enfes hisler içimde kamçılanıyor.

"Beni sevdiğini söyle. Sonsuza dek benim olduğunu söyle," diye talep ediyor, hızını korurken ifadesini dolduran saf hakimiyet, her itişte acımasız.

Ona gülümsüyorum. "Sana deliler gibi aşığım Jase Crawford ve sonsuza dek seninim."

"Bu doğru bebeğim ve bu aç amcığı her gün dolduracağım. Bazen yavaş, bazen hızlı ama her zaman ben olacağım." "Her zaman."

Elini aramızda gezdiriyor, parmak eklemeni kaygan sıcaklığında gezdiriyor ve nabız gibi atan sinir demetini buluyor.

Dudaklarımdan ateşli bir inilti dökülüyor. Bileğini kavrayarak elinin baskısına karşı koyuyorum. "Jase. Boşalacağım."

"Evet, öylesin ve sikimin üzerinde çok iyi hissedeceksin." İtişlerinin açısını değiştirerek beni dik bir kenara gönderiyor.

Ecstasy şiddetli bir fırtına gibi içimde patlıyor, nefesimi çalıyor ve bir gelgit dalgası gibi beni yıkıyor. Uzanarak bir elini boynumun arkasına geçiriyor ve çığlıklarımı yutmam için beni aşağı çekiyor, açgözlü ağzı ona vermem gereken her şeyi içine çekiyor. Kendini tutmuyor ve benimle birlikte geliyor.

Bedenlerimiz birleşiyor, ruhlarımız öylesine güçlü bir aşkla birbirine bağlanıyor ki, ikimizin de buna karşı koyma şansı yok.

Daha sonra birlikte uzanıyoruz, yanağım Jase'in sert göğsünde, kalp atışlarının sakinleştirici sesiyle içime bir memnuniyet duygusu yerleşiyor.

"Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyorum. "Benim için geldiğine." "Her zaman senin için geleceğim."

Huzur bir battaniye gibi sarıyor etrafımı, ağır ve sıcak. Güçlü eli, karnının üzerinde duran benimkinin üzerinde geziniyor. Aramızda havaya kaldırarak başparmağını parmağımdaki yüzüğün üzerinde gezdiriyor. "İyi bir hayatımız olacak Sam. Söz veriyorum."

Avuç içini yukarı çevirip elimi yanıma getiriyorum. Parmaklarımız anında kıvrılıyor ve sadece bizim yarattığımız kalbi sergiliyor. "Evet, öyleyiz."

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve çok geçmeden nefes alış verişinin kesildiğini hissediyorum. Kendimi ona bırakmadan önce, güçlü kolunun altından sıyrılıp bornozumu üzerime geçiriyorum ve parmak uçlarımda

Mutfak. Tezgâhın üzerindeki çantamı karıştırıp cep telefonumu çıkarıyorum ve Sawyer'ı arıyorum.

İlk zil sesinde cevap veriyor. "Bana evet dediğini söylemek için arıyorsun, değil mi?"

Huysuz sesi yüzümdeki gülümsemeyi azaltmıyor. "Seni sevdiğimi söylemek ve teşekkür etmek için aradım."

Tekrar konuşmadan önce uzun bir sessizlik olur.

"Sadece mutlu olmanı istiyorum Sam. Bir daha asla bu hafta olduğu gibi incindiğini görmek istemiyorum. Bir daha asla."

Boğazım gözyaşlarıyla tıkanıyor. "O beni mutlu ediyor. Çok mutlu ediyor." "O zaman önemli olan tek şey bu."

Gülümsüyorum, kalbim hayatımdaki tüm erkeklere duyduğum sevgiyle dolup taşıyor.

"Bana bir iyilik yapar mısın? Sadece bu seferlik?"

"Ne?" Onun için her şeyi yapmaya hazır bir şekilde soruyorum.

"Benim için taşaklarına sağlam bir yumruk at. Sadece bir tane."

Bunun dışında.

Gözlerimi devirerek kahkahayı patlattım. "Güle güle, Sawyer." Homurdanıyor ama gönülsüzce. "Seni seviyorum Sam."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Telefonu kapattıktan sonra mümkün olduğunca sessiz olmaya dikkat ederek Jase'in yatağına geri dönüyorum. Kolunu kaldırıp tekrar yerime geçmeden önce dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmadan edemiyorum, başımı göğsüne yaslıyorum. Çenemi kaldırarak yakışıklı yüzüne bakıyorum ve hayatımın geri kalanında her gece bunu göreceğim için mutlu oluyorum.

Varlığımın her zerresiyle biliyorum ki, kaç hayat yaşarsam yaşayayım ya da bundan sonra nereye gidersem gideyim, her zaman birbirimizi bulacağız.

EPİLOG

Gül

2 Eylül 1869

Bir şeftali bahçesinde tanıştık. Reçel yapmak için şeftali topluyordum ki birdenbire ortaya çıkıverdi. Uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı ama en önemlisi gizemliydi.

Kasabaya altı ay önce geldi ve sadece geçerken uğraması gerekiyordu, ancak günler haftalara ve sonunda aylara dönüştü. Kasaba halkının çoğu temkinliydi ve ona güvenmiyordu, ancak Joshua Lawson ile tanıştığım gün, yalnız varlığım sonsuza dek değişti.

Gözlerimizin birleştiği ilk anda nefesim kesildi. Sonra bana gülümsedi ve kalbimin atışı tamamen durdu. Bana söylediği ilk sözleri asla unutmayacağım.

"Şeftali ve güzel bir kız. En sevdiğim iki şey."

Midem bulandı ve utangaç bir gülümseme dudaklarımı çaldı ama üzerimde yarattığı etkiyi gizlemek için elimden geleni yaptım. "Sanırım kasabadaki kadınların senin hakkında söyledikleri doğru."

Gösterişli sırtışı daha da genişleyerek bacaklarımın arasındaki noktanın karıncalanmasına neden oldu. Bu beni öfkeyle kızartmıştı. "Ne duyduğuna bağlı. Oldukça çekiciyimdir."

Cesur ve küstah demek daha doğru olurdu ama evet, kasabadaki kadınlar böyle söylüyordu. Birçoğu. Aynı büyüye kapılmadan önce neden gitmem gerektiğini soğuk bir şekilde hatırlattı. O anda yaşadığım duygular yanıltı.

Ağırbaşlı bir cevap bile vermeden sepetimi aldım ve ona en kibar gülümsememi gösterdim. Ne de olsa bir hanımefendiydim. "İyi günler Bay Lawson."

Yanından geçip gittiğimde farkındalık tenimi karıncalandırdı.

Arkamdan seslenmeden önce fazla uzaklaşmamıştım. "Her duyduğunuza inanmayın Bayan Emerson. Kasabadaki o kadınların hiçbiri sizin kadar güzel değil."

Adımı bildiğini fark ettiğimde karnımda kelebekler dans etti.

Bu ilk karşılaşmamızdı ve sonuncusu da olmadı. O günden sonra her gün geri döndüm ve o hep oradaydı, beni bekliyordu. Büyüleyici gülümsemesi ve kıvrak zekasıyla. Ona anında aşık oldum.

Her şey ince bakışlar ve dokunuşlarla başladı. Evindeymiş gibi hissettiren tanıdık gözleri vardı. Misafirperver ve sıcaktılar. Ayrıca beni güldürdü ve bu pek sık yapmadığım bir şeydi. Artık yapmıyorum. Henüz on yaşındayken bir tren kazasında tüm ailemi kaybettiğimden beri.

O koruda birlikte çok zaman geçirdik ve birkaç gece de geçirdik. İlk tanıştığımızda özel, tarif edilemez bir şeyler paylaştığımızı biliyordum. Ama ilk öpüştüğümüzde sanki ruhlarımız bir olmuştu. Sonra yıldızlarla kaplı bir gökyüzünün altında benimle sevişti ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağını biliyordum.

Hayatımın en güzel zamanıydı ama aynı zamanda günahtı çünkü başka bir adamla sözlenmişim. Zalim ve birini gerçekten sevmenin ne demek olduğunu bilmeyen korkunç bir adamla.

Ailemi kaybettikten sonra amcam beni yanına aldı ve iş ortağının en büyük oğlu olan üçüncü Kenneth Harold ile sözlendirdi. Evlilik anlaşmamızın aşkla hiçbir ilgisi yoktu.

"Aile için en iyisi bu." Amcam hep böyle derdi.

Gözlerimi kapatarak Joshua'ya başka biriyle evlenmeye zorlandığımı söylediğim geceyi düşünüyorum. Gözlerindeki öfkeyi asla unutmayacağım. Sahiplenmesini. Ve bana ettiği yemini.

"Yemin ederim bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Sen benimsin Rose. Her zaman benim oldun. Her zaman da öyle olacaksın."

Şimdi onunla olmayı ne kadar çok istiyorum. Beni kollarına almasını. Onun sesini duymayı, ama bunun yerine düğününden önceki gece yatağımda uzanmayı, yastığımı ıslatan üzüntü gözyaşlarını.

Kenneth ve amcam bizi öğrendi ve düğünü yarına ertelediler. Bütün akşam korku ve telaş içinde Joshua'yı aradım, ancak bu sabah amcamın ziyaretinden sonra şehri terk ettiğini öğrendim. Veda etmeden gitmesi için ne söylendiğini ancak hayal edebilirim.

Bu düşünce beni daha çok ağlatıyor.

Bu şekilde bitmemesi gerekiyordu. Zamanım olması gerekiyordu. Bu sevgisiz anlaşmadan bir çıkış yolu bulmak için zaman.

Alt kattan gelen ani bir patlama sesi beni kargaşamdan çekip çıkarıyor. O kadar yüksek ki yatak odamın duvarlarını titretiyor. "Rose!"

Hızla doğruluyorum, kapımın ardındaki kargaşayı duyacak kadar umutsuzluğumu gidermeye çalışıyorum.

"Defol git evimden!" diye bağılıyor amcam.

"Onsuz buradan gitmiyorum."

Joshua.

Dudaklarımdan bir sevinç hıçkırığı dökülürken rahatlama bedenimi sarıyor. Yataktan fırlıyorum, dolambaçlı merdivenlerden inerken beyaz pamuklu geceliğimi kaldırıyorum. Joshua'nın yerde yatan ve dudağından kan damlayan amcamın başında durduğunu gördüğümde adımımın ortasında duruyorum.

"Joshua," diye nefes alıyorum. Zihnim hâlâ olan biten her şeye yetişmeye çalışıyor ama kalbim önümdeki adama, sevgi ve kararlılıkla dolu kara gözlerine yerleşiyor.

"Onunla evlenme. Onun yerine benimle gel." "Nereye?" diye sordum.

"Chicago."

Gözlerim şok içinde açılıyor, bilinmeyene karşı omurgamda bir parça korku beliriyor.

"Tren otuz dakika içinde kalkıyor. Orada itfaiyede bir iş ayarladım." Aramızdaki mesafeyi kapatarak merdivenlerin dibinde durdu. "Seni seviyorum Rose. Seninle bir hayat kurmak istiyorum. Çocuklarımdan senin olmasını istiyorum. Hayatımın geri kalanında her gün senin güzel yüzünle uyanmak istiyorum."

Gözyaşları yanaklarımı lekeliyor ve dudaklarımda bir gülümseme dans ediyor. Ancak amcamın öfkeli bakışlarıyla karşılaştığım an kayboluyor.

"Eğer buradan onunla birlikte ayrılırsan, sırtındaki giysilerden başka hiçbir şeyin olmadan ayrılırsın. Bu ailedeki yerin de dahil olmak üzere her şeyini kaybedersin."

"Ailemi uzun zaman önce kaybettim," diye boğuluyorum. "Senin için bir yükümlülüğün başka bir şey olmadım ve bunu sen de biliyorsun."

"Senin için doğru olanı yaptım!"

"Beni sevmediğim bir adamla evlenmeye zorluyorsun."

"Senin için en iyisi bu," diye bağılıyor. "Ciddiyim. Buradan ayrılırsan her şeyini kaybedersin."

Joshua'ya dönüyorum ve onun beni izlediğini görüyorum, koyu renk gözleri güçlü ve umut dolu. Bana elini uzatıyor. "Güven bana Rose."

Bu üç kelime kaderimi belirledi.

Gülümseyerek elini tutuyorum, kalbim beklentiyle, heyecanla ve evet, aşkla çarpıyor. Kaybettiğimden çok daha fazlasını kazandığımı biliyordum.

"Bir daha asla geri dönme Rose! Duydun mu beni?"

Amcamın öfkeli sesini duymazdan geliyorum ve Joshua'nın arkasından koşarak hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalışıyorum. Dışarı çıkıp verandanın merdivenlerinden aşağı indiğimizde gece havası ılıktı. Serin çimenler çıplak ayaklarımı gıdıklarken gülümsüyorum, geleceğimize başlamak için geçmişimizden kaçarken özgürlüğün tadı kalbimle alay ediyor.

Joshua çimenlerin ortasında durdu ve ruhumu parçalayan bir öpücük için beni kendine çekti. Kollarımı boynuna doluyorum, beni ayaklarımdan kaldırırken sevinç gözyaşları tutkumuza karışıyor.

"Benim için geri döndüğüne inanamıyorum." Kalbim o kadar dolu ki, bu adama olan sevgimden neredeyse patlayacaktım.

Beni tekrar ayağa kaldırıyor, bana bakmak için geri çekilirken güçlü elleri yüzümü çerçeveleyiyor. "Her zaman senin için geleceğim."

Sonsuza dek hatırlayacağım sözler bunlar.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Gülerек soruyorum. Kaşlarını çatıyor. "İkinci düşünceler mi?"

Başımı salladım. "Asla."

O büyüleyici gülümsemesiyle beni onurlandırıyor. Aylar önce ilk tanıştığımızda kalbimi eriten gülümsemenin aynısı. Onsuz yaşamayı hayal edemediğim gülümsemenin aynısı.

"İyi bir hayatımız olacak Rose. Söz veriyorum."

Uzanıp onun güçlü çenesini kavriyorum.

"Biliyorum."

"Varır varmaz sana yeni kıyafetler getireceğiz. Neye ihtiyacın olursa," diye söz veriyor.

"Sen yanımda olduğun sürece, ihtiyacım olan her şeye sahibim."

Tren istasyonuna doğru yola çıkmadan önce bana ayak parmaklarımı kısıyarak bir öpücük daha veriyor ve tam zamanında yetişiyoruz.

Chicago'ya sağ salim vardık ve vardıktan kısa bir süre sonra küçük bir törenle evlendik. Hayatımıza birlikte başlamak için sabırsızlanıyorduk. Joshua itfaiyeci olarak çalışarak bize destek oldu, ben de yerel bir okulda öğretmen olarak iş buldum. Mutluyduk. Sık sık sevişiyor ve her gün

gölüyorduk. Ailemizi kurmaya hazırđık.

Ama kader bizi kaderimizden mahrum bırakmıştı. İki yıl sonra, Büyük Chicago Yangını sevgili kocam da dahil olmak üzere üç yüz can aldı. Ama kurtarmak için kendi hayatını feda ettiği çocuk yaşadı. Onun sayesinde.

O gün sevdiğim adamdan çok daha fazlasını kaybettim. Ruhumun bir parçasını sonsuza dek kaybettim. Bir daha asla evlenmedim. Joshua'yı sevdiğim gibi birini asla sevmeyeceğimi biliyordum. Sonumuzu bilsem bile, o gece onunla ayrılmak için verdiğim karardan asla pişman olmayacağım. O iki yıl hayatımın en güzel yıllarıydı. Onunla geçirdiğim her saniye sihirliydi. Birlikte yarattığımız anılarda yaşadım ve onları sonsuzluğa kadar yanımda taşıdım.

Yıldızların yeniden hizalandığı ve kaderin Joshua ve Rose için bir kez daha sözünü söylediği 2016 yılına kadar olmayacaktı. Samantha ve Jase birlikte uzun ve mutlu bir hayat yaşadılar, her zaman hayalini kurdukları aileyi kurdular ve gelecek birçok yaşamı kapsayacak bir aşkı paylaştılar. Son günlerine kadar ruh eşiydiler, ancak yolun aşağısında bir yerde birbirlerini bir kez daha bulacaklardı.

Büyük ihtimalle... başka bir şeftali bahçesinde.

Son... şimdilik.

Sırada neler olduğunu öğrenmek için www.authorkclynn.com web siteme göz atmayı unutmayın.

Teşekkür

Çıktığım bu güzel yolculukta beni seven ve destekleyen çok sayıda harika insana sahip olduğum için şanslıyım. Çoğu en başından beri benimle birlikte oldu. Arkamı kolladılar, bana inandılar ve zor zamanlarda pes etmeme izin vermediler.

Benimle birlikte bu muhteşem yolculuğun bir parçası olan herkese - aileme, güzel editörüme, betalarım, arkadaşlarıma, yazar gruplarıma, blog yazarlarına ve dünyanın dört bir yanındaki okurlara. Kim olduğunuzu biliyorsunuz. Teşekkür ederim. Her birinizi seviyor ve değer veriyorum.

İkinci İtfaiye İstasyonu'nun cesur adamlarına ve bir geceliğine ailenin bir parçası olmama nezaketle izin veren Kaptan Gyepesi'ye, nam-ı diğer Kaptan Gypsi'ye özel bir teşekkür. Sizi komik ve takdire şayan buldum. Sizinle tanıştığım anda sizi dizimin kaptanı yapacağımı biliyordum.

Yaptığınız cesur ve onurlu iş için ve beni istasyonunuzda ağırladığınız için hepinize teşekkür ederim. Kevin Royle'a da sorularımı yanıtlamaya devam ettiği ve istasyona açık bir davetiye gönderdiği için teşekkür ederim. Tahmin ettiğinizden çok daha fazla minnettarım.

Sizler gerçek kahramanlarsınız.

Yazar Hakkında

K.C. Lynn, Batı Kanada'da yaşayan küçük bir kasaba kızıdır. İki kız ve bir erkek kardeşten oluşan dört çocuklu bir ailede büyümüş. Annesi sokaktaki herkes için ev yapımı yiyecekler pişiren bir kadın, babası ise RCMP'de çalışan saygın bir adamdı. O zamandan beri emekli ve şimdi ceza adaleti sistemi için çalışıyor. Bu, ona ilham veren şeylerden biri K.C. kahramanlarımızın sınavları ve zaferleri hakkında romantik gerilim yazmak için.

K.C. lise aşkıyla evlendi ve kendi büyük ailelerini kurdular - iki sevimli kız ve bir çift yakışıklı ikiz oğlan. Hâlâ aynı küçük kasabada yaşıyorlar ama K.C.'nin kalbi her zaman herkesin "hepiniz" dediği ve kahvaltıda bisküvi ve sos yediği güneşe özlem duydu. Aşk kitaplarına olan sevgisi K.C.'ye oturup kendi romanını yazma cesaretini verdi. İşte o zaman güzel bir dünyanın kapıları açıldı ve

Yapması gereken şeyi buldu... yazmak.

K.C. güzel ailesiyle vakit geçirmediği zamanlarda yazı mağarasında bulunabilir, karakterlerinin ve onların hikayelerinin muhteşem zihinlerinde yaşayabilir.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

DRAGONSWAN

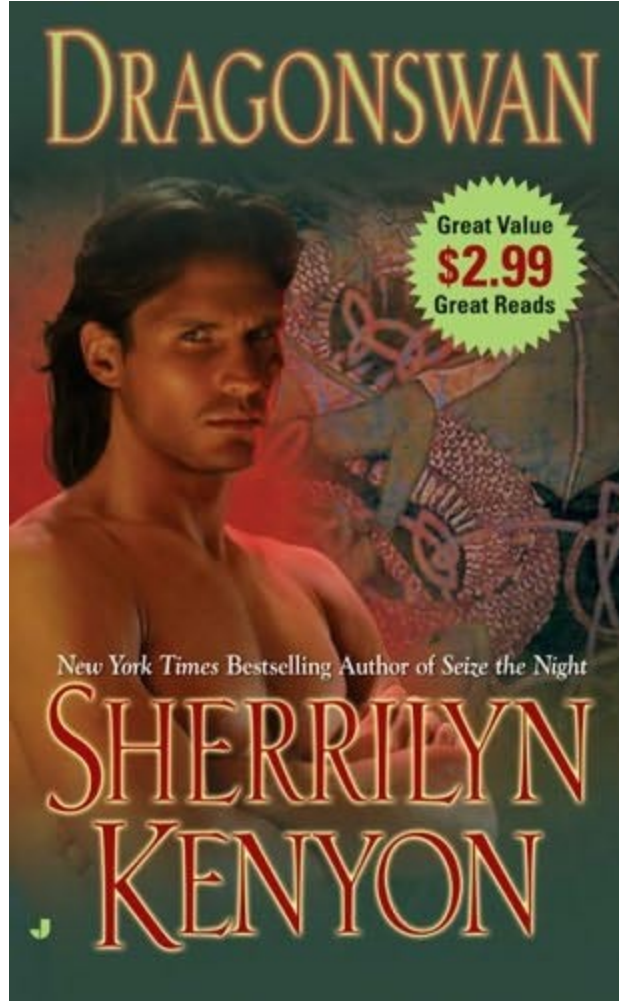
Great Value

\$2.99

Great Reads

New York Times Bestselling Author of *Seize the Night*

SHERRILYN
KENYON

Dragonswan

Karanlık Avcı Serisi - 2. Kitap

Sherrilyn Kenyon

Richmond, Virginia

"Ejderhalara karşı nazik olun, çünkü kızartıldığınızda çıtır çıtır olursunuz ve ketçapla tadınız güzelleşir."

Dr. Channon MacRae not alırken durakladı ve bu tuhaf yorum karşısında kaşlarını kaldırdı. Bir süredir ünlü Ejderha Goblenine bakıyordu.

Saatlerce Eski İngiliz sembolizmini çözmeye çalıştı ve tüm bu süre boyunca kimse onu rahatsız etmedi. Ta ki şimdiye kadar.

En sinirli bakışıyla kalemini not defterinden çekti ve döndü. Sonra ağzı açık kaldı.

Burada sinir bozucu, saygısız küçük bir adam yoktu. O uzun boylu, akıllara durgunluk verecek kadar seksi bir tanrıydı ve küçük müze odasına o kadar güçlü bir varlıkla hükmediyordu ki, kadın onun binayı temellerinden sarsmadan nasıl girdiğini merak ediyordu.

Hayatında hiç onun gibi bir şey görmemişti ya da onun kendisine parlattığı baştan çıkarıcı gülümsemeyi.

Aman Tanrım, gözlerini ondan alamıyordu.

En az bir metre beş santim boyuyla onun ortalama boyunun üzerindeydi. Uzun siyah saçları şık bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve alışılmışın dışındaki saçlarıyla çelişen ama kraliyet aurasına mükemmel bir şekilde uyan, pahalı bir şekilde dikilmiş siyah bir takım elbise ve palto giyiyordu.

Ama en tuhafı yüzünün sol yarısını kaplayan dövme idi. Soluk koyu yeşil renkte olan bu dövme, saç çizgisinden çenesine doğru eski bir sembol gibi kıvrılıyordu.

Başka herhangi birinde böyle bir işaret tuhaf ya da garip olabilirdi ama bu adam onu asalet ve mevcudiyetle taşıyordu - sanki doğuştan gelen gururlu bir hak gibi.

Yine de onu en çok büyüleyen gözleri oldu. Zengin, derin, yeşilimsi bir altın rengi olan bu gözler öylesine sıcak bir zekâ ve canlılıkla doluydu ki onu tamamen nefessiz bırakmıştı. Sırtışı hem çocuksu hem de çapkıncaydı ve onu büyüleyen davetkâr gamzelerle çerçevelenmişti. "Seni suskunlaştırdı, ha?"

Tam olarak çıkaramadığı bir aksana sahip olan sesini çok sevmişti. İngiliz ve Yunan aksanlarının eşsiz bir karışımı gibiydi. Derin ve kışkırtıcı olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Pek nutku tutulmuş sayılmaz," dedi ve ona gülümseme isteğine karşı koydu. "Sadece neden böyle bir şey söylediğini merak ediyorum."

Altın rengi bakışları kızın dudaklarına inip onları yalamak istemesine neden olurken, geniş omuzlarını kayıtsızca silkti. Daha da kötüsü, uzun süren bakışları kadının içinde bir arzu dalgası yarattı.

Birdenbire bu küçük cam oda o kadar ısınmıştı ki, galeri camlarının buğulanmasını bekliyordu. Ellerini rahatça arkasında kavuşturmuştu ama yine de harekete geçmeye hazır görünüyordu, sanki kendisini tehdit eden herkesi alt etmeye hazır ve tetikteydi.

Ne garip bir görüntü...

Tekrar konuştuğunda, derin sesi öncekinden daha da baştan çıkarıcı ve cazipti, sanki kızın etrafında bir tür sihirli büyü örüyordu. "Goblene bakarken kaşlarını öyle ciddi bir şekilde çatmıştın ki, onun yerine bir gülümsemeyle nasıl görüneceğini merak ettim."

Adam baştan çıkarıcıydı. Ve kibirli duruşuna bakılırsa çekiciliğinden biraz fazla emindi. Gözüne kestirdiği her kadını elde edebileceğine şüphe yoktu. Channon bu düşünce karşısında yutkundu ve ten rengi kadife kazağına ve modaya uygun, dar olmayan kalçalarına baktı. Hiçbir zaman böyle bir adamın dikkatini çekecek türden bir kadın olmamıştı. Sıradan görünüşü ona ikinci bir bakış bile kazandırdıysa şanslıydı.

Bay Do-Me-Right-Now bir bahis falan kaybetmiş olmalı. Yoksa neden onunla konuşsun ki?

Yine de onda bir tehlike, entrika ve güç havası vardı. Ama hilekârlık yoktu. Dürüst görünüyordu ve garip bir şekilde onunla ilgileniyordu.

Bu nasıl olabilir?

"Evet, şey," dedi, defterini kapatıp kalemmini spiral bobinden aşağı kaydırırken soluna doğru bir adım atarak, "Yabancılarla sohbet etmek gibi bir alışkanlığım yok, o yüzden izin verirsiniz..."

"Sebastian."

Verdiği yanıtla irkilen kadın durakladı ve başını kaldırıp baktı. "Ne?"

"Benim adım Sebastian." Elini ona doğru uzattı. "Sebastian Kattalakis. Ya siz?"

Benimle konuştuğun için tamamen şaşkın ve hayret içinde. Bu düşünceyi gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı. "Channon," dedi kendini durduramadan. "Shannon, C ile."

Bakışları onu yakarken, biçimli dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi ve gamzelerinin en küçük parçasını bile gösterdi. Bu müzede kilitli kalmaktansa eski bir savaş alanında daha rahat edeceğini söyleyen tarif edilemez erkeksi bir havası vardı.

Onun soğuk elini büyük, sıcak elinin içine aldı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, C'li Shannon."

Uzun zaman öncesinin cesur bir şövalyesi gibi parmak eklemlerini öptü. Adamın sıcak nefesini teninde, sıcak dudaklarını etinde hissettiğinde kalbi küt küt atmaya başladı. Aldığı zevkten inlememek için elinden gelen tek şey buydu.

Daha önce hiçbir erkek ona bu şekilde davranmamıştı, sanki peşinden koşulacak değerli bir kadın gibi. Onun yanında kendini garip bir şekilde güzel hissediyordu. Arzulanan.

"Söyle bana Channon," dedi, elini bırakıp ondan duvar halısına bakarak. "Bununla neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Channon ona ve sararmış keteni kaplayan karmaşık işlemelere baktı. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordu. Küçük bir kızken onu ilk gördüğünden beri bu eski şahesere aşık olmuştu. Bir erkek bebek ve bir ejderhanın doğumuyla başlayan ve kumaşın on ayağı boyunca ilerleyen ayrıntılı ejderha masalını incelemek için yıllarını harcamıştı.

Akademisyenler kökenine dair teorileri üzerine sayısız makale yazmışlardı. Kendisi de tezini bu konu üzerine yapmış, Kral Arthur'un masallarıyla ya da Kelt geleneğiyle ilişkilendirmeye çalışmıştı.

Kimse duvar halısının nereden geldiğini ya da hangi hikâyeye ilgili olduğunu bilmiyordu. Bu nedenle, hiç kimse krallar arasındaki savaşı kimin kazandığını bilmiyordu.

ejderha ve savaşçı.

Onu en çok ilgilendiren Şey de buydu. "Keşke nasıl bittiğini bilseydim."

Çenesini esnetti. "Hikâyenin sonu yok. Ejderha ve insan arasındaki savaş bugüne kadar devam etti."

Ona kaşlarını çatarak baktı. Adam ciddi görünüyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" "Ne?" diye sordu iyi huylu bir şekilde. "Bana inanmıyor musun?" "Sadece yüksek dozda Şüphe duyuyorum diyelim."

Öne doğru bir adım attı ve yine vahşi, erkeksi varlığı onu ezdi ve içinden bir arzu sarsıntısı geçirdi. "Hmmm, yüksek dozda Şüphe," dedi, sesi ancak alçak, derin bir hırıltıdan daha fazlasıydı. "Seni inandırmak için ne yapabilirim acaba?"

Geri adım atmalıydı, bunu biliyordu. Yine de ayaklarının işbirliği yapmasını sağlayamadı. Adamın temiz, baharatlı kokusu başını istila etti ve dizlerini zayıflattı. Bu adamın nesi vardı da burada durup onunla konuşmak istiyordu? Boş ver gitsin. Gerçekten yapmak istediğı Şey onun nefis kemiklerinin üzerine atlamaktı. Yakışıklı yüzünü avuçlarının arasına almak ve dudaklarını tadından sarhoş olana kadar öpmek.

Burada ciddi bir sorun vardı. Mayday. Mayday.

"Neden buradasın?" diye sordu, Őehvet düşkünü düşüncelerini uzak tutmaya çalışarak. "Ortaçağ kalıntılarını inceleyecek bir tipe benzemiyorsun."

Gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi. "Buraya onu çalmaya geldim."

İçinden bir ses bu açıklamaya inanmanın çok da zor o l m a y a c a ğ ı n ı söylese de bu fikirle alay etti. "Gerçekten öyle misin?"

"Tabii ki. Başka neden burada olayım

ki?" "Başka neden mi?"

Sebastian bu kadında onu bu kadar güçlü bir şekilde çeken şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Tüm dikkatini vermesi gereken ciddi meselelerle uğraşıyordu ama yine de bakışlarını ondan alamıyordu.

Bal kahverengisi saçlarını, eski Gal tasarımlı gümüş bir tokadan dalgalar halinde dökülsün diye yukarı doğru taramıştı. Saçının birkaç teli tokadan kurtulmuş, sanki kendi başlarına bir hayatları varmış gibi yüzünün etrafında gelişigüzel sallanıyordu. Bu saçları serbest bırakmayı ve parmaklarının arasından kayarak çıplak göğsüne sürtünmesini ne kadar da arzuluyordu.

Bakışlarını kızın dolgun vücudunda gezdirdi ve gülümsemesini bastırdı. Koyu mavi gömleğinin düğmeleri düzgün iliklenmemişti ve çorapları birbirine uymuyordu. Yine de kadın onu arzudan çılgına çeviriyordu.

Normalde ilgisini çekecek türden bir kadın değildi ama yine de... Ona ve onun sıcak bir merak ve zekâyla parlayan kristal mavisi bakışlarına vurulmuştu. Onun dolgun, nemli dudaklarını tatmayı, yüzünü boğazının çukuruna gömüp kokusunu içine çekmeyi arzuluyordu.

Tanrım, onu nasıl da arzuluyordu. Bu öylesine çaresizlikten doğan bir ihtiyaçtı ki, onu şu anda kollarına alıp merakını tatmin etmekten alıkoyan şeyin ne olduğunu merak etti.

Hiçbir zaman kendini cinsel zevklerden mahrum bırakacak türden bir adam olmamıştı, özellikle de içindeki canavar harekete geçtiğinde. Ve bu kadın onun ölümcül yanını tehlikeli bir seviyeye çıkarmıştı.

Sebastian müzeye sadece bu gecenin nasıl geçeceğini öğrenmek ve goblenin nerede olduğunu öğrenmek için gelmişti. Yalnız geceyi birlikte geçireceği bir kadın aramıyordu, ta ki eve dönene kadar... yani yine yalnız kalacaktı.

Ancak gitmesine daha saatler vardı. Otel odasında beklemektense onun gözlerinin içine bakarak geçirmeyi tercih edeceği saatler. "Bir içki içmek için bana katılmak ister misin?" diye sordu.

Onun sorusuyla irkilmiş görünüyordu. Ama sonra adam onun üzerinde böyle bir etki yaratmış gibi göründü. Onun yanında gergindi, biraz ürkekti ve adam onu rahatlatmak için can atıyordu.

Rahatla. "Tanımadığım erkeklerle çıkmam."

"Beni nasıl tanıyabilirsin ki..." "Gerçekten, Bay

Kat-"

"Sebastian."

Kadın ona başını salladı. "Israrcısın, değil mi?" Hiçbir fikri yoktu.

İçindeki yırtıcıyı bastıran Sebastian, ona uzanıp onu korkutmamak için ellerini ceplerine soktu. "Korkarım bu içime işlemiş. İstedğim bir şey gördüğümde peşinden giderim."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ve ona şüpheli bir bakış attı. "Neden benimle konuşmak istiyorsun ki?"

Adam kadının sorusu karşısında şaşkına döndü. "Leydim, sizin bir aynanız yok mu?"

"Evet, ama bu büyümlü bir şey değil." Kadın ona arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı. Sebastian kendi türünün inanılmaz hızıyla hareket ederek onu durdurdu. "Bak, Channon," dedi nazikçe. "Korkarım bu işi elime yüzüme bulaştırdım. Ben sadece..." Durdu ve onu bir süre daha yanında tutmanın en iyi yolunu düşünmeye çalıştı. Hâlâ dirseğini kavrayan eline baktı. Ruhunun her parçası, sonuçları ne olursa olsun onu yanında tutması için çığlık atsa da, isteksizce bıraktı. O kendi aklı olan bir kadındı. Ve halkının ilk yasası aklından geçiyordu: Bir kadının kendi özgür iradesiyle vermediği hiçbir şey sahip olmaya değmez.

Bu, onun bile çiğnemeyeceği tek yasaydı. "Sen ne?" diye sordu usulca.

Sebastian derin bir nefes aldı ve onu hak ya da yasalara aldırmadan isteyen hayvani yanıyla, onu korkutacak kadar şiddetli bir ihtiyaçla hırlayan yanıyla savaştı.

Dudaklarını sevimli bir gülümsemeye zorladı. "Çok iyi bir insana benziyorsunuz ve bu dünyada sizden o kadar az var ki sizinle birkaç dakika geçirmek isterim. Belki bir kısmı sana da bulaşır."

Channon kendine rağmen güldü.

"Ah," diye alay etti, "demek

gülümseyebiliyorsun."

"Gülümseyebiliyorum."

"Bana katılır mısın?" diye sordu. "Köşede bir restoran var. Oraya yürüyebiliriz, dünyanın gözü önünde. Söz veriyorum, sen istemedikçe ısırmayacağım." Channon ona ve tuhaf mizahına bakarak hafifçe kaşlarını çattı. Onu bu kadar karşı konulmaz yapan şey neydi? Doğal değildi. "Bu konuda bir şey bilmiyorum."

"Bakın, söz veriyorum psikopat değilim. Eksantrik ve kendine özgü ama psikotik değilim." Bu konuda hâlâ tam olarak emin değildi. "Bahse girerim hapishaneler kadınlara bunu söyleyen erkeklerle doludur."

"Bir kadını asla incitmem, hele seni hiç incitmem."

Sesinde öyle bir samimiyet vardı ki ona inandı. Daha da inandırıcı olanı, içinde herhangi bir uyarı hissetmedi, kafasının içinde ona kaçmasını söyleyen küçük bir ses yoktu. Bunun yerine, ona doğru çekildi ve sanki onunla birlikte olması gerekiyormuş gibi, onun varlığında çok tuhaf bir huzur hissetti. "Sokağın aşağısında mı?"

"Evet." Ona kolunu uzattı. "Hadi gel. Dişlerimi ve zihin kontrolümü kendime saklayacağıma söz veriyorum."

Channon hayatında hiç böyle bir şey yapmamıştı. Biriyle çıkmayı düşünmeden önce onu uzun süredir tanınması gereken bir kadındı. Yine de kendini paltosunu çekiştirirken ve elini adamın kolunun kıvrımına koyarken buldu; orada o kadar gergin ve iyi şekillenmiş bir kas hissetti ki içinde bir sarsıntı yarattı. Kolunu hissettiğinde, şık siyah takım elbisesi ve paltosunun inanılmaz bir vücudu sakladığını anlayabiliyordu.

"Çok farklı görünüyorsun," dedi adam onu odadan çıkarırken. "Sende Eski Dünya'ya ait bir şeyler var."

Müzenin fuayesine açılan cam kapıyı açtı. "Eski demek daha doğru olur."

"Yine de çok modernsiniz."

"Kültürler arasında sıkışıp kalmış bir Rönesans

adamı." "Sen bu musun?"

Ona şakacı bir yan bakış attı. "Dürüstçe mi?"

"Evet."

"Ben bir ejderha avcısıyım." Yüksek sesle

güldü. Adam alay etti. "Yine bana

inanmıyorsun."

"Gobleni çalmak istediğini söylemene şaşmamalı diyelim. Sanırım mitolojik bir canavarı öldürmeye pek gerek yok, özellikle de günümüzde ve bu çağda."

O yeşilimsi altın gözler onunla acımasızca alay ediyordu. "Ejderhalara inanmıyor musun?"

"Hayır, tabii ki değil."

Ona dudak büktü. "Çok şüphecisin."

"Ben pratik biriyim."

Sebastian dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken dudaklarında sinsî bir yarım gülümseme belirdi. Ejderhalara inanmayan ama ejderha duvar halılarını inceleyen ve yanlışı düğmeli bir gömlek giyen pratik bir kadın. Hiçbir zaman ve mekânda onun gibi başka bir ruh olmadığı kesindi. Ve onun vücudu üzerinde çok tuhaf bir etkisi vardı.

Adam onun için çoktan sertleşmişti ve birbirlerine neredeyse hiç dokunmuyorlardı. Kolunu tutuşu hafif ve narindi, sanki her an ondan kaçmaya hazırmış gibi. Bu istediği son şeydi ve onu en çok şaşırtan da buydu. Münzevi bir insandı, başkalarıyla sadece fiziksel ihtiyaçları yalnızlık arzusunun önüne geçtiğinde etkileşime girerdi. O zaman bile, bu karşılaşmalar kısa ve sınırlıydı. Sevgililerini bir geceliğine alır, onların da kendisi kadar doyduğundan emin olduktan sonra hızla yalnız dünyasına geri dönerdi.

Hiçbir zaman boş konuşmalarla oyalanmamıştı. Bir kadın hakkında adından ve kendisine dokunulmasından hoşlanmasından daha fazlasını öğrenmeyi hiç umursamamıştı. Ama Channon farklıydı. Sesinin temposu ve konuşurken gözlerinin ışıldaması hoşuna gitmişti. En çok da ona baktığında gülümsemesinin tüm yüzünü aydınlatmasını seviyordu.

Ve onun kahkahasının sesi... Cennetteki meleklerin daha değerli bir melodi çıkarabileceğinden şüpheliydi.

Sebastian karanlık restoranın kapısını açtı ve kadın içeri girerken kapıyı tuttu. Kız onun yanından geçerken, Sebastian bakışlarının kızın vücudunun arka kısmında gezinmesine izin verdi. Daha da sertleşti.

Onu sıcacık ve çırılçıplak kollarına almak için neler vermezdi ki, ellerini onun dolgun kıvrımlarında gezdirebilsin, boynunun etini dişleyebilsin ve dokunuşuyla kıvrılırken yavaşça içine doğru kayarken onu kendine doğru çekebilsin. Sebastian gözlerini Channon'dan ayırıp ev sahibesiyle konuşmak için kendini zorladı. Tanımadığı kadına onları تنها bir köşeye oturtması için zihinsel bir komut gönderdi. Channon'la yalnız kalmak istiyordu.

Onunla daha önce tanışmış olmayı ne kadar isterdi. Bir haftadan uzun bir süredir bu lanetli şehirdeydi ve sıcaklığın rahatlığı olmasa bile en azından tanıdıklığın rahatlığının olduğu eve gitme fırsatını bekliyordu. Gecelerini bu şehirde tek başına geçiriyor, zamanını beklerken sokaklarda huzursuzca dolaşıyordu.

Şafak söktüğünde gitmesi gerekecekti. Ama o zamana kadar Channon'la olabildiğince çok zaman geçirmeye, onun arkadaşlığının içindeki yalnızlığı hafifletmesine, hayatının büyük bölümünde onu yakmış olan kalbindeki acıyı dindirmesine izin vermeye niyetliydi. Channon restoranın içinde hostesi takip etti ama bu sırada arkasındaki Sebastian'ın farkındaydı; Sebastian'ın vücuduna yönelttiği ateşli, yırtıcı bakışların ve onu yutmak ister gibi görünmesinin farkındaydı.

Ama daha da inanılmazı, onu yiyip bitirmek istemesiydi. Daha önce hiçbir erkek onu bu kadar kadın gibi hissettirmemiş ya da elleri ve ağzıyla vücudunu keşfetmek için saatler harcamasını istememişti.

Barın arka tarafındaki karanlık bir köşeye oturduklarında, "Yine gerginsin," dedi.

Menüden başını kaldırıp ona vahşi bir canavarı hatırlatan yeşilimsi altın gözlere baktı. "İnanılmaz derecede anlayışlısın."

Başını ona doğru eğdi. "Daha kötüsüyle de suçlandım."

"Eminim öyledir," diye karşılık verdi. Gerçekten de, bir kanun kaçağının varlığına sahipti. Tehlikeli, karanlık, baştan çıkarıcı. "Axe sen gerçekten bir hırsız mısın?"

"Hırsız terimini tanımlayın."

Adamın şaka mı yaptığından yoksa ciddi mi olduğundan pek emin olmasa da güldü. "Söyle bakalım," dedi garson kız içkilerini getirirken, "ne iş yapıyorsun, C ile başlayan Shannon?"

Kola için garsona teşekkür etti, ardından Sebastian'a bakarak mesleğiyle nasıl başa çıkacağını görmeye çalıştı. Çoğu erkek onun mesleğinden biraz çekinirdi ama nedenini hiçbir zaman anlayamamıştı. "Virginia Üniversitesi'nde tarih profesörüyüm."

"Etkileyici," dedi, yüzü gerçekten ilgiliydi. "Hangi kültürler ve zamanlar konusunda uzmanlaştınız?"

Adamın işi hakkında bir şeyler bilmesine şaşırmıştı. "Çoğunlukla Norman öncesi Britanya."

"Ah. Hwaet we Gar-Dena in gear-dagum peod-cyninga prym gefrunon, hu da aephelingas ellen fremedon."

Channon onun Eski İngilizcesi karşısında şaşkına dönmüştü. Sanki bunun için doğmuş gibi konuşuyordu. Bu kadar yakışıklı bir adamın kalbine bu kadar yakın bir konuyu bildiğini hayal edin. Ona çeviriyi teklif etti. "Yani, geçmiş günlerde Mızrak-Dan'lar ve onları yöneten krallar cesarete ve büyüklüğe sahipti. O prenslerin kahramanca seferlerini duymuştuk."

Adam başını kadına doğru eğdi. "Beowulfunu iyi tanıyorsun."

"Eski İngilizceyi kapsamlı bir şekilde inceledim, işim göz önüne alındığında bu mantıklı. Ama bana bir tarihçi gibi gelmediniz."

"Değilim. Daha ziyade, bir tür reenaktörüm."

Bu onun nasıl göründüğünü açıklıyordu. Şimdi müzedeki varlığı ve şövalyece otorite havası ona bir anlam ifade ediyordu.

"Bugün sizi müzeye getiren şey Orta Çağ üzerine çalışmanız mı?" diye sordu. Kadın başını salladı. "Yıllardır goblen üzerinde çalışıyorum. Sonunda arkasındaki gizemi çözen kişi olmak istiyorum."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Kim ve neden yaptı? Hikayesi nereden geliyor? Bu bağlamda, müzenin bunu nasıl aldığını bilmek isterim. Ne zaman edindiklerine ya da kimden satın aldıklarına dair hiçbir kayıtları yok."

Otomatik cevapları onu şaşırttı. "1926 yılında isimsiz bir koleksiyoncudan elli bin dolara satın almışlar. Geri kalanına gelince, yedinci yüzyıl Britanya'sında Antiphone adında bir kadın tarafından yapılmış. Büyükbabası ve kardeşinin iyi ve kötü arasındaki ebedi mücadelesini anlatıyor."

Bakışları o kadar içtendi ki neredeyse ona inanacaktı. Garip bir şekilde, goblenin bir sonu olmadığı için bu mantıklı geliyordu. Ama o daha iyi biliyordu. "Antiphone, ha?"

Başını iki yana salladı. "Sana söylediğim hiçbir şeye inanmıyorsun, değil mi?"

"Neden, kibar beyefendi," dedi muzip bir İngiliz aksanıyla. "Size inanmadığımdan değil, ama bir tarihçi olarak kendimi gerçeklerle uyumlu hale getirmeliyim. Bu Antiphone ya da işlem hakkında herhangi bir kanıtınız var mı?"

"Biliyorum, ama nedense size göstermemden hoşlanacağınızdan şüpheliyim." "Peki neden?"

"Bu seni çok korkutur."

Channon bunu nasıl karşılayacağından emin olamayarak arkasına yaslandı. Karşısında oturan adamdan ne anlam çıkaracağını gerçekten bilmiyordu. Adam onu tehlikeye doğru çekerken hep diken üstünde tutuyordu. Tüm mantığına rağmen onu cezbetmişti.

Yemekleri masaya konurken sessiz kaldılar.

Onlar yemek yerken, Channon onu inceledi. Bardaki mum ışığı gözlerinde dans ediyor, onları bir kedininki gibi parlatıyordu. Elleri güçlü ve nasırlıydı -sıkı çalışmaya alışkın bir adamın elleri- ama yine de zengin ve ayrıcalıklı bir havası vardı, kendi kurallarını koyan güçlü bir adamın havası.

Tam bir muammaydı, kendisini hem güvende hem de tehdit altında hissettiren yürüyen bir ikilemdi.

"Söylesene Channon," dedi aniden, "öğretmenliği seviyor musun?"

"Bazı günler. Ama en çok araştırma yapmayı seviyorum. Eski el yazmalarını karıştırmayı ve geçmişini bir araya getirmeye çalışmayı seviyorum."

Kısa bir yarım kahkaha attı. "Alınma ama bu kulağa inanılmaz sıkıcı geliyor." "Ejderha öldürmenin çok daha aksiyon odaklı olduğunu hayal ediyorum."

"Evet, öyle. Her an tamamen öngörülemez."

Onun mükemmel Avrupalı sofra adabıyla yemek yemesini izlerken ağzını sildi. Kesinlikle kültürlüydü ama yine de tuhaf bir şekilde barbar görünüyordu. "Peki, bir ejderhayı nasıl öldürürsünüz?"

"Çok keskin bir kılıçla."

Kadın ona başını salladı. "Evet, ama onu çağırıyor musun? Ona gidiyor musun ... ?"

"En kolay yol ona gizlice yaklaşmak."

"Ve uyanmaması için dua etmek mi?"

"Eğer yaparsa, bu işi daha da zorlaştırır."

Channon gülümsedi. Onun bulaşıcı zekâsından çok etkilenmişti. Özellikle de yemek yerken etraflarında onu süzen kadınları fark etmemiş gibi görüldüğü için. Sanki sadece onu görebiliyordu.

Kural olarak, bu erkek-kadın meselesinde berbattı. Son erkek arkadaşı, bir D.C. muhabiri, onu kişisel ve fiziksel her konuda iyi eğitmişti.

sahip olduğu bir kusurdu. Aradığı son Şey, erkekle eşit Őartlarda olmadığı başka bir iliŐkiydi. Bir sonraki aşkı için tıpkı kendisi gibi birini istiyordu; hayatı araştırma etrafında dönen, ortalama görünümlü bir tarihçi. Bir elmanın iki rahat yarısı. Arzuyla kanını kaynatan ateşli, gizemli bir yabancı aramıyordu.

Channon, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Bu adamı istememek için delirmiŐ olmalısın!

Belki de. Ama böyle Şeyler onun başına hiç gelmemiŐti.

"Biliyor musun," dedi ona, "beni daha sonra bir yere götüreceğine ve arkadaşların gelip bana gülsünler diye çıplak bağlayacağına dair içimde garip bir his var."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Bu sana sık sık oluyor mu?"

"Hayır, asla, ama bu gece bir Alacakaranlık Kuşağı bölümü için gerekli özelliklere sahip." "Rod Serling seslendirmesi olmayacağına söz veriyorum. Benimle güvendesin."

Ve hiçbir anlam ifade etmeyen bir nedenden ötürü ona inandı. Channon sonraki birkaç saati hayatının yemeğini yiyerek ve sohbet ederek geçirdi. Sebastian'la konuşmak inanılmaz derecede kolaydı. Daha da kötüsü, hormonlarını ateŐliyordu. Ne kadar uzun süre birlikte olurlarsa ve ne kadar çok glerlerse, Sebastian o kadar inanılmaz görünüyordu.

Saatine baktı ve nefesi kesildi. "Neredeyse gece yarısı olduğunu biliyor muydun?" Saatini kontrol etti.

"Bunu kısa kesmekten nefret ediyorum," dedi peçetesini masaya bırakıp sandalyesini geriye kaydırarak, "ama gitmeliyim yoksa buradan asla bir taksi bulamam." Onu masada tutmak için elini hafıe koluna koydu. "Neden seni eve bırakmama izin vermiyorsun?"

Channon itiraz etmeye başladı ama içindeki bir Şey buna karşı ıktı. Birlikte geçirdikleri akŐamdan sonra, onun yanında garip bir Şekilde rahat hissetmişti. Onda çok rahatlatıcı, çok açık ve misafirperver bir hava vardı.

Uzun zamandır görmediği bir arkadaşı gibiydi. "Tamam," dedi rahatlayarak.

Yemeklerinin parasını ödedi. Sonra kızın kalkmasına ve ceketini giymesine yardım etti ve onu restorandan çıkardı.

Caddenin aşağısındaki arabasına doğru ilerlerken Channon konuşmadı ama onun manyetik, erkeksi varlığını vücudunun her hücresinde hissetti. Hiçbir şekilde sosyal bir kelebek olmasa da, hayatında pek çok kez birileriyle çıkmıştı. Birkaç erkek arkadaşı ve hatta bir nişanlısı olmuştu ama hiçbiri ona bu yabancıнын hissettirdiği gibi hissettirmemişti.

Sanki ruhunun eksik bir parçasına uyuyordu. Kızım, sen

delisin. Öyle olmalı.

Channon, sportif gri Lexus'una yaklaştıklarında durakladı. "Birileri şık bir şekilde seyahat ediyor." Sebastian ona şeytanca göz kırparak arabanın kapısını açtı. "Bir ejderhaya dönüşüp seni eve uçururdum ama içimden bir ses itiraz edeceğini söylüyor."

"Hiç şüphesiz. Sanırım pullar da cildimi yıpratacaktır." "Doğru. Bir keresinde askeriye'nin sizi gerçekten aradıklarını zor yoldan öğrendiğinden bahsetmiyorum bile. Bilirsiniz, kırk ayak kanat açıklığınız varsa savaş jetlerinden kaçmak zordur." Kapıyı kapattı ve arabanın kendi tarafına doğru yürüdü. Kadın yine güldü, ama zaten gecenin büyük bölümünde de gülmüştü. Tanrım, bu adamdan gerçekten hoşlanıyordu.

Sebastian arabaya bindi ve içeride birbirlerine kilitlendikleri anda vücudunun sarsıldığını hissetti. Kadının kadınsı kokusu kafasına sinmişti. Artık ona o kadar yakındı ki neredeyse onun tadını alabiliyordu.

Bütün gece boyunca onun pürüzsüz Güneyli ağzının tatlı sesini dinlemiş, vücudunda nasıl hissedeceklerini hayal ederken dilinin ve dudaklarının hareketini izlemiş, zevkten ağlayana kadar onunla sevişirken onu kollarında hayal etmişti.

Ona duyduğu çekim onu şaşkına çevirmişti. Neden bunu şimdi hissetmek zorundaydı, onun zamanında kalıp onu daha fazla keşfetmeyi göze alamazken? Lanetli Kaderler. Ölümlülerin hayatlarını kurcalamayı ne kadar da seviyorlardı.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırarak onu kaldığı otele götürdü.

Otoparka park ederken "Burada yaşamıyor musun?" diye sordu.

"Sadece hafta sonu goblen üzerinde çalışmak için buradayım." Emniyet kemerini çözdü. Sebastian inip kapısını açtı, sonra da onu odasına götürdü. Channon kapıda duraksadı, Sebastian'a ve onun büyüleyici gözlerindeki yakıcı sıcaklığa baktı. Adam çok seksi ve çok tehlikeliydi. Onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Numarasını istememişti. E-postasını bile.

Lanet olsun.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bu gece gerçekten iyi vakit geçirdim." "Ben de öyle. Bana katıldığın için teşekkürler."

Öp beni. Kelimeler beklenmedik bir şekilde aklından geçti. Bu adamın ona karşı nasıl hissettiğini gerçekten bilmek istiyordu.

Adam onu kollarına çekip dudaklarını kendi dudaklarıyla kapattığında bunu hayretle fark etti.

Sebastian ellerini kızın sırtına koyarken onu hissettiğinde hırladı. Vücudunun her zerresi ona sahip olmak için yanıp tutuşurken onu kendine doğru çekti. Kızın dili Sebastian'inkine sürtünüyor, onunla alay ediyor, ona eziyet ediyordu.

Elini ensesine dokundurdu, tüm vücudunu ürpertti ve acı içinde zonklamasına neden olacak kadar sertleşmesine neden oldu. Tüm duyularının onu deneyimlemesine izin verirken gözlerini kapattı. Ağzı bal tadındaydı ve elleri teninde yumuşak ve sıcaktı. Kadın ve çiçek kokuyordu ve onun tutkusuna kendi tutkusuyla cevap verirken düzensiz nefes alışının sesi onu heyecanlandırdı.

Al onu. İçindeki hayvan şiddetli bir hırıltıyla kıpırdandı. İnsanlığını ona teslim etmesini talep ederek, içindeki insan parçasına saldırdı ve onu pençeledi. Onu istiyordu. Saldırıya karşı neredeyse güçsüzdü ve elleri kendini tutma gücünden dolayı titriyordu. İçinden homurdandı

abaladı. Channon onun güçlü kollarının etrafında kilitlenmiş olduğunu hissedince inledi. Adamın göğsüne o kadar sıkı bastırılmıştı ki, kalbinin gğslerine çarptığını hissedebiliyordu.

Yoğunluğu onu çevreledi, doldurdu, volkanik bir ihtiyaçla yanmasına neden oldu. Tek düşünebildiği, üzerindeki kıyafetleri çıkarıp vücudunun gerçekten de hissettiği kadar muhteşem olup olmadığını görmekti.

Onu sırt üstü kapıya yasladı ve öpücüğünü derinleştirirken kapıya sabitledi. Adamın sıcak, erkeksi kokusu kadının duyularını doldurarak onu bunalttı.

Dudaklarından yanağına doğru bir öpücük kondurdu ve sonra dudaklarını boynuna gömdü. "Seninle sevişmeme izin ver, Channon," diye kulağına nefes verdi. "Sıcak, yumuşak bedenini benimkine karşı hissetmek istiyorum. Nefesini ıplak tenimde hissetmek istiyorum."

Bu öneriye alınmalı. Birbirlerini çok az tanıyorlardı. Yine de kendini bundan vazgeçirmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın yapamıyordu. İçten içe o da aynı şeyi istiyordu.

Tüm mantığa rağmen -tüm akıl sağlığına rağmen- onun için acı çekiyordu.

Hayatında hiç böyle bir şey yapmamıştı. Bir kez bile. Yine de kendini odasının kapısını açarken ve onu içeri alırken buldu.

Sebastian kontrolü sağlamak için mücadele ederken rahatlayarak derin bir nefes aldı. Güçlerini bir kadın üzerinde kullanmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Kendi türünün, kendi ya da bir başkasının hayatını savunmadığı sürece insanların zgr iradesine müdahale etmesi yasaktı. Amaçlarına hizmet etmek için bu kuralı bir ya da iki kez iğnemişti. Bu gece, eğer kız onu reddetseydi, bu kuralı iğneyeceğinden hiç şüphesi yoktu. Ama kadın onu reddetmemişti. Küçük iyilikler için tanrılara şükürler olsun.

Anahtar kartını şifonyerin üzerine koyarken onu izledi. Kadın tereddüt etti ve adam onun gerginliğini hissetti.

"Sana zarar vermeyeceğim, Channon."

Ona belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Biliyorum."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve o gök mavisi gözlere baktı. "Çok güzelsin."

Adam onu kendine çekip dudaklarına yeniden yapıştığında Channon nefesini tuttu. Bu gecenin hiçbir anlamı yoktu. Duygularının hiçbirisi. Sebastian'ın odasına girmesine neden izin verdiğine bir açıklama ararken ona sarıldı. Neden onunla sevişecekti. Bir yabancıyla. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir adam. Bir daha asla görmek istemeyeceği bir adam.

Yine de bunların hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan tek şey o andı - onu kendine yakın tutmak ve burada, odasında olabildiğince uzun süre tutmak. Adamın ellerinin saçlarını serbest bırakıp sırtından aşağı dökülmesini sağladığını hissetti. Adam ceketini omuzlarından indirdi ve kadın ceketin yere düşmesine izin verdi. Ellerini kollarında gezdiren adam geri çekilerek aç gözlerle ona baktı. Daha önce hiçbir erkek ona böyle bakmamıştı. Şiddetli bir özlem, tam bir sahiplenme.

Korkmuş ve heyecanlanmış bir halde, ceketini çıkarmasına yardım etti. Gözleri doymak bilmeyen bir tutkuyla kararmıştı, ceketini çıkardı ve daha sonra kırışacağını umursamadan bir kenara fırlattı. Kusursuz takım elbisesi için çok fazlaydı. Onun için bundan daha fazlasını ifade ediyor olması onu heyecanlandırdı.

Kravatını gevşetti ve başının üzerine çekti.

Kadın gömleğinin düğmelerini açmak için hareket ettiğinde gözleri yumuşadı. Adam onun sağ elini yakaladı ve parmak uçlarını ısırarak içinden zevk şeritleri geçirdi, sonra elini düğmelerine götürdü ve dikkatle onu izledi.

Onun için yanıp tutuşan Channon, gömleğinin iliklerinden düğmeleri çözmeye çalıştı. Bakışlarını ellerinin peşine taktı, adamın tenini yavaş yavaş, üzerinde çalışarak santim santim açmasını izledi. Aman Tanrım, adamın hayallerinden sökülüp alınmış bir vücudu vardı. Kasları sıkı ve mükemmeldi ve şimdiye kadar gördüğü en tatlı ten rengiyle kaplıydı. Koyu renk tüyler tenini tozlandırıyor, onu daha da yırtıcı, daha da tehlikeli ve erkeksi gösteriyordu.

Channon birkaç yara izi taşıyan sert karın kaslarında durakladı. Elini onların üzerinde gezdirdi, parmakları yara izlerine değdiğinde adamın keskin bir nefes alışını hissetti.

kalkık, açık tenli. "Ne oldu?"

"Ejderhaların keskin pençeleri vardır," diye fısıldadı. "Bazen yoldan yeterince hızlı çekilmiyorum."

Elini kalça kemiğinin yanındaki gerçekten kötü görünen bir yara izinin üzerine koydu. "Belki de daha küçük ejderhalarla savaşmalısın."

"Bu benim için pek sportmence olmazdı."

Adam gömleğini çıkarınca yutkundu ve adamın süslenmemiş göğsünü ilk kez gördü. Adam şahaneydi. Avuçlarını onun gergin, sert göğüs kaslarının üzerinde gezdirdi ve ellerinin altında hissettiklerinden zevk aldı. Parmaklarını göğsünde ve üzerinde bir ejderha dövmesi olan zayıf, sert omzunda gezdirdi. "Ejderhaları seviyorsun, değil mi?"

Güldü. "Evet, öyle."

Sebastian sabırlı olmak, kızın kendisine alışmasına izin vermek için elinden geleni yapıyordu. Ama tek yapmak istediği onu yatağa yatırmak ve belindeki şiddetli ağrıyı dindirmekken bu çok zordu.

Kazağının düğmelerini açıp yere düşmesine izin verirken boynunu dişledi. Karşısında ayakkabılarından ve yanlış iliklenmiş gömleğinden başka bir şey giymeden duruyordu. Dört yüz yıllık yaşamı boyunca gördüğü en seksi şeydi bu. "Gömleğinin düğmelerini hep böyle mi iliklersin?"

Yere baktı ve nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Bu sabah acelem vardı ve-" Onun sözlerini bir öpücükle kesti. "Özür dileme," diye fısıldadı dudaklarına. "Hoşuma gitti."

"Sen çok tuhaf bir adamsın."

"Ve sen bir tanrıçasın."

Adam onu kollarına alıp yatağa doğru götürürken Channon başını iki yana salladı. Ellerini onun gerginlikten gerilmiş kaslarının üzerine koydu. Onları hissetmek ağzını sulandırdı. Onu yatırdı

sonra ellerini bacaklarından ayaklarına doğru götürdü, böylece ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp omzunun üzerinden atabildi.

Kalbi hızla çarpan Channon, adamın kalçasından karnına doğru kemirerek ilerleyişini izledi. Ellerini gömleğine götürdü ve yavaşça düğmelerini çözdü, çıplak bıraktığı teninin her parçasını öptü ve yaladı.

Adamın ağzını üzerinde hissettiğinde ve gördüğünde, vücudunun tadını çıkarıyor gibi görüldüğünde inledi. Vücudu zonkladıkça ve onu doldurması için acı çektikçe zevk sivri uçları midesini deldi.

Onu içinde o kadar çok istiyordu ki, vücudunu saran ateşten alevler içinde kalmaktan korkuyordu.

Sebastian kendini ona doğru kaydırırken kadının ıslaklığını teninde hissetti. Vücudu onun için çılgılık atıyordu ama henüz onunla işi bitmemişti. Onun tadını çıkarmak, yemyeşil vücudunun her santimini hafızasına kaydetmek istiyordu.

Ona karşı hissettiği şey onu şaşırtmıştı. Daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Garip bir şekilde ona huzur ve sığınak veriyordu. Onun hırpalanmış kalbindeki yalnızlığı doldurdu.

Sertleşmiş meme uçları göğsünün etini okşarken ve elleri sırtında dolaşırken yüzünü onun boynuna gömdü. "Altımda çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadı onun özünü içine çekerken.

Channon derin, hırıltılı bir nefes aldı. Adamın sözleri onu memnun etmişti.

Adam onun boynuna sokuldu, bıyıkları usulca tenini okşarken, eli vücudunun üzerinde gezinerek bacaklarının arasındaki yakıcı sızıya dokundu. Parmaklarının kendisiyle oynamasının verdiği zevkle tısladı ve adam ağzını yavaşça boynundan göğsüne doğru sürüklerken ona karşı sırtını dikleştirdi. Dili sertleşmiş uca doğru ilerleyerek kadının karıncalanmasına ve zonklamasına neden oldu.

İçinden bir korku dalgası geçerken dudağını ısırıldı. "Normalde bu tür şeyler yapmadığımı bilmenizi isterim."

Ona bakmak için kendini kollarının üzerinde yukarı kaldırdı. Kalçalarını bacaklarının arasına bastırdı, böylece onun büyük şişkinliğini hissedebilirken

Pahalı yün pantolon iç bacaklarını hafifçe sürüyordu. Adamın oradaki sıcak hissi onu ihtiyaçtan çılgına çevirmeye yetmişti.

"Öyle olduğunu düşünseydim, leydim, şu anda burada sizinle olmazdım." Bakışları yoğunlaştı ve onu büyüledi. "Seni görüyorum Channon. Seni ve etrafındaki herkesi uzakta tutan engelleri."

"Ama yine de buradasın."

"Buradayım çünkü içindeki hüznü biliyorum. Sabah uyandığında kaybolmuş, yalnız ve yanımda biri olsun diye yanıp tutuşmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum." Adam gerçekten onun bir parçası olan şeyleri söylerken kalbi sıkıştı. "Neden yalnızsın? Bu kadar yakışıklı bir adamın arkasında savaşılan istekli kadınlar olmadan düşünemiyorum."

"Bu dünyada her şey dış görünüş değildir leydim. Yalnızlığa karşı kesinlikle bir koruma sağlamazlar. Kalpler asla gözlerin içini görmez."

Channon onun sözleri karşısında yutkundu. Ciddi miydi? Yoksa tüm bunlar, onunla yaptığı şey hakkında daha iyi hissetmesini sağlamak için söylediği bir yalan mıydı? Bunu bilmiyordu.

Ama ona inanmak istedi. Onun aç gözlerinde gördüğü azabı teselli etmek istedi.

Ondan uzaklaştı ve ayakkabılarıyla pantolonunu çıkardı. Channon sonunda onu tamamen çıplak gördüğünde titredi. Ay ışığında sinsice hareket eden tehlikeli, karanlık bir canavar gibi, inanılmazdı. Kesinlikle baş döndürücüydü. Her santimi kaslıydı, tonluydu ve şimdiye kadar gördüğü en şahane bronz tenle kaplıydı. Mükemmel vücudundaki tek kusur sırtını, kalçalarını ve bacaklarını işaretleyen yara izleriydi. Gerçekten de vahşi bir canavarın pençe ve ısırık izlerine benziyorlardı.

Yatakta ona yeniden katıldığında, saçındaki bağı çekti ve günahkâr yakışıklı yüzünü çevrelemek için öne doğru düşmesine izin verdi.

"Barbar bir kabile reisine benziyorsun," dedi elini adamın ipeksi saçlarında gezdirirken. Yüzündeki dövmenin karmaşık çizgilerinin izini sürdü. "Mmm," diye nefes aldı, göğsünü ağzına alarak.

Dili onunla alay ederken Channon başını ona doğru tuttu. İçini zevk dalgaları kapladı.

Ellerini adamın kaslı kaburgalarında, sonra kollarında ve omuzlarında gezdirirken garip bir haz sisinin içinde sürükleniyordu. Ona garip bir şeyler oluyordu. Adamın verdiği her nefeste, sanki dokunuşu daha da yoğunlaşıyordu. Çoğalıyordu. Onu okşayan tek bir dil yerine yüzlercesini hissettiğine yemin edebilirdi. Sanki teni canlıydı ve aynı anda her yerine masaj yapılıyordu. Sebastian güçleri içinden geçerken tısladı. Seks her zaman onun cinsinin duyularını güçlendirirdi. Fiziksel hazzın yoğunluğu, onlara ve sihirlerine verdiği yükselme nedeniyle halkı tarafından çok aranırdı. İşin güzel yanı, güç dalgasının genellikle tam bir gün, gerçekten harika bir seks söz konusu olduğunda ise iki gün sürmesiydi. Channon kesinlikle iki günlük bir kafaydı.

Onun gözlerine baktığında bakışlarının odaklanmamış ve vahşi olduğunu gördü. Güçleri onu da etkiliyordu. Bir insan için fiziksel uyarım, kendi cinsi için olduğundan bile daha büyüktü. Büyücünün dokunuşunun coşkusuna kendini kaptırdığı anı biliyordu. Engelleri ve çekingenliği ortadan kalktığına başını arkaya attı ve orgazm onu yırtarken haykırdı. "İşte bu," diye fısıldadı kulağına. "Karşı koyma." Karşı koymadı. Bunun yerine ona doğru döndü ve hararetle vücudunu kavradı. Sebastian onun hevesini yerine getirirken inledi.

Elleri ve ağzıyla onun etinin her santimini aradı. Yuvarlandı ve onu üstüne çekti, beline sarıldı, ıslaklığını karnının çukurunda hissetmesine izin verdi. Kadının artık konuşma yetisini kaybettiğini biliyordu ve bir parçası buna üzülüyordu. O tamamen ihtiyaçtı. Sıcak, talepkâr bir seks. Gözleri vahşi ve aç bir şekilde adamın ellerini avuçlarının içine aldı ve kendini adamın şişmiş gövdesine doğru kaydırırken onları göğüslerine götürdü. Dilini çenesinin kenarında gezdirmek için öne doğru eğildi ve dudaklarına doğru ısırırdı.

Onu tutkuyla öptü, sonra geri çekti. "Bana ne yaptın?" diye sordu kısık sesle, sözleri onu şaşırtmıştı.

"Tam olarak ben değilim," dedi dürüstçe. "Elimde olmayan bir şey."

İnledi ve ona karşı kıvranarak vücudunun daha da yanmasına neden oldu. "Sana içimde ihtiyacım var, Sebastian. Lütfen."

Onu memnun etmek için hiç vakit kaybetmedi. Onu ters çevirerek, sırtı önüne gelecek şekilde uzanırken vücudunu onunkinin etrafında kıvırdı. Kadının bacağına beline doladı. Başını çenesinin altına sıkıştırdı ve kendini onun zarif ıslaklığının derinliklerine sokarken onu yakınında tuttu. Kadın başını omzuna yaslayıp haykırırken, adam onun sıcak ve ıslak hissiyle homurdandı.

Channon daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Daha önce hiçbir erkek onunla bu şekilde sevişmemişti. Channon'ın sağ kalçası adamın iç uyluğuna dayanmış, adam da sol dizini kullanarak sol bacağına yukarı kaldırmış, böylece arkasından vücuduna erişebilmişti. Bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama vuruşları derin ve eşitti ve şimdiye kadar bildiği en yoğun zevkle onu yırtıyordu. Adam onun içinde çok sert, çok kalın ve sıcaktı.

Ve onun dokunuşunu daha çok istiyordu. Onun gücünden daha fazlasını.

Elini karnının üzerinden aşağı kaydırды, sonra bacaklarının arasına dokunana kadar indirdi. Adamın parmakları vuruşlarıyla eş zamanlı olarak onu ovarken, kadın zevkten tısladı ve kıvrandı. Ve yine de sanki binlerce el onu okşuyormuş gibi hissetti, sanki her tarafı onun dokunuşuyla, kokusuyla yıkanıyormuş gibi. Coşkudan aklını kaçırmış bir halde, onun gür vuruşlarına gür vuruşlarla karşılık veriyordu. Vücudu sanki kendine ait bir yaşamı varmış gibi hissediyordu, sanki onun zevki kendi varlığıymış gibi. Onun daha da fazlasına ihtiyacı vardı.

Sebastian onun kendisine verdiği karşılık karşısında dehşete kapıldı. Daha önce hiçbir insan kadın böyle olmamıştı. Eğer daha iyi bilmeseydi, onun yarı Drakos olduğuna yemin edebilirdi. Tırnaklarını Sebastian'ın onu sardığı kolların etine geçirdi ve tekrar boşaldığında o kadar yüksek sesle çığlık attı ki, Sebastian diğerlerinin onu duymasını engellemek için hemen etraflarına bir sönümleme büyüü yapmak zorunda kaldı.

Güçleri artarken, buna hınzırca gülümsedi. Ortağını tatmin etmeyi seviyordu ve Channon'la normalden daha da fazla zevk alıyordu.

Onun kollarında hafifçe yuvarlandı ve çılgın bir öpücükle dudaklarını yakaladı. Sebastian vuruşlarını hızlandırırken yüzünü kavradı ve kendini gömdü

Vücudunun daha da derinlerine. Ona karşı inanılmaz derecede iyi hissediyordu. Çok sıcak ve misafirperver. Mükemmeldi.

Kalbi çarparken ve kasıkları daha da gerilirken onu kendine yakın tuttu. Onu hissetmek, onun tadı, duyuları arasında çağlayanlar gibi dolaşıyor, onu sarsıyor, ağrıtıyor ama aynı zamanda onu yatıştırıyordu.

Adam kendini kadının derinliklerine gömüp orgazmın gücüyle sarsılırken, içindeki canavar memnuniyetle kükreyip şaklıyordu. İçindeki iki parçanın doyuma ulaşip birleşmesi, hayatının en inanılmaz anıydı. Channon onun içinde serbest kaldığını hissettiğinde inledi. Hâlâ ona sarılmış olan adam, onu göğsüne daha da yaklaştırdı. Onun hırıltılı nefes alışını duydu ve kalbinin kürek kemiğine çarptığını hissetti. Adamın erkeksi kokusu kafasını ve kalbini doldurdu ve sonsuza dek onun vücuduyla koza gibi sarılmak istemesine neden oldu. Yavaşça, zonklayan zevk ondan uzaklaştı ve onu sevişmelerinin yoğunluğundan zayıf ve bitkin bıraktı.

Adam ondan uzaklaştığında, kadın muazzam bir kayıp duygusu hissetti. "Bana ne yaptın?" diye sordu, ona bakmak için sırt üstü dönerek. Adam köprücük kemiğinden dudaklarına doğru bir öpücük kondurdu. "Ben hiçbir şey yapmadım, ma petite. Her şeyi sen yaptın."

"Güven bana, bunu daha önce hiç yapmadım." Adam kızın kulağına usulca güldü.

Ona gülümsedi ve bakışlarını boynuna taktığı küçük altın madalyona çevirdi. Tuhaftı, daha önce fark etmemişti.

Parmaklarıyla zincirin izini sürdürdü, sonra eline aldı. Oldukça eski olduğu belliydi. Tahmininde yanılmadıysa Antik Yunan'a aitti. Altının üzerinde bir kalkanın etrafına sarılmış bir ejderha kabartması vardı. "Bu çok güzel," diye nefes aldı. Sebastian onun eline baktı ve parmaklarını kendi parmaklarıyla kapattı. "Bu anneme aitti," dedi neden bundan bahsettiğini merak ederek. Başka hiç kimseyle paylaşmadığı bir şeydi bu. "Onu pek hatırlamıyorum ama ağabeyim, beni ne kadar çok sevdiğini bilmem için bunu bana vermesini söylediğini anlattı."

"O öldü mü?"

Başını salladı. "Neredeyse altı yaşındaydım..." O geceye dair anıları onu kavururken sesi kesildi. Kafasının içinde hâlâ ölenlerin çığlıklarını duyabiliyor ve yangınların kokusunu alabiliyordu. Dehşeti ve kardeşi Theren'in kollarının onu güvenli bir yere çektiğini hatırlıyordu.

O gecenin dehşetini her zaman kalbine yakın bir yerde yaşamıştı. Bu gece, Channon'la birlikte, o kadar da acıtmıyor gibiydi.

Elini yüzündeki izlerin üzerinde gezdirdi. "Özür dilerim," diye fısıldadı ve kalbinin derinliklerinde onun samimiyetini hissedebildi. "Annem kanserden öldüğünde dokuz yaşındaydım. Ve içimde her zaman onun sesini bir kez daha duyabilmeyi dileyen küçük bir parça var."

"Ailen yok mu?"

Başını salladı. "İki yıl önce ölen teyzemle birlikte büyüdüm." Onun acısını kendi kalbinin içinde hissetti ve bu onu şaşırttı. Onun dünyada yalnız olmasından nefret ediyordu. Tıpkı kendisi gibi. Böyle olmak çok zordu.

Kollarını sıkarak vücudunun onu rahatlatmasına izin verdi.

Adam dilini kulağının etrafında ve içinde gezdirirken Channon gözlerini kapattı ve tüyleri ürperdi. Kollarına eğildi ve onu bir başka yakıcı öpücük için kendine çekti. Küçük bir parçası sabah onu terk etmemesi için yalvarmak istiyordu. Ama kendini utandırmayı reddetti.

Bu işe girerken bu gecenin sahip olacakları tek şey olduğunu biliyordu. Yine de onu bir daha görememe düşüncesi onu tahmin edemeyeceği kadar incitmişti. Onu kaybetmenin kendisinin hayati bir parçasını kaybetmek gibi olacağını hissediyordu. Sebastian artık gitmesi gerektiğini biliyordu ama içinden bir ses isyan ediyordu. Şafağa daha çok vardı. Hâlâ gobleni alıp eve dönmesi gerekiyordu.

Ama şu anda tek istediği bu kadına sarılarak biraz daha zaman geçirmek, onu kollarının sıcak sığınağında tutmaktır.

"Uyu, Channon," diye fısıldadı ona küçük bir uyku büyüsü gönderirken. Eğer uyanık olsaydı ve ona baksaydı, gitmesine asla izin veremezdi. Kız hemen onun kollarında gevşedi.

Sebastian onu izlerken parmaklarını yanağının narin kıvrımlarında gezdirdi. Onun yanında çok güzeldi.

Elini kızın ipeksi buklelerine bastırdı ve saçlarından derin bir nefes aldı. Kadının çiçeksi kokusu ona sıcak yaz günlerini, ortak kahkahaları ve dostluğu hatırlattı. Çıplak kalçaları kasıklarına, beli karnına mükemmel bir şekilde yaslanmıştı. Kadının pürüzsüz bacakları adamın erkeksi bacaklarına dolanmıştı. Tanrım, onu burada böyle tutmak için nasıl da can atıyordu.

Kendini yeniden kıpırdanırken hissetti. Yükümlülüğünü yerine getirmeden önce ona bir kez daha sahip olma ihtiyacını içinde hissetti. Gitmelisin.

Ne kadar nefret etse de başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Pişmanlık içinde iç çekerek onun sıcaklığından uzaklaştı ve paylaştıkları gecenin şaşkınlığıyla yataktan süzüldü. Onu asla unutmayacaktı. Ve hayatında ilk kez, bir süreliğine buraya geri dönmeyi düşündü. Ama bu imkânsızdı.

Onun türü, kolayca avlanıp bulunabildikleri modern dünyada pek başarılı olamadı. Geniş açık alanlara ve ihtiyaç duyduğu özgürlüğe ve yalnızlığa sahip olabileceği daha basit bir dünyaya ihtiyacı vardı.

Zorunluluğun verdiği acıya karşı dişlerini sıkarak karanlıkta sessizce giyindi. Sebastian yataktan bir adım uzaklaştı, sonra durakladı.

Gecenin onun için hiçbir anlamı yokmuş gibi, bu şekilde gidemezdi. Annesinin madalyonunu boynundan çıkarıp Channon'inkine taktı ve onun ayırık dudaklarını öptü.

"Uyu küçüğüm," diye fısıldadı. "Kader sana karşı nazik olsun. Her zaman."

Sonra onun odasından çıkıp karanlık geceye karıştı. Yalnızdı. O her zaman yalnızdı.

Bu gerçeği uzun zaman önce kabullenmişti. Olması gereken buydu.

Ama bu gece bu yalnızlığı daha önce hiç hissetmediği kadar derinden hissetti. Otel binasının etrafından dolaşıp arabasına doğru yöneldiğinde

yıpranmış ceketıyla soğuktan büzülmüş bir halde yürüyen orta yaşlı bir kadınla çarpıştı. Üzerinde bir garsonun solmuş üniforması ve pratik olmaktan başka çaresi olmayan bir kadının eski ayakkabıları vardı.

"Hey," dedi adam, kız onun yanından geçerken. "Araban var mı?" Kadın başını hayır anlamında salladı.

"Artık var." Lexus'unun anahtarlarını ona uzattı ve arabayı gösterdi. "Torpido gözünde ruhsatı bulacaksın. Sadece doldur ve senin olsun." Kız ona göz kırptı. "Evet, doğru."

Sebastian ona içten bir gülümseme sundu. Arabayı sadece bu zaman diliminde sıkışıp kaldığı sürece kullanmak için almıştı. Gideceği yerde buna hiç gerek yoktu. "Ciddiyim," diyerek onu arabaya doğru itti. "Bağlanmak yok. Yaklaşık on beş dakika önce yoksulluk yemini ettim ve hepsi senin."

İnanılmaz bir şekilde güldü. "Kim olduğunuz hakkında hiçbir fikrim yok ama teşekkür ederim." Sebastian başını eğdi ve kadın uzaklaşana kadar bekledi. Temkinli bir şekilde ara sokağa adım attı ve tanık olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Yoldan geçebilecek herkesten kendisini koruması için Gece'nin güçlerini çağırdı ve sonra alternatif formuna geçti. Etrafındaki havadaki iyonlar elektrik enerjisiyle yüklenirken Drakos'un gücü içinden ateş gibi geçti - bir formdan kurtulup diğerine geçmesini sağlayan elektrik enerjisi.

Onun durumunda, alternatif formu bir ejderhaydı.

Kan kırmızısı kanatlarını kırk ayak genişliğinde açarak arka ayaklarından kendini fırlattı ve bu kez radar seviyesinin altında kalmaya dikkat ederek gökyüzüne doğru uçtu. Sebastian'ın kendi zamanına dönmeden önce yapması gereken son bir şey vardı. Yine de müzeye geri dönerken bile Channon'ın görüntüsünü aklından çıkaramıyordu.

Onu hâlâ yatakta uyurken görebiliyordu, saçları omuzlarına yayılmıştı. Balla bağlanmış saç tellerinin dokusunu hâlâ avucunda hissedebiliyordu. Ejderha formu ihtiyaçla yanıyordu ve ona dönmeyi arzuluyordu.

Yapabildiğinden değil. İnsanlarla tek gecelik ilişkiler onun cesaret edebildiği tek şeydi. İfşa olma riski çok büyüktü.

Sebastian birkaç dakika içinde şehri geçti ve müzenin çatısına indi. Vücudundaki moleküllerin hayvandan insana dönüşmesini sağlayan elektrik alanını çağırdı ve insan formuna geri döndü. Elinin bir hareketiyle siyahlara büründü ve çatıdan goblenin bulunduğu odaya doğru parıldadı.

Antiphone'un eserini tekrar gördüğünde, "İşte buradasın," dedi. Küçük kız kardeşinin nazik yüzünü hatırlayınca üzüntü, suçluluk ve keder içini parçaladı. Bu duvar halısını sattıktan sonra bir daha asla görmek istememişti. Ama şimdi onu almak zorundaydı. Kardeşinin hayatını kurtarmanın tek yolu buydu. Umursaması gerektiğinden değil. Damos onu hiç umursamamıştı.

Damos'un onu kırmak için yaptığı onca şeyden sonra Sebastian yine de kardeşine sırtını dönemez ve adamın ölmesine izin veremezdi. Elindeyken bunu yapamazdı. "Ben lanet olası bir aptalım," dedi tiksintiyle.

Gobleni müze kutusundan çıkarıp eline aldı. Sonra katladı ve korumak için dikkatlice siyah deri bir çantanın içine soktu.

Odadan çatıya doğru parıldamaya başladığında, sol elinin avuç içinde garip bir yanma başladı.

"Bu da ne... ?"

Acıdan tıslayarak çantayı yere bıraktı ve eldivenini çıkardı. Sebastian sıcak tenine serin hava üfledi ve avucunda yuvarlak geometrik bir desen belirince kaşlarını çattı.

"Hayır," diye nefes aldı inanamayarak, ona bakarken.

Bu mümkün değildi ama yine de gördüklerini ve hissettiklerini inkâr edemezdi. Daha da kötüsü, içinde bir varlık vardı, kalbinin derinliklerinde onu daha da yüksek sesle lanetlemesine neden olan bir gıdıklanma.

Kendi isteği dışında çiftleştirildi.

Bu bir kâbustu. Kabusların en kötüsü. Bu yanlıştı. Öyle olmalıydı.

Sebastian bir sonraki adımını düşünürken müzeden hemen ayrıldı. Binanın çatısında durakladı. Gobleni bin yıl öncesinin Britanya'sına geri götürmesi gerekiyordu. Buna yemin etmişti. Antiphone'un geleceğini yok etmişti ve şimdi kardeşinin kaderi onun ellerindeydi.

Ama işaret ...

Kendisi eve giderken arkadaşını burada bırakamazdı. İstemedi elektrik akımına kapılma tehlikesinin bu kadar güçlü olduğu bu zaman diliminde de kalamazdı - bu onun tek Aşıl topuğuydu.

Biçim değiştirmek için elektriksel dürtülere dayandığından, dışarıdan gelen her türlü elektriksel sarsıntı onu istemsiz olarak dönüştürebilirdi. Türünün, halkının Şeytan'ı olarak adlandırılan Benjamin Franklin'den sonraki herhangi bir zaman diliminden kaçınmasının nedeni buydu. Ama Arkadyalı yasaları eşini korumasını gerektiriyordu.

Ne pahasına olursa olsun.

Yüzyıllar süren savaş, Arcadialıların Drakos kolunun soyunu neredeyse tüketmişti. Sebastian şeytani hayvan Drakos'u avlayıp idam ettiğinden beri, kendi türleri Channon'ın varlığını öğrenirlerse onun eşinin izini sürüp öldürmeyi bir amaç haline getirmişlerdi.

Ölmüş olacaktı ve hepsi onun suçu olacaktı. Kız ölürse, bir daha asla çiftleşemeyecekti.

"Dostum, lanet olsun," diye mırıldandı. Yukarıdaki berrak, dolunaya baktı. "Lanet olsun sana, Kader. Aklınızdan ne geçiyordu?"

Bir insanla bir Arkadyalının çiftleşmesi zalimceydi. Bu çok nadiren gerçekleşirdi, o kadar nadirdi ki böyle bir olasılığı hiç düşünmemişti bile. Peki neden şimdi olmak zorundaydı? Bırak onu.

Yapmalı. Yine de bunu yaparsa, bir aile için tek şansını geride bırakacaktı. Bir insan erkeğinin aksine, ona sadece tek bir şans verilmişti. Eğer başarısız olursa

Channon'a sahip çıkarsa, olağanüstü uzun hayatının geri kalanını yalnız geçirecekti. Tamamen yalnız.

Bir daha hiçbir kadın ona çekici gelmeyecekti. Bekarlığa mahkum olacaktı.

Oh lanet olsun, lanet olsun.

Başka seçenek yoktu. Üç haftanın sonunda, insan elindeki iz kaybolacak ve onun var olduğunu unutacaktı. Arkadyalı elindeki iz ebediydi ve hayatının geri kalanında onun yasını tutacaktı. Daha sonra onun için geri dönse bile, çok geç olacaktı. İşaret kaybolduktan sonra, şansı sona ermişti. Ya şimdi ya da asla.

Onun işaretiyle işaretlendiği üç hafta boyunca Channon'ın, onun ölmesini isteyen Katagaria Draki'leri için bir mıknatıs olacağından bahsetmiyorum bile.

Yüzyıllar boyunca o ve hayvan Katagaria ölümcül bir kedi fare oyunu oynamışlardı. Katagaria düzenli olarak onun için zihinsel algılayıcılar gönderiyordu, tıpkı onun onlar için yaptığı gibi. Psişik sonarları Channon'ın vücudundaki izi kolayca tespit ederek ona odaklanmalarını sağlıyordu.

Ve eğer içlerinden biri eşini koruyucusu olmadan tek başına bulursa... Zihnindeki görüntüden irkildi.

Hayır, onu korumak zorundaydı. Hepsi bu kadardı.

Sebastian gözlerini kapatarak ejderhaya dönüştü ve Channon'ın oteline geri dönerek tekrar şekil değiştirdi ve onun odasına bir erkek olarak girdi. Dokuz çeşit yasayı çiğnemek üzereydi.

Acı acı güldü. Peki başka ne yeniydi? Ve neden umursasın ki? Halkı onu uzun zaman önce sürgün etmişti. Onlar için ölmüştü. Neden onların kanunlarına uysun ki?

Onlar umurunda değildi.

Hiçbir şey umurunda değildi. Hiç kimseyi.

Yine de ay ışığında uyuyan Channon'a bakarken, ona tuhaf bir şey oldu. Sahiplenici bir ihtiyaç duygusu içini yırttı. O onun eşiydi. Tek kurtuluşuydu.

Her ne kadar çarpık bir nedenden ötürü olsa da, Kaderler onlara katılmıştı. Channon'ı burada korumasız bırakmak yanlış olurdu. Ona sahip olmak için her şeyi yapabilecek, sırf onun olduğu için ona zarar vermekten çekinmeyecek ne tür düşmanlar olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sebastian onun yanına uzandı ve onu kollarının arasına aldı. Uykusunda mırıldandı, sonra ona sokuldu. Adamın kalbi, kızın nefesini boynunda hissedince çarpmaya başladı.

Aşağı baktı ve sol eliyle aynı izi taşıyan sağ avucunun yanağının yanında dik durduğunu gördü. Onun için sonsuza kadar beklemişti. Bunca yüzyıllık boş yalnızlıktan sonra, yeniden bir evi olmasını hayal etmeye bile cesaret edebilir miydi? Bir aile?

O halde, yapmamaya cesaret edebilir mi?

"Channon?" diye fısıldadı usulca, onu uyandırmaya çalışarak. "Sana bir şey sormam gerek."

"Hmm?" diye mırıldandı uykusunda.

"Sen kabul etmediğin sürece seni zaman diliminden çıkaramam. Benimle gelmen gerekiyor. Gelir misin?"

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve uykulu bir kaş çatmayla ona baktı. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Seni eve götürmek istiyorum."

Ona bir melek gibi gülümsedi, sonra içini çekti. "Elbette."

Sebastian, kız tekrar uykuya dalarken kollarını ona doladı. Evet demişti. İçini bir sevinç kapladı. Belki de her şeye rağmen kefareti ödemişti. Belki de bir kereliğine de olsa geçmişten bir an olsun uzaklaşabilirdi. Ona sınıksız sarılan Sebastian pencereden dışarı baktı ve ilk güneşin doğmasını bekledi.

Böylece onları kendi dünyasından çıkarıp en çılgın hayal gücünün ötesindeki bir dünyaya çekebilecekti.

Channon midesinde garip bir kıpırtı hissetti ve bu kıpırtı korkunç bir mide bulantısına dönüştü. Bu da ne böyle?

Gözlerini açtığında Sebastian'ın kendisine baktığını gördü. Gözlerinin altın rengini daha da belirginleştiren siyah ve kırmızı tüylerden oluşan ilgi çekici bir maske takmıştı. Sadece alnını ve dövmesinin olduğu yüzünün sol tarafını kapattığı için ona Operadaki Hayalet maskesini hatırlattı.

Maskeleri daha önce hiç seksi bulmamıştı ama onun üzerinde, mmm, bebeğim. Bundan daha da davetkâr olanı, zincir zırh gömleğinin üzerine giydiği siyah deri zırhtı - önü bağcıklı, gümüş halkalar ve çivilerle kaplı siyah deri zırh. Bağcıklar çözülmüş, adamın bronz teninin görüldüğü baştan çıkarıcı bir boşluk bırakmıştı.

Ummm, hmmm.

Gülümseyerek konuşmaya başladı, ta ki bir atın sırtında olduğunu fark edene kadar. Gerçekten çok büyük bir atın.

Daha da tuhafı, masalsı bir prenses giysisi gibi etrafından akan geniş kollu koyu yeşil bir elbise giymişti.

"Tamam," diye nefes aldı ve elini kolundaki karmaşık altın işlemede gezdirdi. "Bu bir rüya. Uyuyan Güzel ya da onun gibi bir şey olduğum bir rüyayla başa çıkabilirim."

"Bu bir rüya değil," dedi sessizce.

Channon onun kucağında doğrulup etrafına bakarken endişeyle güldü. Güneş sanki öğleden sonraymış gibi tepedeydi ve tarih öncesinden kalma kalın bir ormana dik uzanan eski bir toprak yolda ilerliyorlardı. Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu iliklerine kadar hissediyordu ve adamın vücudundaki sertlikten ve temkinli bakışından da anlayabiliyordu. Bir şeyler saklıyordu. "Neredeyiz biz?"

"Nerede olduğu," dedi yavaşça, onun bakışlarıyla buluşmayı reddederek, "ne zaman olduğu kadar ilginç değil."

"Affedersiniz?"

Adamın gözlerindeki duygu titreşimlerini izledi ama en tuhafı, sorusuna cevap vermekten çekiniyormuş gibi kısa süreli bir panik ifadesiydi. "Dün gece seni eve götürüp götüremeyeceğimi sorduğumu ve senin de tabii ki dediğini hatırlıyor musun?"

Channon kaşlarını çattı. "Belli

belirsiz, evet." "Tatlım, ben geldim."

Kafasında bir ağrı başladı. Neden bahsediyordu? "Ev mi? Nereye?" Boğazını temizledi ve hâlâ onun bakışlarıyla buluşmayı reddediyordu. Adam kesinlikle kaçamak cevaplar veriyordu. Ama neden?

"Araştırmayı sevdiğini söylemiştin, değil mi?" diye sordu. Kızın midesi daha da düğümlendi. "Evet."

"O halde bunu benzersiz bir araştırma girişimi olarak düşünün." "Ne demek bu?"

Çenesi büküldü. "Saksonya İngiltere'sine geri dönmeyi ve Normanlar işgal etmeden önce oranın gerçekten nasıl bir yer olduğunu öğrenmeyi hiç istemedin mi?"

"Tabii ki."

"Dileğin kabul edildi." Ona baktı ve samimiyetsiz bir gülümseme takındı. Tamam, adam Robin Williams değildi ve dün gecedен çok önemli bir şey kaçırmadıysa, onu bir şişeden çıkarmamıştı. Eğer bir cin değilse...

Sinirli bir şekilde güldü. "Ne diyorsun sen?"

"İngiltere'deyiz. Daha doğrusu yakında İngiltere olacak bir yerdeyiz. Şu anda bu krallığın adı Lindsey."

Channon tamamen hareketsiz kaldı. Ortaçağ Sakson krallığı hakkında her şeyi biliyordu ve bu... bu mümkün değildi. Hayır, burada olmasının hiçbir yolu yoktu. "Benimle yine şaka yapıyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

Channon tüm bu olanlara anlam vermeye çalışırken alnını ovuşturdu. "Tamam, bana bir şaka yaptın. Harika. Ayıldığımda polisi arayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Arayacak polislerin olması için yaklaşık dokuz yüz yıl geçmesi gerekecek, ondan sonra da bir telefonunuz olması için yaklaşık yüz yıl daha geçmesi gerekecek. Ama sen istersen ben beklemeye hazırım."

Channon kafatasında zonklayan ağrının ötesini düşünmeye çalışırken gözlerini sıkıca yumdu. "Yani bana rüya görmediğimi ve uyuşturulmadığımı mı söylüyorsun?"

"Her iki açıdan da doğru."

"Ama Saksonya İngiltere'sindeyim?" Başını

salladı. "Ve sen bir ejderha avcısı mısın?"

"Ah, demek o kısmı hatırlıyorsun."

"Evet," dedi makul bir şekilde, ancak bundan sonra söylediği her kelimeyle birlikte sesi hafif bir histeriye dönüştü.

"Hatırlamadığım şey ise buraya nasıl geldiğim!" diye bağırarak birkaç kuşu havaya uçurdu.

Sebastian yüzünü buruşturdu.

Ona ters ters baktı. "Bana Rod Serling seslendirmesi olmayacağını söylemiştin, ama burada bir Alacakaranlık Kuşağı bölümünün ortasındayım. Dur başlığını da tahmin edeyim, Ölümçül Aptalların Gecesi!"

Sebastian bunu ona açıklamanın en iyi yolunu bulmaya çalışırken, "O kadar da kötü değil," dedi. Kızgın olduğu için onu suçlamıyordu. Aslında, o da

Tüm bunları umduğundan çok daha iyi karşıladı. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

"Benim için zor mu? Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Hayatımda hiç yapmadığım bir şey yaptım ve sonra uyandım ve sen bana sözde beni geçmişe zaman yolculuğu yaptırdığını söylüyorsun ve ben deli miyim yoksa hayal mi görüyorum emin değilim. Neden buradayım?"

"I..." Sebastian ne cevap vereceğinden emin değildi. Gerçeği söylemesi söz konusu bile olamazdı. Channon, seni neredeyse kaçırdım çünkü sen benim eşimsin ve hayatımın önümüzdeki üç ila dört yüz yılı boyunca yalnız kalmak istemiyorum. Hayır, kesinlikle bir erkeğin bir kadına ilk buluşmalarında söyleyeceği bir şey değildi. Ona kur yapması gerekecekti. Çabucak. Ve burada onunla kalmak istemesi için onu kazanmalıydı. Tercihen bir ejderha onlardan birini yemeden önce.

"Bak, neden bunu büyük bir macera olarak düşünmüyorsun? Öğrettiğiniz tarihi okumak yerine, birkaç hafta boyunca yaşayabilirsiniz."

"Nesin sen? Disney World'e mi?" diye sordu. "Ve burada birkaç hafta kalamam. Yirmi birinci yüzyılda bir hayatım var. İşimden kovulacağım. Arabamı ve dairemi kaybedeceğim. Tanrım, çamaşırlarımı kim alacak?"

"Burada benimle kalsaydın, sorun olmazdı. Bir daha bunların hiçbiri hakkında endişelenmene gerek kalmazdı."

Channon ona dehşetle bakıyordu. Tanrım, lütfen bu tuhaf bir kâbus olsun. Uyanması gerekiyordu. Bu gerçek olamazdı. "Hayır," dedi ona, "haklısın. Saksonya İngiltere'sinde bunların hiçbiri için endişelenmem gerekmezdi. Sadece hijyen eksikliği, su tesisatının olmaması, Viking istilaları, kazığa bağlanıp yakılmak, modern kolaylıkların olmaması ve antibiyotiği olmayan kötü hastalıklar hakkında endişelenmem gerekirdi. Tanrım, bir Midol bile alamıyorum. Buffy'de gelecek hafta ne olacağını asla öğrenemeyeceğimden bahsetmiyorum bile!" Sebastian uzun ve sabırlı bir nefes verdi ve ona özür dileyen bir bakış atarak öfkesinin büyük bir kısmını bastırmayı başardı.

"Bak," dedi sessizce, "seninle bir anlaşma yapacağım. Burada benimle birkaç hafta geçir ve eğer gerçekten dayanamazsan, seni ayrılış saatine en yakın zamanda eve götüreceğim. Tamam mı?"

Channon hâlâ tüm bunları kavramakta zorlanıyordu. "Benimle tuhaf bir akıl oyunu oynamadığına yemin eder misin? Gerçekten burada, Saksonya İngiltere'sinde miyim?"

"Annemin ruhu üzerine yemin ederim. Saksonya İngiltere'sindesin ve seni evine geri götürebilirim. Ve hayır, seninle akıl oyunları oynamıyorum."

Channon nedenini anlayamasa da bunu kabul etti. Adamın ciddi olmadığı sürece annesinin ruhu üzerine yemin etmeyeceğine dair bir his vardı içinde. "Beni gerçekten de ayrıldığım ana geri götürebilir misin?"

"Muhtemelen tam zamanı değil ama deneyebilirim." "Ne demek deneyebilirim?"

Gamzelerini parlattı, sonra ciddileşti. "Zaman yürüyüşü kesin bir bilim değildir. Sadece şafakla gece buluştuğunda ve sadece dolunayın gücü altında zaman alanlarında hareket edebilirsiniz. Sorun varış tarafında. Belirli bir yere gitmeyi deneyebilirsiniz ama başarı şansınız sadece yüzde doksan beştir. Sizi o gün geri getirebilirim ama bu bir ya da iki hafta sonra da olabilir."

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

"Hey, yaşlı olduğuma şükret. Bir Arkadyalı zaman yürüyüşüne ilk başladığında, başarı şansımız sadece yüzde üçtür. Bir keresinde kendimi Plüton'da bulmuştum." Kendine rağmen güldü. "Ciddi misin sen?"

Başını salladı. "En soğuk gezegen olduğu konusunda şaka yapmıyorlar." Channon onun anlattığı her şeyi sindirirken derin bir nefes aldı. Bunlardan herhangi biri gerçek miydi? Bilmiyordu, adamın onu geri getirme konusunda dürüst olup olmadığını bildiğinden daha fazla. Hâlâ çok temkinliydi. "Tamam, yani bir sonraki dolunaya kadar burada mı kalacağım?"

"Evet."

Oh, Tanrım, hayır. Sızlanacak türden bir kadın olsaydı, muhtemelen sızlanıyor olurdu. Ama Channon her zaman pratikti. "Pekâlâ. Bunu halledebilirim," dedi, onun yararından çok kendi yararı için. "Ben Sakson bir piliçmişim gibi davranacağım ve sen de..." Adamın zaman yolculuğu hakkında söylediklerini hatırlayınca sesi kesildi. "Kaç yaşındasın sen?"

"Benim halkım insanlar gibi yaşlanmıyor. Zamanla yürüyebildiğimiz için biyolojik saatimiz çok daha yavaş."

İnsanları söyleme şeklinden gerçekten hoşlanmıyordu ve eğer ona karşı sinirli davranırsa, onu tam kalbinden kazıklayacaktı. Ama buna bir dakika sonra geri dönecekti. Önce şu yaş meselesini anlamak istedi. "Yani köpek yılları gibi mi yaşlanıyorsun?"

Sebastian güldü. "Onun gibi bir şey. İnsan yaşına göre dört yüz altmış üç yaşında olmalıyım."

Channon onun zayıf, sert vücuduna bakarken şaşkın şaşkın oturuyordu. Adam dört yüzlü yaşlarının sonlarında değil, otuzlu yaşlarının başında görünüyordu. "Benimle hiç şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Azıcık bile değil. Seninle tanıştığım a n d a n beri sana söylediğim her şey dürüstçe doğrudur."

"Oh, Tanrım," dedi, yavaşça ve dikkatlice nefes alarak

tekrar yüzeye çıkmaya çalışan paniği yatıştırmak için. Bunun gerçek olduğunu biliyordu ama yine de inanmakta zorlanıyordu. İnsanların zaman içinde yürüyebilmesi ve kendisinin gerçekten Karanlık Çağ'da olması aklını karıştırıyordu.

Elbette, bu kadar kolay olamaz.

"Tüm bunların daha kötü bir yanı olması gerektiğini biliyorum. Ve eminim ki burada senin bir tür vampir ya da onun gibi bir şey olduğunu öğreneceğim."

"Hayır," dedi çabucak. "Ben vampir değilim. Kan emmiyorum ve hayatımı sürdürmek için garip bir şey yapmıyorum. Tıpkı senin gibi ben de annemden doğdum. Aynı duyguları hissediyorum. Kırmızı kan akıtıyorum. Ve tıpkı senin gibi, ben de

gelecekte bilinmeyen bir tarihte öleceğim. Ben sadece birkaç ekstra güçle donatılmış olarak geldim."

"Anlıyorum. Ben bir Toyota'yım. Sen bir Lambourghini'sin ve gerçekten harika seks yapabiliyorsun."

Kıkırdadı. "Bu iyi bir özet."

Özet, kahretsin. Bu inanılmazdı. Akıl almaz. Böyle bir şeye nasıl bulaşmıştı?

Ama ona baktığında anladı. O zorlayıcıydı. O ölümcül hava ve hayvani çekim gücü... Ona karşı koymayı nasıl umabilirdi ki? Ve dışarıda onun gibi başka erkekler olup olmadığını merak etti. Güç ve sihir sahibi erkekler. O kadar seksi erkekler ki, onlara bakmak onlar için yanmak demektir. "Senden daha çok var mı?"

"Evet."

Bu düşünceye kötü kötü gülümsedi. "Çok daha fazla mı?"

Cevap vermeden önce kaşlarını çatı. "Eskiden bizden çok daha fazlası vardı ama zaman değişti."

Channon onun gözlerindeki hüznü, içinde sakladığı acıyı gördü. Bu onun için üzülmeye neden oldu.

Ona doğru baktı. "O çok sevdiğin goblen bizim başlangıcımızın hikâyesi."

"Ejderha ve insanın doğumu mu?"

Başını salladı. "Sen doğmadan yaklaşık beş bin yıl önce, büyükbabam Lycaon bir kıza aşık olmuş.

insan olduğunu düşündüğü bir kadın. Ama değildi. Yunan tanrıları tarafından lanetlenmiş bir ırktan geliyordu. Ona gerçekte kim ve ne olduğunu asla söylemedi ve zaman içinde ona iki oğul doğurdu."

Channon goblenin sol üst kenarına işlenmiş doğum sahnesini gördüğünü hatırlıyordu.

"Yirmi yedinci doğum gününde," diye devam etti, "ırkının tüm üyelerinin öldüğü gibi korkunç bir şekilde öldü. Ve büyükbabam bunu gördüğünde, çocuklarının da aynı kaderi paylaşacağını anlamış. Öfkeli ve kederli bir şekilde, çocuklarını hayatta tutmak için doğal olmayan yollar aradı."

Sebastian konuşurken gergindi. "Kederinden ve korkusundan çılgına dönmüş bir halde, büyükbabamın insanlarından yakalayabildiği kadarını yakalamaya ve onlar üzerinde deneyler yapmaya başladı; onların yaşam güçlerini hayvanlarınkıyla birleştirdi. Lanetli olmayan melez bir yaratık yapmak istiyordu."

"İşe yaradı mı?" diye sordu.

"Umduğundan daha iyiydi. Büyücülüğü onlara sadece hayvanın gücünü ve kuvvetini vermekle kalmadı, aynı zamanda bir insanınkinden on kat daha uzun bir yaşam süresi verdi." Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Yani bana yedi ya da sekiz yüz yıl yaşayan bir kurt adam olduğunu mu söylüyorsun?"

"Yaş konusunda evet, ama ben bir Lykos değilim. Ben bir Drakos'um." "Sanki ne demek istediğin hakkında en ufak bir fikrim varmış gibi konuşuyorsun."

"Lycaon büyüsunü 'çocuklarının yarısı' için kullandı. İki oğlu yerine dört."

"Ne diyorsun sen?" diye sordu. "Onları ortadan ikiye mi ayırdı?"

"Hem evet hem hayır. Büyünün büyükbabamın hazırlıklı olduğunu sanmadığım bir yan ürünü vardı. Bir insan ve bir hayvanı birleştirdiğinde, büyüsunünün sadece bir varlık yaratmasını bekliyordu. Onun yerine iki tane yaratmış. Bir insanın kalbini taşıyan bir kişi ve kalbi hayvanın kalbi olan ayrı bir yaratık.

"İnsan kalbine sahip olanlara Arkadyalılar denir. Doğamızın hayvani yanını bastırabiliyoruz. Onu kontrol edebiliyoruz. İnsan kalbine sahip olduğumuz için merhamet ve yüksek muhakeme gücüne sahibiz."

"Peki ya hayvan kalpli olanlar?"

"Onlara Katagaria denir, yani kötü niyetli ya da haydut. Hayvani kalpleri nedeniyle insan şefkatinden yoksundurlar ve temel içgüdüleri tarafından yönetilirler. İnsan kardeşleri gibi, aynı psişik yeteneklere ve şekil değiştiren, zaman büken güçlere sahiptirler, ancak özdenetimleri yoktur."

Bu ona pek iyi gelmedi. "Peki üzerinde deney yapılan diğer insanlar? Onlardan da iki tane var mıydı?"

"Evet. Ve iki toplumun temelini oluşturduk: Arcadialılar ve Katagaria. Doğada olduğu gibi, benzer benzerle gider ve hayvanlarımıza dayalı gruplar veya patriyalar oluşturduk. Kurt kurtla, şahin şahinle, ejderha ejderhayla yaşar. Bunları birbirinden ayırmak için Yunanca terimler kullanıyoruz. Yani ejderha drakos, kurt lykos vs."

Bu ona mantıklı geldi. "Ve tüm bu süre boyunca Arkadyalılar Arkadyalılarla ve Katagaria da Katagaria ile mi kaldı?"

"Çoğunlukla, evet."

"Ama sesinizden anladığım kadarıyla kimse sonsuza dek mutlu yaşamamış."

"Hayır. Kaderler, Lycaon onları engellemeye cüret ettiği için çok öfkeliydi. Onu cezalandırmak için yaratık çocukları öldürmesini emrettiler. O da reddetti. Böylece tanrılar hepimizi lanetledi."

"Seni nasıl lanetledi?"

Adamın çenesinde bir tik başladı ve kadın onun gözlerindeki derin acıyı gördü. "Bir kere, yirmili yaşlarımızın ortasına kadar ergenliğe girmiyoruz. Gecikmeli olduğu için, vurduğunda bizi çok sert vuruyor. Çoğumuz deliliğe sürükleniriz ve eğer güçlerimizi kontrol etmenin ve yönlendirmenin bir yolunu bulamazsak Avcı olabiliriz."

"Sanırım kötü şeyleri öldüren iyi vampir avcısı türünden bir avcıdan bahsetmiyorsunuz."

"Hayır. Bunlar mutlak yıkıma kararlı yaratıklar. Vicdan azabı duymadan ve tam bir barbarlıkla öldürürler."

"Ne kadar korkunç," diye nefes aldı.

O da aynı fikirdeydi. "Ergenlik çağına kadar çocuklarımız, ebeveynlerinin temel formlarına bağlı olarak ya insan ya da hayvandır."

"Temel formlar mı? Onlar da ne?"

"Arkadyalıları insandır, dolayısıyla temel formları da insandır. Katagaria'lılar hangi hayvanla akrabaysalar onun temel formuna sahiptirler. Bir Ursulan ayı olur, bir Ger-akian ise şahin."

"Bir Drakos ejderha olur."

Başını salladı. "Bir çocuğun hiç gücü yoktur, ancak ergenliğin başlamasıyla birlikte tüm güçler ortaya çıkar. Bu dönemden geçenleri kontrol altına almaya ve güçlerini nasıl kullanacaklarını öğretmeye çalışırız. Arkadyalıları olarak çoğu zaman başarılı oluyoruz, ancak Katagaria'da bu doğru değil. Çocuklarını hem insanları hem de Arkadyalıları yok etmeye teşvik ediyorlar."

"Onları ve Avcılarını durdurmaya yemin ettiğimiz için bizden nefret ediyorlar ve bizi ve ailelerimizi öldürmeye yemin ettiler. Kısacası, birbirimizle savaş halindeyiz." Channon bu son cümleyi sindirirken sessizce oturdu. Demek dün bahsettiği ebedi mücadele buydu. "Bu yüzden mi buradasın?"

Bu kez adamın gözlerindeki ıstırap o kadar şiddetliydi ki, kadın bundan irkildi. "Hayır. Buradayım çünkü bir söz verdim."

"Ne hakkında?"

Adam cevap vermedi ama kadın adamın vücudundaki katılığın geri geldiğini hissetti. Acı çeken bir adamdı ve nedenini merak etti.

Ama sonra ne olduğunu anladı. "Katagaria ailenizi yok etti, değil mi?"

"Benden her şeyimi aldılar." Sesindeki acı o kadar çığ, o kadar vahşiydi ki. Hayatında hiç böyle bir şey duymamıştı.

Channon daha önce hiç kimseyi yatıştırmak istemediği bir şekilde onu yatıştırmak istedi. Geçmişini silebilmeyi ve ailesini ona geri verebilmeyi diledi.

Onun dikkatini dağıtmak için önceki konuya geri döndü. "Eğer birbirinizle savaş halindeyseniz, ordularınız var mı?"

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Türümüzün geri kalanından daha güçlü ve daha hızlı olan Sentinellerimiz var. Onlar hem insan hem de insan türünün atanmış koruyucularıdır."

Uzanarak yüzündeki dövmeyi örten maskesine dokundu. "Bütün Arkadyalılarda senin işaretlerin var mı?"

Sebastian başka tarafa baktı. "Hayır. Onlara sadece Sentineller sahip." Bu bilgi karşısında gülümsedi. "Sen bir Sentinel'sin."

"Ben bir Sentinel'dim."

Geçmiş zaman vurgusu ona çok şey anlatıyordu. "Ne oldu?"

"Uzun zaman önceydi ve bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

Buna saygı duyabilirdi, özellikle de zaten çok fazla cevap verdiği için. Ama bu konudaki merakı neredeyse dayanabileceğinden fazlaydı. Yine de burnunu sokmayacaktı. "Tamam, ama bir şey daha sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Uzun zaman önce dediğinizde, bunun yepyeni bir anlam kazandığını hissediyorum. On yıl mı, iki yıl mı, yoksa-"

"İki yüz elli dört yıl önce."

Çenesi düştü. "Bunca zamandır yalnız mıydın?" Başını salladı.

Bunun üzerine göğsü daraldı. İki yüz yıl tek başına. Bunu hayal bile edemezdi. "Ve senin hiç kimsen yok mu?"

Eski anıları canlanırken Sebastian sessizliğe gömüldü. Nöbetçi rolünü hatırlamamak için elinden geleni yaptı. Ailesini.

Onurunu kalbinin yanında tutacak şekilde yetiştirilmişti ve ölümcül bir hatayla, değer verdiği her şeyi kaybetmişti. Bir zamanlar olduğu her şeyi.

"Ben... sürgün edildim," dedi, sözcük boğazına takılmıştı. Bunca zamandır bu kelimeyi bir kez bile yüksek sesle söylememişti. "Hiçbir Arkadyalının benimle ilişki kurmasına izin verilmiyor."

"Seni neden sürgün etsinler ki?"

Cevap vermedi.

Onun yerine önlerini işaret etti. "Yukarı bak, Chan-non. Bence orada benden çok daha ilginç bulacağın bir şey var."

Bundan ciddi şekilde şüphe duyan Channon başını çevirdi, sonra da ağzı açık kaldı. Tepenin çok yukarısında, bir grup binayla çevrili büyük bir ahşap salon vardı. Bu mesafeden bile etrafta dolaşan insanları ve hayvanları seçebiliyordu. Gözlerine inanamayarak gözlerini kırıştırdı. "Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Burası gerçek bir Sakson köyü!"

"Kötü hijyen ve su tesisatı yok."

Tepeye yavaş ve sabit bir hızla yaklaşırlarken kalbi hızla çarpıyordu. "Bu şeyi daha hızlı hareket ettiremez misin?" diye sordu, daha yakından görmek için sabırsızlanıyordu. "Yapabilirim ama bunu bir saldırganlık işareti olarak görürler ve bize birkaç ok atmaya karar verebilirler."

"O zaman bekleyebilirim. İğne yastığı olmak istemiyorum."

Sebastian sessiz kaldı ve kasabayı daha iyi görebilmek için çabalayan onu izledi. Eyerde dönerken, kalçaları acı verici bir şekilde şişmiş kasıklarına sürtünürken onun coşkusuna gülümsedi.

Paylaştıkları geceden sonra, ona tekrar sahip olmayı ne kadar arzuladığı, vücudunun onunkini ne kadar arzuladığı onu şaşırtmıştı.

Ona geçmişi ve insanları hakkında bu kadar çok şey anlattığına hâlâ inanamıyordu ama eşi olarak onun hakkında her şeyi bilmeye hakkı vardı.

Eğer onun eşi olacaksa.

Bu konuda hâlâ tam olarak karar verememişti.

Yapılacak en nazik şey onu geri vermek ve gitmesine izin vermek olurdu. Ama o bunu istemedi. Bakacak birini ve onu önemseyen birini özlüyordu.

Kaç kez geceleri uyanık yatıp yeniden bir aile özlemi çekmişti? Sakinleştirici bir dokunuşun rahatlığını diledi? Kahkaha sesini ve dostluğun sıcaklığını özlemiş miydi?

Yüzyıllar boyunca yalnızlığı onun cehennemi olmuştu.

Ve kucağında oturan bu kadın onun tek kurtuluşu olabilirdi. Eğer cesaret edebilirse...

Bailey'e girdiklerinde Channon dudağını ısırđı ve köyde çalışan gerçek, canlı Sakson insanları gördü. Kapının bir bölümünü yeniden inşa etmek için taş döşeyen adamlar vardı. Çamaşır ve yiyecek taşıyan kadınlar etrafta dolaşıyor, kendi aralarında konuşuyorlardı. Ve ocuklar! Bir sürü Sakson ocuk etrafta koşuşturuyor, gülüyor ve birbirleriyle oyunlar oynuyordu.

Daha da iyisi, tüccarlar, müzik, akrobatlar ve jonglörler vardı. "Festival mi var?"

Başını salladı. "Hasat zamanı geldi ve bunu kutlamak için bütün hafta sürecekle bir kutlama var." Etraflarındaki kalabalığın ne dediğini anlamakta zorlandı. Bu inanılmazdı! Eski İngilizce konuşuyorlardı!

"Ah, Sebastian," diye haykırdı, kollarını onun boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Bunun için teşekkür ederim! Teşekkür ederim!"

Sebastian, kızın göğüslerinin kendisine yaslandığını hissedince dişlerini sıktı. Nefesi boynunu gıdıklıyordu.

Kasıkları daha da gerildi ve içindeki canavarı dizginlemek için tüm insani güçlerini kullandı. İki yarısını birbirine karşı koyarken içindeki parçalanmayı hissetti. Bu yaptığı tehlikeli bir şeydi ama ikisinin de iyiliği içindi,

Bu gerekli bir eylemdi. Özellikle de her iki yarısı da aynı şeyi istediği için - Channon'ın kendini ona emanet edeceği Sahiplenme'yi, onları sonsuza dek birbirlerine bağlayacak töreni istiyorlardı. Bu hafife alınacak bir şey değildi. Onunla birlikte olmak için her şeyden vazgeçmesi gerekecekti. Her şeyden. Ve ondan bunu isteyebileceğinden emin değildi.

Bu ona haksızlık olurdu ve kesinlikle böyle bir fedakârlığa değmezdi. Channon'ın gözlerindeki mutluluğu gördü ve ona gülümsedi.

Ancak kasabaya bakıp bir şeyler ters giderse sona erecek masum hayatları gördükçe gülümsemesi soldu.

Bracis bu takası ayarlarken nadir görülen bir zekâ örneği göstermişti. Sebastian'ın ejderha formuna dönüşmesi ya da güçlerini insanlara mirasını ele verecek herhangi bir şekilde kullanması Nöbetçi yemini gereği yasaktı. Masumlara karşı her zaman insan gibi görünmeliydi.

Bracis, Katagaria'nın takas için insan kılığında geleceğine ve sonra da barışçıl bir şekilde ayrılacağına yemin etmişti. Ne yazık ki Sebastian'ın onlara güvenmekten başka çaresi yoktu.

Elbette, Bracis Sebastian'ın güçlerinin boyutunu biliyordu ve Katagari erkeği ona karşı gelmek için tam bir aptal olurdu. Canavar aptal olabilirdi ama Bracis o kadar da aptal değildi.

Ahıra vardıklarında Sebastian Channon'ın inmesine yardım etti, sonra da arkasından atından indi. Önündeki kadını ne kadar arzuladığını kimse görmesin diye kürkünü aşağı çekti.

Channon, Sebastian'ın devasa geniş kılıcını atından indirip belindeki kuşağa bağlamasını izledi. Adamın bu haliyle nefis göründüğünü kabul etmek zorundaydı, çok erkeksi ve erkeksi.

Zincir zırhın kolları deri zırhın omuzlarından düşüyor, hareketleriyle birlikte hafifçe şıngırdıyordu. Zırhın bağcıkları açıldı, göğsündeki kolların bir kısmı görünüyordu ve o gür ten üzerinde parmaklarını ve ağzını gezdirdiği saatleri çok iyi hatırlıyordu.

Ve adamın boynundaki küçük yara izine bakarken, diliyle izini sürmek için can atıyordu. Bu adamın klonlanıp tüm erkekler için standart ekipman haline getirilmesi gereken bir vücudu ve aurası vardı. Gururlu ve tehlikeliydi, her dişi parçasının oturup kalkmasına ve nefes nefese kalmasına neden oluyordu.

Kes şunu! Kendini tersledi. Şehrin ortasındaydılar ve... Ve çalışması gereken başka insanlar vardı.

Evet, doğru. Sanki Sebastian'dan daha ilginçlermiş gibi. Kılıcını kabzası öne gelecek ve bıçağı bacağından aşağı inecek şekilde ayarladı, sonra eyerden deri bir çanta çıkardı. Bir genç koşarak bineğini aldı. "Bugün günlerden ne?" diye sordu çocuğa eski İngilizceyle.

"Salı olacak, efendim."

Sebastian ona teşekkür etti ve atını çocuğun bakımına bırakmadan önce ona iki sikke verdi.

Ona doğru döndü. "Hazır mısın?"

"Kesinlikle. Hayatım boyunca bunun hayalini kurdum."

Sebastian onu kalabalık köyün içinden geçirirken Channon nefesini tuttu. Sebastian arkasına bakıp Channon'ın her şeyi aynı anda izlemeye çalıştığını gördü. Burada olduğu için çok mutluydu.

Belki de her şeye rağmen onlar için umut vardı. Belki de onu buraya getirmek bir hata değildi.

"Söyle bana Channon, hiç Sakson ekmeği yedin mi?"

"İyi mi?"

"En iyisi." Elini tutarak onu toprak yolun karşısındaki bir dükkâna çekti. Fırına girdiklerinde Channon mis gibi ekmek kokusunu içine çekti. Ekmekler ahşap tezgâhın üzerinde ve sepetler içinde odanın dört bir yanındaki masalara dizilmişti. Yaşlı, iri yapılı bir kadın kenarda durmuş, büyük bir çuvalı yerde taşımaya çalışıyordu.

Sebastian onun yanına koşarak, "İşte," dedi. "Şunu alayım."

Doğruldu ve minnettarlıkla gülümsedi. "Teşekkür ederim. Tezgahımın orada lazım."

Sebastian ağır çuvalı omzuna aldı.

Channon, adamın kasiğının kalkıp ona sert, bronzlaşmış karın kaslarını göstermesini ağzı sulanarak izledi. Geniş omuzları ve kaslı pazuları gerginlikten esnemişti. Ve çuvalı bankın yanında yere bıraktığında, siyah deri pantolonunun örttüğü poposunun güzel bir görüntüsü ona hediye edildi.

Evet, ondan bir ısırık almak isterdi.

"Şimdi sizin için ne yapabilirim?" diye sordu kadın. "Sana ne iyi gelir, Channon?"

Bu hileli bir soru muydu yoksa?

Kendini Sebastian'dan başka bir şeye bakmaya zorlayarak dişlerini geçirebileceği bir ikame bulmaya çalıştı. "Ne önerirsiniz?" diye sordu eski İngilizcesini deneyerek. Daha önce hiç konuşurken kullanmamıştı.

Şaşkınlık içindeyken kadın onu anladı. "Eğer canınız tatlı bir şeyler istiyorsa, fırından ballı somun çıkardım."

"Bu harika olurdu," dedi Channon.

Kadın onları yalnız bıraktı. Kadın dükkândaki farklı ekmek çeşitlerini incelerken Sebastian geride durdu.

Sebastian'ın atından çıkardığı siyah çantayı göstererek, "Peki çantada ne var?" diye sordu.

"Bu sadece ilgilenmem gereken bir şey. Daha sonra." Yine kaçamak cevaplar. "Bu yüzden mi buraya geri geldin?"

Başını salladı, ama bakışlarında çok temkinli bir şey vardı, bu konunun oldukça kapalı olduğu konusunda onu uyaran bir şey.

Kadın elinde ekmekle döndü ve onlar için dilimledi. Channon sıcak ve lezzetli dilimi yerken, kadın Sebastian'a dışarıdaki el arabasından bazı kutuları dükkânın arkasına taşımasına yardım edip edemeyeceğini sordu.

Çantasını Channon'a bıraktı, sonra da yardıma gitti.

Channon diğer odada ekmek yerken ve kadının verdiği elma şarabını içerken onları dinledi. Bakışları siyah çantaya takıldı ve merakı onu ele geçirdi. Eğilip içinde ne olduğunu görmek için çantayı açtı. İçindeki duvar halısını görünce nefesi kesildi.

Gerçekten çalmıştı. Ama neden?

Yaşlı kadın ellerini önlüğüne sürerek içeri girdi. "İyi bir adamınız var leydim."

Burnunu sokarken yakalandığı için yüzü kızaran Channon doğruldu. Şu anda bundan o kadar da emin değildi. "Hâlâ arabayı boşaltıyor mu?" Kadın ona arka tarafı işaret etti, sonra da kapıdan dışarı bakmasını sağladı. Dükkânların arkasındaki ara sokakta Sebastian'ın, ejderhayla savaşıyor savaşıyorlar gibi davranarak kendisine karşı tahta kılıçlar ve kalkanlar kullanan iki çocukla oyun oynadığını gördü. Oyunlarındaki ironi gözünden kaçmamıştı.

Onun gülüşünü ve onlarla alay edişini izlemek için bir dakika ayırdı. Bu manzara kalbini ısıttı.

Tanıdığı Sebastian birçok yönü olan bir adamdı. Daha önce hiç bilmediği bir şekilde şefkatli, merhametli ve sevecendi. Yine de onun hafife alınacak bir adam olmadığını bilmesini sağlayan vahşi bir alt akımı vardı.

Onun çocuklarla oynamasını izlerken aklına tuhaf bir şey geldi. Onun kendi çocuklarıyla oynarken nasıl görüneceğini merak etti. Kendi çocuklarıyla...

Görüntüyü o kadar net görebiliyordu ki bu onu korkutuyordu. Çocuklardan biri ona "Neden maske takıyorsun?" diye sordu. "Çünkü ben senin kadar güzel değilim."

Sebastian alay etti. "Ben güzel değilim," dedi küçük çocuk öfkeyle. "Ben yakışıklı bir çocuğum."

"Çok yakışıklısın Aubrey," dedi orta yaşlı bir adam, bir fıçıyı yolun karşısındaki binanın arka kapısından içeri taşıırken. Adam Sebastian'a baktı. Genişçe baktı, sonra elini gömleğine sildi ve Sebastian'ın kolunu sıkmak için hareket etti. "Sizlerden birini görmeyeli uzun zaman oldu. Kolunuzu sıkmak benim için bir onurdur, efendim."

Çocuklar oyunlarına ara verdiler. "Kim o, büyükbaba?"

"O bir ejderha avcısı Aubrey, tıpkı geceleri sen uyurken sana anlattıklarım gibi." Adam Sebastian'ın maskesini ve kılıcını gösterdi. "Lindsey'e gelip Megalos'u öldürdüklerinde ben de senin yaşındaydım."

Sebastian'ın o gün gelenlerden biri olup olmadığını merak etti. Sebastian sanki onu hissetmiş gibi başını çevirip kapı aralığında onu gördü. "İzninizle," dedi adama ve çocuklara, sonra ona doğru ilerledi. Sebastian, Channon'ın yüzünden canını sıkan bir şey olduğunu anlayabiliyordu. "Bir sorun mu var?"

"Megalos'la savaşanlardan biri de sen miydin?"

Acı onu kesip geçerken başını salladı. Sürgün edilmemiş olsaydı, o gün burada olacaktı. Diğer Sentinellerin aksine, Katagaria'yla tek başına savaşmak zorundaydı. "Hayır."

"Oh."

"Başka bir sorun mu var? Hâlâ mutlu görünmüyorsun."

Kadın adamın bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Gobleni müzeden çalmışsın," dedi modern İngilizceyle, böylece başka kimse onu anlamayacaktı. "Nedenini bilmek istiyorum."

"Onu buraya geri
getirmek zorundaydım."

"Neden?"

"Çünkü başka bir Sentinel için fidye. Eğer Cuma günü halıyı onlara vermezsem, onu öldürecekler."

Channon kaşlarını çatı. "Gobleni neden istiyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bir adamın hayatı söz konusu olduğu için sormaya zahmet etmedim." Birden adamın dün gece goblen hakkında söylediklerini hatırladı. "Yedinci yüzyıl Britanya'sında Antiphone adında bir kadın tarafından yapılmış. Büyükbabası ve kardeşinin iyi ve kötü arasındaki ebedi mücadelesini anlatıyor."

Kasabaya gelirken, bunun büyükbabasının hikâyesi olduğunu söylemişti. "Antiphone senin kız kardeşin mi?"

"Kız kardeşimdi. Uzun zaman önce öldü."

Yüzündeki ifadeden kaybın hâlâ onunla birlikte olduğunu anlayabiliyordu. "Goblen neden müzedeydi?"

"Çünkü..." İçindeki acıyı dindirmek için derin bir nefes aldı, bu acı o kadar şiddetliydi ki tüm varlığını acıtıyordu.

Sorusuna cevap vermek için kendini zorlarken çenesindeki tiki çalıştığını hissetti. "Goblen öldüğünde onun yanındaydı. Onu aileme geri vermeye çalıştım ama benimle hiçbir şey yapmak istemediler. Etrafımda olmasına dayanamadım, bu yüzden onu geleceğe götürdüm, birilerinin onu koruyacağını ve olması gerektiği gibi onurlandırılıp korunmasını sağlayacağını biliyordum."

"Bütün bunlar bittikten sonra onu geri almayı planlıyorsun, değil mi?" Onun zekâsı karşısında kaşlarını çatı. "Nereden biliyorsun?"

"Medyum olduğumu söyleyebilirdim ama değilim. Sadece senin kadar büyük bir kalbi olan bir adamın telafi etmeden bir şey çalmayacağını düşündüm."

"Beni o kadar iyi tanımıyorsun."

"Sanırım tanıyorum."

Sebastian dişlerini sıktı. Hayır, bilmiyordu. O iyi bir adam değildi. O bir aptaldı.

Eğer o olmasaydı, Antiphone yaşayacaktı. Onun ölümü tamamen onun hatasıydı. Sürekli yaşadığı bir suçluluk duygusuydu bu. Asla sona ermeyecek, asla iyileşmeyecek bir suçluluk.

Ve o anda bir şeyin farkına vardı. Channon'ın gitmesine izin vermeliydi. Onu tutmasının hiçbir yolu yoktu. Hayatını onunla paylaşmasının hiçbir yolu yoktu. Eğer ona bir şey olursa...

Bu onun da hatası olurdu. Eşi olarak, Katagari'ye yem olacaktı. Sürgün edilmiş olsa da hâlâ bir Nöbetçi'ydi ve görevi bulabildiği her Avcıyı arayıp yok etmekte.

Tek başına onlarla savaşılabildi. Ama o kadim yeminini yerine getirirken Channon'ı koruyacak patria'sı olmadan, onun da sonunun Antiphone gibi olma ihtimali her zaman vardı.

Bunun olmasına izin vermektense hayatının geri kalanını bekâr olarak geçirmeyi tercih ederdi. Bekar! Hayır!

İçindeki Drakos'un isyankâr çılgılığını bastırdı. Önümüzdeki üç hafta boyunca onun hayatını kendi hayatıyla koruyacak ve izi ondan gittiğinde onu evine götürecekti.

Yapılması gereken buydu.

Fırından ayrıldıktan sonra öğleden sonralarını tezgahları gezerek ve yiyecek ve içecekleri tadararak geçirdiler.

Channon bu güne inanamıyordu. Hayatının en güzel günüydü. Ve bunun tek nedeni Saksonya Britanyası'nda olması değil, Sebastian'ın yanında olmasıydı. Sebastian'ın hafif alaycı ve rahat tavırları kalbini sarıyor ve onu kaybetmemek için yanıp tutuşmasına neden oluyordu.

"Affedersiniz, Lordum?"

Döndüklerinde, bir akrobatı izlerken arkalarında duran bir adamla karşılaştılar.

"Evet?" Sebastian sordu.

"Majesteleri Kral Henfrith'ten bu gece buraya gelip bana eşlik etme şerefini bahşetmesini rica ettim. Size ve leydinize en içten misafirperverliğini sunmak istiyor."

Channon başının döndüğünü hissetti. "Bir kralla mı tanışacağım?"

Sebastian başını salladı. "Majestelerine kendisiyle görüşmekten onur duyacağımı söyleyin. Kısa süre içinde geleceğiz."

Haberci gitti.

Channon gergin bir şekilde nefes aldı. "Bunu bilmiyorum. Uygun giyinmiş miyim?"

"Evet, öyle olacaksın. Seni temin ederim, oradaki en güzel kadın sen olacaksın." Sonra, cesur şampiyonu ona kolunu uzattı. Koluna girerek onu kasabanın içinden geçirip büyük salona götürmesine izin verdi.

Salonun kapısına yaklaştıklarında, insanlar yemeklerini yerken içeriden gelen müzik ve kahkahaları duyabiliyordu. Sebastian kapıyı açtı ve önce onun girmesine izin verdi.

Channon etrafına hayranlıkla bakarken kapı aralığında duraksadı. Hayal edebileceğinden çok daha görkemliydi.

Bir lordun masası diğerlerinden ayrılmıştı ve orada üç kadın ve dört erkek oturuyordu. Taçlı adamın kral, sağındaki kadının kraliçe, diğerlerinin de kızları ve oğulları ya da başka ileri gelenler olduğunu tahmin etti.

Hizmetçiler etrafta yemeklerle koşuştururken, köpekler de yemek yiyenlerin artıklarını yakalamak için etrafta dolanıyordu. Müzik muhteşemdi.

"Gergin misin?" Sebastian ona modern İngilizceyle sordu. "Biraz. Sakson görgü kurallarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Elini dudaklarına götürdü ve parmaklarını öperek içini ılık bir ürpertinin kaplamasına neden oldu. "Beni takip et, benim dünyamda yaşamak için bilmen gereken her şeyi sana göstereceğim."

Onun sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı. Bunun içinde gizli bir şey vardı. Bundan emindi. "Bir sonraki dolunayda beni eve götüreceksin, değil mi?"

"Size söz verdim leydim. Bu asla bozmadığım tek şeydir ve kesinlikle size verdiğim sözü bozmayacağım."

"Sadece kontrol ediyorum."

Odayı geçip lordun masasına yaklaştıklarında kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Channon endişeyle yutkundu. Ama krallıktaki en yakışıklı adamla birlikteydi. Siyah zırhı ve maskesiyle Sebastian olağanüstü erkeksi bir görüntüye sahipti. Adamın güç, hız ve ölümcül bir kesinlik vaat eden muhteşem bir duruşu vardı.

Masanın önünde durdu ve alçak sesle, kibarca selam verdi. Channon kabul edilebilir bir reverans olduğunu umduğu bir selam verdi.

"Selamlar, Majesteleri," dedi Sebastian doğrulurken. "Ben Sebastian Kattalakis, Arcadia Prensiyim."

Channon'ın çenesi bu açıklamayla gevşedi. Bir prens mi? Gerçek miydi yoksa başka bir şaka mıydı?

Yüz hatları korunaklı bir şekilde ona döndü. "Leydim, Channon." Kral ayağa kalktı ve onları selamladı. "Majesteleri, bir ejderha avcısının arkadaşlığı ayrıcalığına sahip olmayalı uzun zaman oldu. Evinize ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum. Lütfen gelin ve şerefimize oturun. Siz ve leydi eşiniz burada kalmak istediğiniz sürece hoş karşılanacaksınız." Sebastian, Channon'ı masaya götürdü ve onu sağına, kendisini kralın damadı olarak tanıtan bir adamın yanına oturttu.

"Sen gerçekten bir prens misin?" diye fısıldadı Sebastian'a.

"Çok mirastan mahrum biri, ama evet. Büyükbabam Ly-caon, Arcadia'nın kralıydı."

Tarihin parçaları zihninde bir araya gelirken Channon, "Aman Tanrım," dedi. "Zeus tarafından lanetlenen kral mı?"

"Ve Kaderler."

Kurt adamlar, vampirler ve şekil değiştirenler için Yunanca bir kelime olan Lycanthrope, Arcadia Kralı Lycaon'dan alınmıştı. Şaşkınlık içinde, başka hangi sözde efsane ve mitlerin gerçek olduğunu merak etti.

"Biliyor musun, bir tarihçi için Rosetta taşından daha iyisin."

Sebastian güldü. "1'in işinize yaradığını bilmek güzel."

Bildiğinden çok daha fazlasıydı ve bu sadece sahip olduğu bilgi değildi. Bugün, son derece uzun bir süredir yalnız olmadığını hatırlayabildiği tek gündü. Bir kez bile. Bu günün her dakikasından keyif almıştı ve gerçekten bitmesini istemiyordu. Önümüzdeki birkaç haftayı Sebastian'la birlikte onun dünyasında geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Ve derinlerde, araştırmaması gereken bir yerde, zamanı geldiğinde onu terk edip edemeyeceğini merak eden bir parçası vardı.

Bir kadın, Sebastian ona her baktığında kendisini böyle hissettiren bir adamdan nasıl vazgeçebilirdi?

Bunun mümkün olduğundan emin değildi.

Sebastian ona tam olarak tanımlayamadığı bir şeyin kızartmasını kesip servis etti. Sormamanın en iyisi olduğunu düşünerek bir ısırık aldı ve oldukça güzel olduğunu fark etti.

Diğerleri yemeklerini bitirip dans etmeye başlarken onlar sessizce yediler.

Bir süre sonra Channon Sebastian'a baktı ve gözlerinin sıkıntılı görüldüğünü fark etti. "İyi misin?" diye sordu.

Sebastian elini yüzünün açıkta kalan kısmında gezdirdi. İçten içe hasta hissediyordu. İki yarısı arasındaki uyum, Sebastian'ın

Channon için içten içe savaşıyordu ve bunun acısı neredeyse dayanabileceğinden fazlaydı. Drakolar ne olursa olsun onu istiyordu ama içindeki adam onun tehlikede olduğunu görmeyi reddediyordu. İki taraf arasındaki mücadele o kadar şiddetliydi ki, önümüzdeki üç hafta boyunca iki yarısından birine ya da diğerine kalıcı bir hasar vermeden bunu nasıl başaracağını merak ediyordu.

Gençliğindeki deliliğe neden olan da bu tür bir iç mücadeleydi. Ve eğer dengeyi kısa sürede yeniden sağlayamazsa, güçleri kalıcı olarak yara alacaktı. "Zaman atlamasından kaynaklanan jet lag," dedi.

Ejderhayı tekrar itaat etmeye zorlayarak, Channon yemek yerken onunla konuşmadı. Ona müdahale etmeden, bu zamanın yaşamını ve güzelliğini deneyimlemesi için zaman tanıdı. Tanrılar, onun burada kalmasını sağlamak için nasıl da can atıyordu. Onu hemen şimdi alabilir ve hayatının sonuna kadar kendisine bağlayabilirdi. Bu tamamen onun gücünün dahilindeydi.

Ama bunu ona yapamazdı. İçindeki erkek, onun iradesi dışında onu sahiplenmeyi reddediyordu. Bu onun seçimi olmalıydı. Bundan daha azını asla kabul edemezdi. Channon, Sebastian'ın gözlerindeki ciddiyeti fark edince kaşlarını çattı. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Gerçekten."

Yine de buna inanmadı. Müzisyenler durakladı ve kalabalık onları alkışladı. Müzisyenleri ve dansçıları alkışlarken, Channon elindeki bir şeyin farkına vardı. Kaşlarını çatarak avucunu inceledi. "Bu da ne böyle?" Sebastian yutkundu. Şimdiye kadar güçlerini onu işareten korumak için kullanmıştı. Ama güçleri zayıflıyordu...

Ovalayarak çıkarmaya çalıştı. "Nedir bu?"

Ona gerçeği söylemeye başladı ama boğazında düğümlendi. Bunu bilmesine gerek yoktu. Şu anda değil. Böylesine ciddi bir konuyu araya sokarak onun yaşadığı eğlenceyi mahvetmek istemiyordu. "Zaman atlamasından kaynaklanıyor," diye yalan söyledi. "Önemli bir şey değil."

"Ah," dedi Channon elini bırakarak. "Tamam."

Müzisyenler yeniden başladı. Sebastian onun yanından ayrıldı. Channon kaşlarını çatı. Adamın tavrındaki bir şey onu endişelendiriyordu. Omurgası kaskatı kesilmiş ve omuzları geriye düşmüş halde, çok dikkatli yürüyordu. Peşinden giderek, onun salondan çıkışını ve dışarı çıkışını izledi. Adam salonun yanından dönüp küçük bir kuyuya doğru ilerledi.

Channon kuyudan su çekerken geride durdu, sonra maskesini çıkarıp suyu yüzüne sıçrattı. "Sebastian?" diye sordu usulca, onun yanına giderek. "Bana sorununun ne olduğunu söyle." Sebastian eldivenli ellerini saçlarında gezdirerek saçlarını nemlendirdi. "Ben iyiyim, gerçekten."

"Bunu söyleyip duruyorsun, ama..."

Elini onun koluna koydu. Dokunuşunun hissi onu öylesine sarstı ki, bundan hırlamak istedi. Arzu içini yırtarken vücudu acımasızca tepki verdi.

Ejderha hırladı ve daireler çizerek onu istedi. Al onu. Al onu. Al onu. Hayır! Onun hayatına mal olmayacaktı. Onu tehlikeye atmayacaktı. "Seni buraya getirmemeliydim Channon," dedi Drakos'u dizginlemek için güçlerini içe doğru çevirirken. "Özür dilerim."

Ona gülümsedi. "Üzülme. O kadar da kötü değil. Aslında burası güzel bir yer."

Gözlerini kapadı ve arkasını döndü. Dönmek zorundaydı. İçindeki canavar yine hırıyordu. Salya akıtıyordu.

Ona sahip çık.

Tamamen sahip olmak istiyordu. Adam da öyle.

Kasıkları daha da gerildi ve bu yanını daha ne kadar dizginleyebileceğini merak etti.

Channon onun gözlerindeki vahşi bakışı gördü, çünkü adam onun üzerinde yırtıcı bir bakış gezdiriyordu. Vücudu buna o kadar güçlü bir arzuyla tepki verdi ki, bu onu sersemletti ve korkuttu. Onun kendisine böyle bakmasını istiyordu. Sonsuza kadar.

Nefes nefese kalan Channon'ın yüzünü elleriyle kavradı ve şiddetli bir öpücük için onu kendine çekti. Channon, ağırlığını ona teslim ederken tattığı çiğ tutku karşısında inledi.

Kollarını onun boynuna doladı ve kaslarının bükülüp esnediğini hissetti. Dün gecenin görüntüleri içini parçaladı. Yine onun ay ışığında hareket eden çıplak bedenini görebiliyor ve onu içinde derin ve sert hissedebiliyordu.

Sebastian onun tadını alınca, dilinin kendi diline değdiğini hissedince hırladı. Tutkunun etkisiyle aklını kaçırarak onu kapının duvarına yapıştırdı. Sonuçları ne olursa olsun, yeri ve zamanı ne olursa olsun onu istiyordu. Channon onu duvarla arasında tutarken ereksiyonunu hissetti. Sanki mıknaşılanmış gibi, kalçaları ona sürtündü. Onu tekrar içinde hissetmek istiyordu. Aralarında çıplak ten dışında hiçbir şey olmasın istiyordu.

"Bana ne yapıyorsun?" diye nefes aldı.

Kadının sözleri zihninin bulanıklığına nüfuz edince Sebastian geri çekildi. Yine de kokusunu alabildiği tek şey Channon'dı. Kokusu başının etrafında dönüyor, onu daha da sersemletiyordu. Başını dudaklarına doğru eğdi, sonra kendini zor tuttu. Tıslayarak, kendini onu bırakmaya zorladı. Onu bir daha öperse, insanlığına ve seçimine aldırmadan, bir hayvan gibi bahçeye götürecekti.

Sahiplenme özel bir andı ve bunu Katagari gibi kirletmeyi reddetti. Hayır, onu bu şekilde alamazdı. Burada, herkesin onları görebileceği bir yerde olmazdı. Drakos'un kazanmasına izin vermeyecekti.

"Channon," diye fısıldadı. "Lütfen, içeri dön."

Channon reddetmeye başladı ama adamın vücudundaki çelik gibi sertlik onu bundan alıkoydu. "Tamam," dedi.

Koridorun köşesinde durdu ve ona baktı. Adam şimdi başını öne eğmiş, kuyunun üzerine eğilmişti. Sorunun ne olduğunu bilmiyordu ama iyi olmadığından emindi.

"Ha, al sana!"

Channon bir çocuğun gülme sesiyle döndü. Daha önce Sebastian'la dövüşen tahta kılıçlı iki çocuğu gördü. Avlu boyunca koştu lar. "Seni öldüreğim pis ejderha," diye bağırdı çocuklardan biri, demircinin küfredip onları kovaladığı demirhaneye koşarken, en uzun boyluya evde yemek yemesi gerektiğini söyledi. Başını iki yana salladı. Hangi zaman diliminde olursa olsun bazı şeyler asla değişmiyordu. Ona evi hatırlatan başka ne olduğunu merak ederek avluyu geçti.

Sebastian derin bir nefes alarak güçlerini tekrar toplamaya çalıştı. Bu hiç iyi değildi. Chan-non'un etrafında kalırsa, Cuma günü geldiğinde Katagaria üçlüsüyle yüzleşemeyecekti.

Güçlerini sağlam ve güçlü bir şekilde geri kazanması gerekiyordu, bu da ya onu sahiplenmesi ya da ondan uzaklaşabilmek için kalabileceği güvenli bir yer bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Çünkü yapmazsa, ikisi de ölecekti. "Bas?"

Sebastian fısıltıyla gelen sesin kaynağını bulmak için avluya baktı. Yüzyıllardır kimsenin kullanmadığı bir lakaptı bu.

Sağında altın parladı. Şok olmuştu, Damos ortaya çıkmış, sonra da yere yığılmıştı. Kardeşi yaralı bir hayvan gibi başını eğmiş, dört ayak üzerinde duruyordu.

Gözlerine inanamayan Sebastian ona doğru gitti. "Damos?"

Damos ona bakmak için başını kaldırdı. Sebastian görmeyi beklediği nefret ve tiksinti yerine sadece acı ve suçluluk duygusu gördü. "Gobleni aldın mı?" Sebastian kardeşinin yüzünü tekrar gördüğünde cevap veremedi. İkisinin de yapıları ve görünüşleri neredeyse aynıydı. Aralarındaki tek gerçek fark saç renkleri idi. Sebastian'ın saçları siyahken Damos'un ki koyu kırmızımsı kahverengiydi. Sebastian kendisiyle aynı renkte olan gözlere bakarken, geçmiş aklından geçti.

"Korkak bir hainden başka bir şey değilsin. Hiçbir zaman bir değer in olmadı. Keşke parçaladıkları sen olsaydın. Eğer bir adalet olsaydı, mezarda yatan Antiphone değil sen olurdun." Zalim sözler onun içinde yankılandı.

ve Şimdi bile sırtına indirilen iki yüz kırbacın ısırığını hissedebiliyordu. Hırpalanmış ve kanlar içindeki Sebastian bir lağım çukuruna atılmış ve orada ölmeye ya da uygun gördüğü Şekilde hayatta kalmaya terk edilmişti.

Çukurdan sürünerek  kmış ve bir Şekilde ormanın yolunu bulmuş, orada günlerce bilincini kaybederek yatmıştı. O güne kadar nasıl hayatta kaldığından emin değildi.

"Bas!" Damos kendini yavaşça ayağı kaldırıırken sarf ettiğı efordan dolayı yüzünü buruşturdu. Sendeledi ve Sebastian iradesi dışında kendini kardeşine kuyuya kadar yardım ederken buldu.

Damos'un uzun kızıl-kahverengi saçları seyrelmiş, kan ve hırıltılarla pıhtılaşmıştı. Yüzü hırpalanmış ve giysileri yırtılmıştı. "Berbat görünüyorsun."

"Evet, işkence görürken iyi görünmek zordur." Sebastian bunu ilk elden biliyordu. "Ka tın mı?"

Başını salladı. "Goblen nerede?"

"Güvende."

Damos onunla bakışlarını kilitledi. "Gerçekten onu benim için takas edecek miydin?" "Onu buraya ben getirdim, değıl mi?"

Ona bakarken Damos'un gözlerinde yaşlar birikti. "Yaptığım Şey için çok  zg n m.

Sana yaptım."

Sebastian afallamıştı. Demek Damos  z r dilemenin ne demek olduğunu biliyordu. "Katagaria bana o gün neler olduğunu, seni nasıl kandırdıklarını anlattı." Damos elini Sebastian'ın boynunda, Antiphone'un hayatını kurtarmaya çalışırken aldığı yara izinin üzerine koydu. "Onlardan kurtulduğuna inanamıyorum. Ben de bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

"Yapacak daha iyi bir Şeyim yokmuş gibi."

Damos tısladı ve elini gözlerine götürdü. "Şu lanet olası hissediciler. Beni bulmaya çalışıyorlar."

Sebastian buz kesti. Güçleri olmadan hissedicileri hissedemiyordu, ama onları Damos için gönderiyorlarsa, o zaman bulacaklardı...

Channon!

Kalbi hızla çarparak koridora doğru koştu.

Channon gördüğü her şeyi not almak için not defterinin yanında olmasını diledi. Bu inanılmazdı!

Büyülenmiş bir halde ahırların ve kulübelerin önünden geçerken, yemek yiyen ve akşamı birlikte geçiren aileleri görmek için içeriye baktı.

"Kaybolmuş görünüyorsun."

Arkasından gelen sesle döndü. Orada üç adam vardı, hepsi de yakışıklı ve oldukça uzun boyluydu. "Kaybolmadım," diye teklif etti. "Sadece biraz temiz hava almaya çıktık." Sarışın adam küçük grubun lideri gibi görünüyordu. "Biliyorsun, bu yalnız bir kadın için oldukça tehlikeli olabilir."

Channon'ı bir panik dalgası kaplarken kaşlarını çatı. "Pardon?"

"Anlat bana, Acmenes." Sarışın yanındaki uzun boylu esmerle konuştu. "Sence bir Arkadyalı neden zamanın içinden bir insan kadın getirsin?" Panik gitmiş, özellikle de adam modern İngilizce konuştuğu için tam bir dehşet başlamıştı.

Sebastian'a geri dönmeye çalıştı ama üçüncü adam onu yakaladı. Kızın sağ elini tuttu ve arkadaşlarına gösterdi. "Çünkü o onun eşi." Acmenes denen adam güldü. "Bu ne kadar değerli? Bir Arkadyalı ile bir insan ejderhavanı."

"Hayır," dedi esmer kadın, "bu daha iyi. İnsan bir eşe sahip yalnız bir Sentinel." Zalimce güldüler.

Channon ters ters baktı. Zararsız görünebilirdi ama uzun süredir tek başınaydı ve yalnız bir kadın olarak birkaç şey öğrenmişti.

Tekvando da onlardan biriydi. Kendisini tutan adamı dirseğiyle yakaladı ve kavrayışından kurtuldu. Diğerleri ona ulaşmadan, o

salona doğru koştu. Ne yazık ki Katagaria ondan çok daha hızlı hareket ediyordu ve o daha salona ulaşmadan onu yakaladılar.

"Bırak onu gitsin." Kılıcını kınından çıkaran Sebastian'ın sesi avluda tehlikeli bir gök gürültüsü gibi yankılandı.

"Oh hayır," dedi Acmenes alaycı bir tavırla. "Bu hepsinden daha iyi. Güçlerini kaybetmiş bir Sentinel."

Channon'ın kalbi onların sözleri karşısında sıkıştı.

Sebastian'ın gülümsemesi alaycı ve hınzırcaydı. "Seni yenmek için güçlerime ihtiyacım yok." O daha gözünü kırpamadan Katagaria Sebastian'a saldırdı.

"Koş Channon," dedi Sebastian kendisine ulaşan ilk kişiye sendeleyerek bir darbe indirirken.

Channon uzağa gitmedi. Adamlarla tek başına savaşması için onu bırakamazdı. Yardıma ihtiyacı varmış gibi de görünmüyordu. Ona aynı anda saldırılarını ve onun da onları ustalıkla geri püskürtmesini izledi.

"Acmenes," dedi en genç Katagari kendini yerden kaldırıp nefes nefese kalırken. "Kıçımızı tekmeliyor."

Acmenes güldü. "Sadece insan formundayken."

Parlak bir ışıkla Acmenes bir ejderhaya dönüştü. Dövuşün başlangıcında toplanan kalabalık çığlık attı ve düzensiz bir şekilde sığınağa koştu. Channon tökezleyerek geri çekildi.

En az yirmi ayak yüksekliğinde duran Acmenes korkunç bir görüntüydü. Mavi kanatlarını çırparken yeşil ve turuncu pulları solmakta olan gün ışığında parıldıyordu. Çivili kuyruğunu savurdu ama Sebastian taklalar atarak yoldan çekildi. Diğer ikisi ejderha formuna dönüştü.

Sebastian onlarla yüzleşirken kılıcını ellerinde sıkıca tutuyordu. Güçleri hâlâ kesilmemiş olsa bile, dönüşmesi mümkün olmazdı. Bir insan köyünün ortasındaiken olmazdı. Bu yasaktı.

Lanet olsun sana, Fates.

"Sorun nedir, Kattalakis?" Acmenes sordu. "İnsanlarını korumak için ettiğin yemini çiğnemeyecek misin?"

Bracis güldü. "Yapamaz kardeşim, güçleri çok parçalı. Bizi durduracak gücü yok."

Acmenes büyük, pullu başını salladı ve içini çekti. "Bu çok anlamsız. Bunca yıl peşimizden koştunuz ve şimdi..." Cık cık etti. "Ölürken seni rahatlatmak için Sebastian, ejderha kanının hepimiz tarafından kız kardeşin kadar iyi kullanılacağını bil."

Çiğ acı Sebastian'ın içini parçaladı.

Tekrar tekrar kız kardeşinin yüzünü gördü ve onun cansız bedenini kollarında tutup ağlarken kanını teninde hissetti.

"Öldürün onu," dedi Acmenes. Sonra Channon'a doğru döndü. Sebastian'ın içindeki ejderha canavarı intikam hırsıyla kükredi. Antiphone'u kurtaramamıştı ama Channon'ın ölmesine asla izin vermeyecekti. Bu şekilde değil. İnsanlığından vazgeçerek kalkanlarını serbest bıraktı. Değişimi o kadar hızlı oldu ki, bunu hissetmedi bile. Hissettiği tek şey kalbinde eşine duyduğu sevgi, yasalara ya da mantığa aldırmadan onu güvende tutmak için duyduğu hayvani çaresizlikti.

Channon, Sebastian'ın ejderha formunu görünce donakaldı. Acmenes'le aynı boydaydı, pulları kan kırmızısı ve siyahtı. Vahşi, korkunç bir tehdit gibi görünüyordu ve Channon onun iki saniye önceki halini hatırlatacak bir şeyler aradı.

Ondan hiçbir şey bulamadı. Gördüğü şey onu dehşete düşürdü.

Acmenes, Sebastian diğer iki ejderhaya vahşice saldırırken onunla yüzleşmek için döndü. Onlar ilkel canavarlar gibi dövüşürken köyün içinden ateşler yükseldi.

Sonra dehşet içinde Sebastian'ın solundaki ejderhayı keskin bir ısırıkla öldürdüğünü gördü. Sağındaki ejderha yaralı bir acıyla tökezleyerek ondan uzaklaştı ve sonra gökyüzüne yükseldi.

Acmenes ona doğru uzandı ama Sebastian onu yakaladı. Yere çarpmalarının gücü yeri sarstı. Birbirlerine saldırarak insanlar gibi dövüştüler, ama kuyrukları kıvrılıp hareket ederek birbirlerini sokmaya çalışan ejderhalar gibi de dövüştüler. Her iki ejderha da dövüşleri sırasında sayısız kez yaralanmış ama ikisi de geri çekilmemişti. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bir kan davasının sancıları içinde kilitlenmişlerdi.

Acmenes bedenini kaldırıp Sebastian'ı başının üzerinden fırlattı, sonra da devasa ayaklarının üzerinde yuvarlandı. Gökyüzüne ulaşmaya çalışırken tökezledi ama daha sıçrayamadan Sebastian kuyruğuyla onu kalbinden yakaladı.

"Ejderha!"

Artık silahlı ve hazırlıklı olan köyün erkekleri, kendilerini istila eden yaratıklara zarar vermek için koşarak geri döndüler.

Channon ilk başta Sebastian'a yardım etmek için geldiklerini düşündü, ta ki ona saldırmak istediklerini anlayana kadar.

Hiç düşünmeden ona doğru gitti. "Kaç Sebastian," dedi. Kaçmadı. Korku dolu gözlerle ona döndü ve o anda tanıdığı adamın o bedende olmadığını fark etti.

Kalabalık ona saldırırken ejderha ona hırladı. Başını geriye atarak çığlık attı.

Şok olmuştu ama adam insanlara saldırmamıştı.

Onun yerine, devasa pençesiyle onu yakaladı ve uçmaya başladı.

Channon yerin kendisinden çok uzaklara sürüklenişini izlerken çığlık attı. Adamın onu nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu hiç hoşuna gitmemişti. Birazcık bile. "Sebastian?"

Sebastian Channon'ın sesini duydu. Ama uzaktan geliyordu. Onu sadece hayal meyal hatırlayabiliyordu.

Hayal meyal hatırlıyorum.

Kafasının yanından bir şey uçup geçerken çığlık attı. Arkasına baktığında Bracis'in onlara doğru geldiğini gördü.

Ve bu görüntüyle birlikte insan anıları da geri geldi. "Sebastian, bize yardım et. Avcılar tarafından tuzağa düşürüldük."

"Yapamam, Percy. Antiphone'u terk edemem."

"O tepelerde güvende. Biz açıktayız, korunmasızız. Lütfen, Sebastian. Ölmek için çok gencim. Lütfen beni öldürmelerine izin verme. Onları yenebileceğini biliyorum. Lütfen, lütfen bana yardım et."

Percy'nin yardım çağrısının bir oyun olduğunu, Percy'nin onu mağaradan kasten çağırdığını asla bilmeden, zihnindeki tehlike çağrısına kulak vermiş ve genç kuzeniyle kardeşini korumaya gitmişti.

Kuzenini zar zor hayatta bulmuş ve Percy'yi onu çağırmaya zorladıklarını çok geç öğrenmişti.

Kız kardeşini saklandığı mağaraya geri döndüğünde, avcılar gitmişti.

Kız kardeşinin hayatı da öyle.

Var olduğunu hiç bilmediği bir düzeyde harap olmuş, halkı onu sürgüne gönderdiğinde kendini savunmak için konuşmayı reddetmişti.

Damos'un hakaretlerine karşı hiçbir argüman sunmamıştı. Antiphone'u asla korumasız bırakmamalıydı.

Şimdi avucunun içinde tuttuğu kadına bakıyordu. Channon.

Kader bu kadını ona emanet etmişti, tıpkı kardeşinin Antiphone'u ona emanet ettiği gibi.

Bracis'in onu almasına izin vermeyecekti. Bu sefer, onun güvende olduğunu görecekti. Neye mal olursa olsun, kız yaşayacaktı.

Sebastian ormana doğru yöneldi.

Küçük bir açıklıkta yere indiklerinde Channon nefesini tuttu. "Saklan." Bu sözcük Sebastian'ın ejderha ağzından cızırdayarak çıkmış gibiydi. Sorgusuz sualsiz ağaçlara ve çalılıklara doğru koşarak güvenli bir yer aramaya başladı. Orman o kadar sıkı ki ejderhaları çabucak gözden kaybetti. Ama dövuştüklerini duyabiliyordu. Altındaki toprağın sallandığını hissedebiliyordu.

Yeşil elbiseye minnettar olarak bir çalı kümesi buldu ve beklemek ve dua etmek için içine girdi.

Sebastian Bracis'in etrafında dönüyor, anın tadını çıkarıyor, damarlarında dolaşan ejderha kanının verdiği hissin tadını çıkarıyordu. İki yüz elli yıl boyunca bu anın hayalini kurmuştu. İntikam pınarından su içmeyi hayal etmişti. Şimdi o an gelmişti.

Bracis o günden geriye kalan son avcıydı. Sebastian hepsini teker teker avlamıştı. Onları zamanın ve hatta uzayın içinde avlamıştı. "Ölmeye hazır mısın?" Sebastian rakibine sordu.

Bracis saldırdı. Sebastian onu dişleriyle yakaladı ve Katagari'nin omzuna yapıştı. Bracis pençeleriyle sırtını parçaladıkça canavarın kanını tattı.

Sebastian bunu zar zor hissetti. Ama hissettiği şey Bracis'in içindeki korkuydu. O kadar keskin bir kokuyla kabarmıştı ki Sebastian'ı güldürdü.

"Beni öldürebilirsin," diye homurdandı Bracis. "Ama seni de yanımda götüreceğim." Sebastian'ın omzuna bir şey battı. Hırlayarak, sırtından çıkan hançeri görmek için başını çevirdi. Ama sokaan çelik değildi; bıçağı kaplayan zehirdi. Dragon's Bane.

Bunun acısıyla kükreyerek geri döndü ve Bracis'in uzun, pullu boynunu kırarak işini çabucak bitirdi.

Düşmanın cesedinin başında durmuş, boş gözlerle ona bakıyordu. Bunca zaman sonra, öldürmekten daha fazlasını istemişti. Kalbindeki acıyı dindirmesini, suçluluk duygusunu hafifletmesini beklemişti.

Olmadı.

Hayal kırıklığına uğramaktan başka bir şey hissetmedi. Aldatılmış.

Hayır. İki yüz elli yıl boyunca sadece tek bir şey ona bir an olsun huzur vermişti.

Birden ormanda bir çığlık koptu. Channon.

Sebastian yirmi ayak boyuna kadar yükselmiş, ejderha görüşü ve duyularıyla ağaçların arasında onu arıyordu.

Başka bir şey duymadı. Kalbi hızla çarparak, kadının kaybolduğu ormana doğru koştu. Aralarındaki mesafeyi kapatan her adımda, tüm duyguları içinden akıp geçiyordu. Antiphone'un ölümünün her anını yeniden yaşadı. Suçluluk, korku, acı.

İnsani duygularının saldırısı altında, içindeki ejderha tekrar geri çekildi ve sadece adamı bıraktı. O gün ezilmiş olan adam. Kız kardeşinin mezarı üzerine, kalbine başka birinin girmesine asla izin vermeyeceğine yemin etmiş olan adam. Bir gece yemekte bir çift kristal mavisi göze bakmış ve onların içinde yaşamak istediği bir gelecek görmüş olan aynı adam. Kahkaha ve sevgiyle dolu bir gelecek. Yanında onu güçlü ve sağlam tutmak için duran bir kadınla sessiz bir huzur içinde geçirdiği bir gelecek.

Yapraklar ve dikenli çalılar etini yırtıyordu ama onlara aldırmadı. Antiphone gibi o da Channon'ı anlatılmamış bir kâbusla yüzleşmesi için yalnız bırakmıştı. Onu yüzleşmeye bırakmıştı...

Onu görür görmez durdu.

Sebastian kaşlarını çatarak nefes almakta zorlandı. Zehir yüzünden görüşü o kadar bulanıktı ki, ona güvenilebileceğinden emin değildi.

Gözlerini kırptırdı ve tekrar kırptırdı. Ve hâlâ gözlerinin önündeydi. Channon elinde bir kılıçla duruyordu ve kılıcı Damos'un boğazına doğrultmuştu. "Bas, lütfen ona Katagari olmadığımı söyler misin?"

Channon omzunun üzerinden bakınca Sebastian'ın ormanda çırılçıplak durduğunu gördü. Bir kez daha insandı, solgundu ve ter içindeydi.

"Bırak gitsin."

Sebastian'ın sesinden, elindeki adamın ona yalan söylemediğini anladı. O iyi adamlardan biriydi.

Sebastian'ın tökezlediğini gördüğü anda, bu yabancından aldığı kılıcı yere düşürdü.

Channon onun yanına koştu. "Sebastian?"

Kollarında titriyordu. Birlikte yere çöktüler ve kadın onun başını kucağına aldı.

"Öldüğünü sandım," diye fısıldadı elini kollarının üzerinde gezdirirken. "Çılgılık attığını duydum."

Köşeye sıkıştırdığı adam yanlarında diz çöktü. "Onu korkuttum. Bracis konusunda sana yardım etmeye çalışıyordum. Özün için bir işaret gönderdim ve bu beni ona götürdü. Bana çiftleştğinizi söylememiştin."

Sebastian'ın vücut ısısı endişe verici bir şekilde düşerken Channon adamı görmezden geldi. Sebastian neden bu kadar titriyordu? Yaraları o kadar da ciddi görünmüyordu. "Sebastian, neyin var senin?"

"Dragon's Bane."

Adam küfrederken Channon kaşlarını çatı. Dragon's Bane de neydi? "Sebastian," dedi zorla, Sebastian'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Sakın benim yüzümden ölmeye cüret etme. Lanet olsun sana, savaş bununla."

"Ben senin için zaten ölüyüm Damos," dedi, ondan uzaklaşırken sesi titriyordu. "Bana acı çekerek ölmemi söyledin."

Sebastian gözlerini kapattı.

Channon, Damos'un gözlerindeki kederin kendi gözlerini de yırttığını gördü. Böyle bir şey olamazdı. Uyanmak istedi.

Ama bu bir kabus değildi, gerçektir.

Damos ona baktı, yeşilimsi altın rengi gözleri güç ve duyguyla parlıyordu. "Ona yardım etmezsen ölecek."

"Ne yapabilirim ki?"

"Ona yaşamak için bir sebep verin."

Elinin işaretin olduğu yeri karıncalanmaya başladı. İz kaybolmaya başladığında Chan-non kaşlarını çatı. "Bu da ne...?"

"Onu kaybediyoruz. O öldüğünde, senin işaretin de yok olacak."

O anın gerçekliği ona şiddetle çarptı. Sebastian ölecek miydi? Hayır, bu olamazdı.

"Sebastian?" dedi, onu sarsarak. "Beni duyabiliyor musun?" Kollarının arasında hafifçe kıpırdandı.

Onun bu şekilde gitmesine izin veremezdi. Bırakamazdı. Birbirlerini sadece bir gündür tanımalarına rağmen, sanki sonsuza kadar birlikteymişler gibi hissediyordu. Onu kaybetme düşüncesi onu sakat bıraktı.

"Sebastian, otel odasında bana ne dediğini hatırlıyor musun? 'Buradayım çünkü içindeki hüznü biliyorum' demiştin. Sabah uyandığında kaybolmuş, yalnız ve yanımda biri olsun diye yanıp tutuşmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum' demiştin. " Dudaklarını onun yanağına bastırdı ve ağladı. "Artık yalnız olmak istemiyorum Sebastian. Bu sabah uyandığım gibi seninle uyanmak istiyorum. Kollarını etrafımda, ellerini saçlarımda hissetmek istiyorum."

Kollarında gevşedi.

"Hayır!" Channon onu kalbine yakın tutarak ağladı. "Bunu bana yapma Sebastian Kattalakis. Beni parlak zırhlı şövalyelere, iyi ve namuslu adamlara inandırıp sonra da beni bir daha yalnız bırakmaya cüret etme. Kahretsin, Sebastian. Beni eve götüreceğine söz vermiştin. Beni bırakmayacağına söz vermiştin." Avucundaki işaret soldu.

Channon kalbi parçalanırken ağladı. O ana kadar, bilinen tüm olasılıklara, bilinen tüm nedenlere rağmen, onu sevdiğini fark etmemişti.

Bu adam. Ve onu kaybetmek istemiyordu.

Islak yanağını onun dudaklarına bastırdı. "Seni seviyorum Sebastian. Keşke bize neler olabileceğini görebileceğimiz kadar uzun yaşasaydın."

Birden avucunda başka bir karıncalanma hissetti. Bu yanan bir kaşıntıya dönüştü. Bunu yanağına değen yavaş, küçük bir hava kıpırtısı izledi.

Damos derin bir nefes verdi. "İşte bu, küçük kardeşim. Eşin için savaş. Dragonswan'ın için savaş."

Damos pelerinini çıkarıp Sebastian'ın bedenine sararken Channon başını kaldırıp baktı.

"Yaşayacak mı?"

"Bilmiyorum ama deniyor. Kader isterse, yapacak."

Three Channon, Sebastian'ın ateşler içindeki alnını yıkarken, onun hayatta kalması için dua etti ve kendisine geri dönmesi için fısıldadı.

Sebastian'ı stabilize ettikten sonra Damos onları Sussex'te insanların ve Arkadyalıların birlikte yaşadığı ve çalıştığı küçük bir köye götürmüştü. Arkadyalıların sadece dolunay sırasında zaman atlayışı yapabildiklerini, ancak sihirlerini kullanarak istedikleri zaman aynı zaman diliminde bir yerden başka bir yere yanal atlayışlar yapabildiklerini öğrendi.

Bu ona pek mantıklı gelmiyordu ama umurunda da değildi. Şu anda onun için önemli olan tek şey Sebastian'ın hâlâ ölümden dönmek için savaşıyor olmasıydı.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Tek ışığın duvara dayalı demir bir armatüre yerleştirilmiş üç mumdan geldiği geniş bir odada yalnızdılar. Sebastian, üzerinde ejderha ve buğday resimleri bulunan ve pırıltılı beyaz perdelerle cereyandan korunan süslü bir yatakta çarşaflara sarınmış bir şekilde yatıyordu.

Gecenin sesleri açık pencereden içeri süzülürken, onun uyanacağına dair bir işaret bekledi.

Kimse gelmedi.

Şafaktan önce bir noktada yorgunluk onu ele geçirdi ve onun yanına kıvrılıp uyudu.

"Channon?"

Channon sanki havada süzölüyormuş gibi hissetti, sanki hiçbir gerçek şekli yokmuş gibi. Birdenbire, etrafında kır çiçekleri olan bir yaz tarlasında durdu. Üzerinde onu çırılçıplak bırakan şeffaf, beyaz bir elbise vardı. Uzakta, ufukta belirginleşen bir ortaçağ kalesi vardı. Bu ona üzerinde çalıştığı el yazması sayfalardan birini hatırlattı.

Güçlü kolların onu sardığını hissedene kadar bunların hiçbirisi gerçek gibi görünmüyordu. Omzunun üzerinden başını kaldırıp baktığında Sebastian'ı arkasında buldu. O da kendisi gibi neredeyse çıplaktı, üzerinde sadece ince beyaz bir pantolon vardı. Esinti siyah saçlarını yakışıklı yüzünün etrafında karıştırdı ve o öldürücü gamzeleri parladı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, onun kollarında döndü, uzandı ve işaretli avucunu Sentinel dövmesinin üzerine koydu. "Rüya mı görüyorum?"

"Evet. Sana ulaşabilmemin tek yolu buydu."

Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Ben ölüyorum."

"Hayır," dedi ısrarla, "sen hâlâ hayattasın. Bana geri döndün." Ona bakarken yüzündeki şefkat, kalbinin çarpmasına neden oldu. "Kısmen, ama hâlâ uyanmak için gereken güçten yoksunum."

Yere oturdu ve onu da yanına çekti. "Bugün seni özledim." O da özlemişti, ona hiçbir anlam ifade etmeyen bir şekilde, ama duygular nadiren anlam ifade eder. Bilincinin kapalı olduğu süre boyunca, sanki hayati bir parçası yokmuş gibi hissetmişti.

Şimdi, onun kollarının arasında, ona yaslanmışken, kendini yeniden iyi hissediyordu. Bütün ve sıcak hissediyordu.

Sebastian kızın elini avucunun içine aldı ve başparmağıyla kızın parmaklarıyla nazikçe oynadı. "Seni kaybedemem," diye fısıldadı. "Evdeki hayatımı düşünerek saatler geçirdim. Yalnız ve boştu. Birlikte gülebileceğim kimse yoktu."

Dudaklarını kızın şakağına dayadı ve onu şefkatle öptü. Sonra başını ellerinin arasına aldı ve alnını ona yasladı. "Biliyorum aşkım. Hayatımı mağaralarda yalnız geçirdim, tek arkadaşım dışarıdaki rüzgârın sesi. Ama sana geri dönmek için savaşabilmemin tek yolu güçlerimi yeniden kazanmak."

"Onları nasıl geri kazandın? Onları nasıl kaybettiniz?"

Onun dudaklarının teninde gezindiğini hissetti, bir yandan sözcükleri fısıldarken bir yandan da burnunu çekiyordu. Ona tekrar sarılması harikaydı. "Onları kendime karşı kullanıyordum. İçimdeki ejderha ve insanı karşı karşıya getirdim." Adamın dokunuşu içini yaktı. Onu yanında hissetmeden, o şeytani gülümsemeyi ve o derin gamzeleri görmeden bir gün daha yaşamak istemiyordu. Kısacası, bu adama ihtiyacı vardı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Geri çekildi ve onun parmak uçlarını öptü. "Seni korumak için." "Neyden korumak için?"

"Ben," dedi basitçe.

Channon gözlerini dikmiş ona bakıyordu, söyledikleri karşısında şaşkına dönmüştü. Ona asla zarar vermezdi. Bunu biliyordu. Gerçek ejderha formundayken bile onu korumaktan başka bir şey yapmamıştı. "Anlamıyorum."

Başparmağını avucunun üzerinde gezdirerek izinin çizgilerini takip etti. Onu izlerken tüyleri diken diken oldu ve göğüslerini sıktı.

Onun bakışlarıyla karşılaştığında, üzüntüsünü gördü. "Bana elindeki işareti sorduğunda sana yalan söyledim. Halkımın lanetinin bir parçası da tüm varlığımız boyunca sadece bir eşe sahip olmamızdır, seçmediğimiz bir eşe." Channon kaşlarını çattı. Damos ona Sebastian'ın eşi derken ne demek istediğini sorduğunda onunla konuşmayı reddetmişti. Ona bunu Sebastian'ın yapacağını söylemişti.

Sebastian onun işaretli avucunu öptü. "Biz Arcadialılar ve Katagaria doğduğumuz anda, Kader bizim için bir eş seçer. Hayatımızın geri kalanını

diğer yarımızı bulmaya çalışarak yaşarız. İnsanlardan farklı olarak, eşimizden başka biriyle bir aile ya da çocuk sahibi olamayız. Eğer diğer yarımızı bulamazsak, hayatımızı yalnız yaşamaya mahkum oluruz.

"Bir insan olarak, herhangi birini sevmeye özgürlüğüne sahipsiniz. Birden fazla kez sevebilirsin. Ama ben sevemem. Sen, Channon, her zaman ve her yerde sevebileceğim tek kadınsın. Birlikte bir aile kurabileceğim tek kadın. Arzulayacağım tek kadın." Platon'un insan ırkının aynı kişinin iki yarısı olduğuna dair teorisini hatırladı - tanrılar tarafından ayrılmış erkek ve kadın. Şimdi Platon'un teorisinin Sebastian'ın insanların gerçekliğine dayandığını fark etti, kendisinininkine değil. "Peki güçlerini yeniden kazanmak için neye ihtiyacın var?"

Dudaklarını parmakladı ve çaresiz bir ihtiyaçla ona baktı. Hâlâ kendini tuttuğunu, hâlâ onu öpmekten kendini alıkoyduğunu biliyordu.

"Beni eşin olarak kabul etmelisin," dedi sessizce. "Seks güçlerimizi yeniler. Onları yükseltir. Seni Sahiplenmeye zorlamamak için o kadar çok uğraştım ki onları çok derine gömdüm. Tüm Arcadialılarda ve Katagaria'da insan ve hayvan yarıları arasında hassas bir denge vardır. Seni korumak için kendimle o kadar çok savaşıyordum ki dengeyi bozdum."

"Sadece bana sahip çıkarak mı onarılabılır?" Başını

salladı. "Peki bu Sahiplenme, tam olarak nedir?"

Çenesinin çizgisini takip ederek içinin yanmasına neden oldu. "Bana sahip çıktığında, beni ruh eşin olarak kabul etmiş olursun. Tören gerçekten oldukça basit. İşaretli avucunu benimkinin üzerine koyarsın ve sonra beni bedenine alırsın. Beni orada tutuyorsunuz ve 'Seni olduğun gibi kabul ediyorum ve seni her zaman kalbime yakın tutacağım' diyorsunuz. Sonsuza kadar senin yanında yürüyeceğim. "

"Peki sonra?"

"Kelimeleri sana tekrar ediyorum."

Bu ona biraz fazla kolay görünmüştü. Eğer hepsi buysa, neden bu kadar çok mücadele etmişti? "Hepsi bu mu?"

Tereddüt etti.

İçten içe inledi. "O bakışı bilirim," dedi ondan hafifçe geri çekilerek. "Ne zaman bana tüm gerçeği söylemesen o bakışı yiyorsun." Ona gülümsedi ve yanağına iffetli bir öpücük kondurdu. "Pekâlâ, bir şey daha var. Birleştiğimizde, doğal içgüdüm seni kendime bağlamak olacak." Bu hâlâ kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. "Beni nasıl bağlayacaksın?"

"Kanla."

"Tamam, bu kısmı sevmedim. Kanla ne demek istiyorsun?" Elleri indirdi ve onu izlemek için arkasına yaslandı. "İnsanların kendilerini nasıl kan kardeşi olarak birbirine bağladığını biliyor musun?"

"Evet."

"Temelde aynı şey ama büyük bir fark var. Eğer benim kanımı içine alırsan, ölümlü hayatlarımız tamamen birleşir."

"Yani tek bir kişi mi olacağız?" diye sordu. "Hayır, öyle bir şey değil. Yunan mitlerini hiç hatırlıyor musun?"

"Bazıları."

"Atropos'un kim olduğunu hatırlıyor musun?" Kadın başını salladı. "Hayır, hiçbir fikrim yok."

"O Moirae'lerden, yani Kaderlerden biridir. Doğduğumuzda bize eşlerimizi atayan odur ve eğer o eşle bağ kurmayı seçersek, hayatlarımızın iplikçisi olan kız kardeşi Clotho yaşam ipliklerimizi birleştirir. Normal bir yaşamın sonunda Atropos ipliği keser ve ölümümüze neden olur. Ama eğer birbirimize bağlıysak ve ipliklerimiz birse, o zaman biri olmadan diğerini kesemez."

"Birlikte öleceğiz."

"Aynen öyle."

Vay canına, bu büyük bir taahhüttü. Özellikle de onun için. "Yani bir insan ömrüne sahip olacaksın."

"Hayır. Benim ipliğim daha güçlü. Bir Arkadyalı ömrüne sahip olacaksın." Bunun üzerine gözlerini kırıştırdı. "Birkaç yüz yıl yaşayabileceğimi mi söylüyorsun?" Adam başını salladı. "Ya da ikimiz de yarın ölebiliriz."

"Vay be. Başka bir şey var mı?" diye sordu merakla. "Senin güçlerinden bazılarını da alacak mıyım? Zihin kontrolü? Zaman yürüyüşü?"

Ona güldü. "Hayır. Üzgünüm. Güçlerim doğumuma ve kaderime bağlı. Bağlılık sadece yaşam ipliklerimizi kapsar."

Channon dizlerinin üzerinde, onun bacaklarının arasında yükselirken gülümsedi. Onun üzerine çömeldi ve kollarının üzerinde dururken onu daha da geriye yaslanmaya zorladı. Onun yakışıklı yüzüne, tatmak için can attığı dudaklarına bakarken dudağını ısırdı. "Yani bana önümüzdeki birkaç yüzyıl boyunca kendini tamamen bana adanmış muhteşem, inanılmaz seksi bir adam mı teklif ediyorsun?"

"Evet."

Daha da geniş gülümsedi. "Asla yoldan çıkamayacak biri mi?" "Asla."

Onu yere uzanmaya zorladı, beline sarıldı ve kollarının üzerinde öne doğru eğildi, böylece yüzü onunkinin sadece birkaç santim üzerindeydi. Pantolonunun içinden sertleşmiş ereksiyonunun göbeğine doğru bastırdığını hissetti. Onu nasıl da istiyordu. Ama önce tüm sonuçları anladığından emin olmak istedi.

"Biliyor musun," dedi, "buna hayır demek gerçekten zor. Ne gibi bir dezavantajı olabilir ki?"

Kalçalarını onunkilerin altında kaydırды ve saçının bir parçasını kulağının arkasına sıkıştırırken onun için yanmasını sağladı. Yine de ona dokunmadı ve artık her şeyi ona bıraktığını biliyordu.

"Ölmemi isteyen Katagaria," dedi ciddiyetle. "Bizim için gelmekten asla vazgeçmeyecekler ve ben sürgün edildiğim için onlarla savaşmak sadece ikimize kalacak. Çocuklarımız insan değil, Arkadyalı olacak ve onlar da,

Katagaria'yla da savaşmak zorunda kalacaksın. Ama en önemlisi, Orta Çağ'da burada kalmanız gerekecek."

"Neden?"

"Sizin zaman diliminizdeki elektrik yüzünden. Şahinler, panterler, kurtlar, ayılar gibi doğal hayvanlar olan Arkadyalılar dünyanızda yaşayabilir. Eğer kazara değişmişlerse, hayvan formları insanlardan saklanabilecek kadar küçük veya normaldir."

"Ama ejderha olursan, o zaman bir Godzilla filmimiz olur."

"Aynen öyle. Ve sizin döneminizde beni tamamen etkisiz hale getirebilecek pek çok şok tabancası ve elektrikli cihaz var. Alınma ama birinin bilim deneyi olmaktan hoşlanmıyorum. Bunu yaşadım, yaptım ve tişörtümü kâr için sattım." Tüm bunları sindirirken, hâlâ adama sarılarak dik oturdu. Adam ona hayatının anlaşmasını teklif etmişti.

Sebastian onu dikkatle izledi. Tek istediğı onunla sevişmek olduğu halde ellerini ondan uzak tutmak için kendini zor tutuyordu. Ona her şeyi anlatmıştı. Şimdi her şey ona bağılıydı ve onu terk edeceği korkusuyla titriyordu. Onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve beline doğru tuttu. "Bebeklerimiz normal olacak, değil mi?"

"Tamamen normal. İnsan çocukları gibi yaşlanacaklar, tek istisna yirmili yaşlarına kadar ergen olmayacak olmaları."

"Ve bu bir dezavantaj

mı?" Güldü.

"Bu arada, artık sürgün değilsin." Sebastian kaşlarını çattı. "Ne?"

"Damos'a işkence ederken Katagaria, Antiphone'dan duvar halısını alabilmek için seni kandırdıklarını itiraf etti. Ama Antiphone halıyı onlara vermeyi reddetti."

"Neden? Bu kadar önemli olan neydi?"

"Ne yazık ki hiçbir şey, ama ölümsüzlüğün sırrını içerdiğine inanıyorlardı. Katagaria efsanesine göre, yaratıcılarının torunu onun sırlarını, onu onurlandırmak için yarattığı eserin içine yerleştirmişti. Sırrın onda olduğunu düşünerek Damos'u yakaladılar ve nerede olduğunu sadece senin bildiğini öğrendiklerinde seninle bir pazarlık yaptılar."

"Kız kardeşim sebepsiz yere mi öldü?"

"Ş," dedi elini onun dudaklarının üzerine koyarak. "Gerçeğin ortaya çıkmasına ve goblenin güvende olmasına sevin. Damos geçmişi telafi etmek istiyor."

Sebastian buna inanamıyordu. Bunca zaman sonra sürgünü mü kaldırılmıştı? Bu, Channon için güvende olacağı gerçek bir ev demekti. Çocuklarının güvende olacağı bir ev.

Channon bedenini onunkinin üzerine koydu ve onu içine çekti. "Bu da artık yalnız değilsin demek Sebastian. Bana gerçekten ihtiyacın yok."

"Bu doğru değil. Sana her şeyden daha çok ihtiyacım var. Gözlerine bakana kadar kalbim ölüydü."

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bana sahip çıkmayı istiyorum, Channon," dedi şiddetle. "Hayatımın geri kalanını seninle kollarımda uyanarak ve saçlarını avuçlarımda hissederek geçirmek istiyorum."

Adam onun kelimelerini kullanırken boğuldu. Onu duymuştu. "Ben de seni istiyorum." Gülerek onunla birlikte yuvarlandı, onu yere sabitledi ve vücudunun her sert, harika santimini hissetmesine izin verdi.

Birbirlerinin kıyafetlerini çıkarmalarına yardım ederken çılgınca bir aceleyle öpüşüler.

Çıplak bedenleri birbirlerine doğru kayarken Channon geri çekildi. "Bunu bir rüyada yaparsak sayılır mı?"

"Bu gerçekten bir rüya değil. Alternatif bir yer."

"Biliyor musun, böyle konuştuğunda beni korkutuyorsun." Ona gülümsedi. "Benim dünyam hakkında sana öğreteceğim çok şey var."

"Ve hepsini öğrenmeye hazırım." Channon çıplak bacaklarını onunkilere sararken o nefis dudakları öptü. Adamın ereksiyonunu kalçasında hissetti ve bu onu ihtiyaçtan yaktı.

"Bundan emin misin?" diye sordu, çenesini kemirerek. "Gelecekteki tüm Buffy bölümlerinden vazgeçiyor olacaksın."

Düşünürken nefesini dişlerinin arasından sertçe çekti. "Sana söylemeliyim ki, bu zor bir karar. Spike'ın etrafta zıplayıp Spikey gibi davranmasını izlemekle, bir Yunan tanrısıyla birkaç yüz yıl boyunca sevişmek arasında." Dilini gıdıkladı. "Bir kadın ne yapmalı?"

Adam dilini kulağının etrafında gezdirirken inledi ve "Kararını etkilemek için ne yapabilirim?" diye fısıldadı.

"İşte bu gerçekten iyi bir başlangıç." Vücudu ürperirken ve adam sıcak ağzıyla göğsüne işkence etmek için başını eğdiğinde iç çekti. "Sanırım televizyon izlemek için başka bir eğlence bulmam gerekecek."

"Sanırım sana bu konuda yardımcı olabilirim." Tekrar dönerek onu üzerine yatırdı. Bakışlarının yoğunluğu onu haşladı.

"Gelenekler bu konuda sizin yetkili olmanızı gerektiriyor leydim. Sahiplenmenin ardındaki tüm fikir, kadının hayatını ve güvenini eşinin ellerine teslim etmesidir.

Beni bir kez kabul ettiğinde, içimdeki hayvan seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktır."

"Tüm o insanların önünde bir ejderhaya dönüştüğün zamanki gibi mi?" Başını salladı.

Gülümsedi. "Biliyor musun, seni üçüncü sınıfta tanımamış olmam çok yazık. Bir kabadayı vardı-"

Onun sözlerini bir öpücükle kesti.

"Mmm," diye nefes aldı. "Bunu sevdim. Şimdi, nerede kalmıştık?" Çenesinden göğsüne doğru kemirerek ilerledi.

Sebastian göğüs ucunu bulup diliyle ve dudaklarıyla okşarken hırladı. Güçlerinin tekrar yükseldiğini, etraflarındaki havanın bu güçle dolduğunu hissetti.

Channon da bunu hissetti. Enerji vücudunda dolaşp onu okşarken inledi.

Sebastian sol elini havaya kaldırdı. Avucundaki işaret parladı ve ışıldadı. Channon Sebastian'ın gözlerinin içine bakarak onun işaretini kendi işaretiyle örttü ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

İçinden sıcak ve talepkâr bir şeyin aktığını hissettiğinde ısı tüm vücudunu sardı. Adamın gözlerindeki canavarı ve hırıltılı nefes alışını gördü. Bu şimdiye kadar gördüğü en seksi şeydi.

Sırtını eğerek kalçalarını kaldırdı ve onu vücudunun derinliklerine aldı. Birlikte inlediler.

Kendini yavaşça Sebastian'a yaslarken Sebastian'ın yüzünü izledi. "Urn, kelimeleri unuttum."

Adam kalçalarını kaldırıp kendini kadının içine öyle bir sokarken güldü ki kadın inledi. "Seni olduğun gibi kabul ediyorum."

"Oh," diye nefes aldı, sonra ne yaptığını hatırlayarak onun sözlerini tekrarladı. "Seni olduğun gibi kabul ediyorum."

"Ve seni her zaman kalbime yakın tutacağım."

"Umm, hmmm. Seni kesinlikle kalbime yakın tutacağım."

"Sonsuza dek senin yanında yürüyeceğim."

Elini onun göğsüne, kalbinin üzerine koydu. "Sonsuza dek senin yanında yürüyeceğim." Gözleri ürkütücü bir şekilde karardı. Boştaki eliyle uzandı ve kızın yanağını kavradı. Sesi derin, alçak bir hırıltıydı; ejderha sesi ile insan sesi arasında bir şeydi. "Seni olduğun gibi kabul ediyorum ve seni her zaman kalbime yakın tutacağım. Sonsuza dek senin yanında yürüyeceğim."

Sözlerini ancak bitirmişti ki dişleri uzayıp keskinleşti ve gözleri obsidyen rengini aldı.

"Sebastian?"

"Korkma," dedi dişlerini gösterirken. "Ejderha seninle bağ kurmak istiyor ama kontrolü bende."

"Peki ya seninle bağ kurmak istersem?"

Tereddüt etti. "Ne yaptığınızı anlıyor musunuz?"

Channon onun içindeyken durakladı ve bakışlarını ona kilitledi. "Hayatım boyunca yalnız yaşadım, Sebastian. Bunu bir gün daha yapmak istemiyorum."

Onları birleştirerek oturdu.

Channon boştaki kolunu onun beline doladığında ve o da koluyla onu kendine çektiğinde ne kadar iyi hissettiğini tısladı.

Kalçalarını kaldırdı, sonra kendini onun üzerine bıraktı.

"İşte bu aşkım, beni senin olarak kabul et." Sebastian, güçlerinin daha fazlasının geri dönmesini beklerken kızın ona yavaşça binmesine izin verdi. Bunun için kontrolün tamamen kendisinde olması gerekiyordu. İşaretli elleri hâlâ bir aradaydı, Sebastian onu kendine yakın tuttu, böylece kalbinin kendi kalbiyle aynı anda attığını hissedebiliyordu.

Güçlerinin mükemmel bir şekilde hizalandığından emin olduğunda, başını öne eğdi ve dişlerini hafifçe boynuna geçirdi.

Channon onun sıcak nefesini ve dişlerini üzerinde hissedince ürperdi ama garip bir şekilde hiç acı duymadı. Bunun yerine, o kadar yoğun bir erotik zevkti ki, tüm vücudu renk ve ses hissiyle patladı. Adamın gücünü içinde hissederken başı geriye düştü, adamın kokusu onu içine çekti. Heyecan verici ve dehşet vericiydi.

Görüşü daha keskin ve net hale geldi ve dişlerinin uzadığını hissetti. Hırlayarak, içgüdüsel olarak ne yapması gerektiğini biliyordu. Adamın omuzlarını hararetle kavradı ve kendini onun kollarına bıraktı. Sonra öne eğildi ve dişlerini onun omzuna geçirdi.

Bir an için zaman durdu ve onlar birbirlerine kilitlendiler. Channon'ın bedeni ve zihni, varlığından bile haberdar olmadığı bir yerde onunkine katılırken nefes alamıyordu. Sadece ikisi vardı. Sadece kalpleri atıyor, bedenleri birleşiyordu. Sebastian aralarındaki bağı hissedince tısladı. O kadar yoğun, o kadar güçlü bir orgazmı birlikte olurlarken etraflarındaki hava cızırdadı ve döndü ki hep bir ağızdan haykırdılar.

Nefes nefese ve halsiz bir halde onun dudaklarını öptü ve dişlerinin çekildiğini hissedince onu kendine çekti.

"Bu inanılmazdı," dedi, hâlâ ona sarılıyordu. Adam gülümsedi. "Tek seferlik bir şey olması çok kötü."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Yeniden tamamen insan oldun. Ama önünde uzun bir hayat var." Dudağını ısırды ve ona ateşli, umut dolu bir bakış attı. "Ve kendi evcil ejderham."

"Evet leydim. Ve onu istediğiniz zaman sevebilirsiniz."

Kadın ona güldü. "Biliyor musun, seni gördüğüm andan beri, tüm bunların garip bir rüya olduğuna dair garip bir his var içimde."

"Eğer öyleyse, uyanmak istemiyorum."

"Ben de istemiyorum, aşkım. Ben de

istemiyorum." **İki yıl sonra**

Channon kürsüden ayrılırken kalbi zaferle çarpıyordu. Salondaki her tarihçinin, az önce onlara sunduğu makale ve araştırma karşısında nutku tutulmuştu. Her zaman yapmak istediği tek şeyi yapmıştı. Şimdi müzede asılı duran goblenin gizemini çözmüştü. "Harika bir araştırma, Dr. Kattalakis," dedi Dr. Lazarus, kürsüden ayrılırken onun elini sıkarak. "Tamamen çılgır açıcı. Bu bizi yepyeni bir alana taşıyor."

"Teşekkür ederim."

Onu geçmeye çalıştı ama adam önünü kesti.

"Bu cevapları nasıl buldun? Yani şu Ejderhalar Kitabı, İskenderiye Kütüphanesi'nden olduğunu söylemiştin. Onu nasıl buldun?" Omzunun üzerinden bakınca Sebastian'ın duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sabırla onu beklediğini gördü. Tamamen siyah giyinmiş, korkutucu bir poz vermişti.

Yine de onu zırhının içinde görmeyi özlemişti. O tatlı kasların üzerindeki postayla ilgili bir şey ...

Eve dönmesi gerekiyordu. Çok yakında.

Dikkatini Dr. Lazarus'a ve onun sorularına geri verdi.

Ejderhalar Kitabı geçen yıl Sebastian'dan aldığı doğum günü hediyesiydi. Kitabı eski kütüphaneyi yakan yangından bir gün önce aşırıldığını söylemişti. O kitap ve Antiphone'un gobleniyle, Draki halkının gerçeğini keşfedecek herhangi bir "uzman "ı engelleyeceği garanti olan, halkına dayalı bütün bir mitoloji uydurmayı başarmıştı.

Arkadyalı Drakiler insan merakından korunmuşlardı.

"Kitap bir emlak satışında bulundu. Richmond Müzesi'ne teslim ettim." Kolunu okşadı. "Şimdi, lütfen izin verir misiniz?" Onu atlattı.

Ama Sebastian'a ulaşamadan Dr. Herter onu durdurdu. "İşe geri dönmeyi yeniden düşündün mü?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, efendim. Size söyledim,

ben emekliyim." "Ama az önce teslim ettiğiniz

gazeteden sonra-"

"Ben eve gidiyorum." Elindeki sayfaları ona uzattı. "Yayınla ve mutlu ol."

Dr. Herter gri başını ona doğru salladı. "Ejderha Efsanesi. Muhteşem bir kurgu eseri."

Gölümsedi. "Evet, öyle."

Ruh eşine ulaşır ulaşmaz Sebastian kollarını ona doladı ve yakınına çekti. "Bununla bize yardım mı ettin yoksa zarar mı verdin bilmiyorum."

"İnsanların senden haberdar olmasına izin veremeyiz. Bu şekilde artık kimse gobleni sorgulamayacak. Başlangıçta istediğin gibi korunur ve akademik topluluk gerçeği araştırmayı bırakabilir."

Başını kaldırdı ve onun müzenin duvarındaki goblene baktığını gördü. Ne zaman kız kardeşini düşünse, her zaman inanılmaz derecede üzgün görünüyordu. "Ne yazık ki Kader geçmişini değiştirmenize izin vermiyor."

İç çekti. "Biliyorum. Ama denersek, bize bunun bedelini on kat ödetirler." Ona sıkıca sarıldı, sonra ayrılabilmesi için geri çekildi. "Pekala," dedi adam, onu müzeden çıkarırken kolunu omuzlarına atarak, "bu gece dolunay var. Eve gitmeye hazır mısınız?"

"Kesinlikle, Sör Ejderha Şövalye. Ama önce..."

"Biliyorum," dedi uzun uzun iç çekerek, "ne zaman buraya gelsek beni hep Buffy maratonu işkencesine maruz bırakıyorsun."

Güldü. En sevdiği dizileri izlediği zaman dilimine yaptıkları seyrek ziyaretlerde ona karşı çok sabırlı davranmıştı. "Aslında, Sussex'teyken en çok özlediğim bir şey olduğunu düşünüyordum."

"Ve bu?"

"Krem şantili peştamallar."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı, sonra gamzelerini ortaya çıkaran hınzır bir gülümseme takındı. "Mmm, leydim, zihninizin çalışma şeklini kesinlikle beğendim."

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü ne derler bilir

misin?" "Neymiş o?" diye sordu ona kapıyı açarken.

"Ejderhalara karşı nazik olun, çünkü çıplakken muhteşemsiniz ve Cool Whip ile tadınız güzel."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.